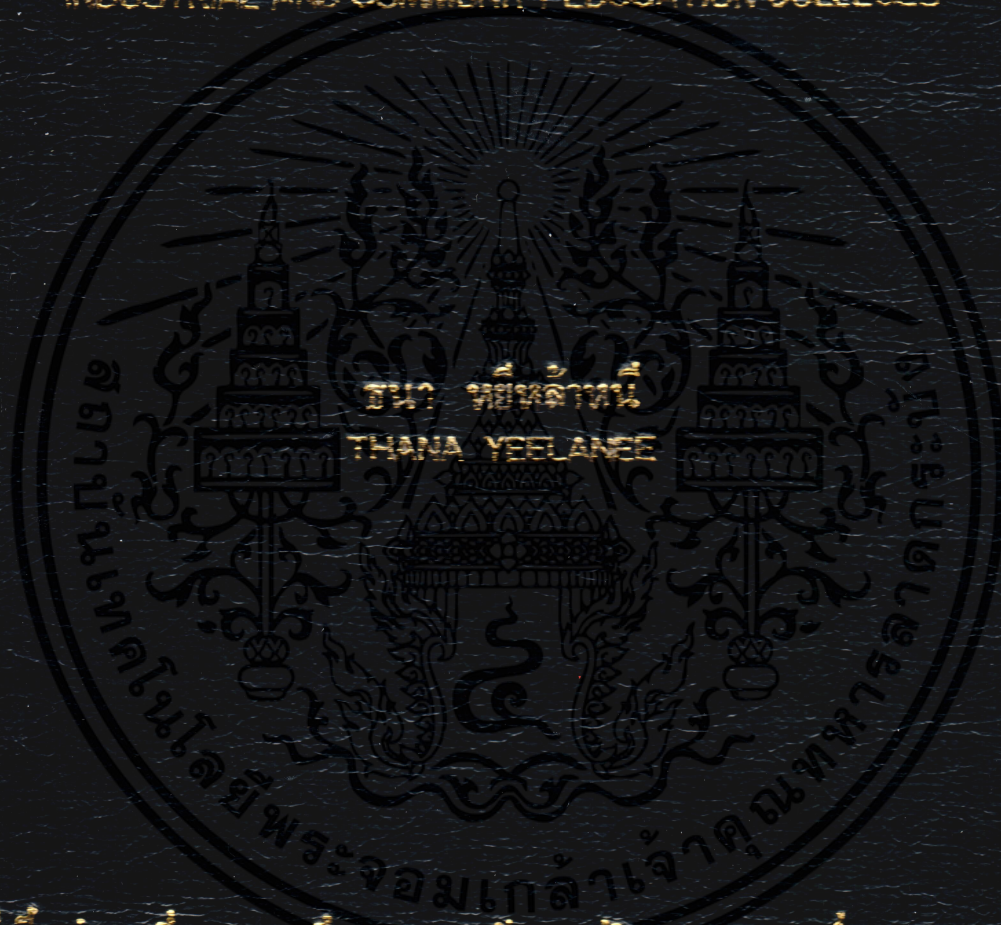

ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ตามความคิดเห็น
ของผู้บริหาร และครู - อาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้

ADMINISTRATORS AND TEACHERS' OPINIONS ON SHORT COURSE
CURRICULUM ADMINISTRATIVE PROBLEMS IN SOUTHERN REGION
INDUSTRIAL AND COMMUNITY EDUCATION COLLEGES

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2543

ISBN 974-622-850-1

ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะต้น ตามความคิดเห็น
ของผู้บริหาร และครู – อาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้

ADMINISTRATORS AND TEACHERS' OPINIONS ON SHORT COURSE
CURRICULUM ADMINISTRATIVE PROBLEMS IN SOUTHERN REGION
INDUSTRIAL AND COMMUNITY EDUCATION COLLEGES

ธนา พยิล้านี

THANA YEELANEE

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เลขที่.....
เลขทะเบียน 36306
ฉบับ, เดือน, ปี 7 ส.ค. 2543

พ.ศ. 2543

ISBN 974-622-850-1

**ADMINISTRATORS AND TEACHERS' OPINIONS ON SHORT COURSE
CURRICULUM ADMINISTRATIVE PROBLEMS IN SOUTHERN REGION
INDUSTRIAL AND COMMUNITY EDUCATION COLLEGES**

THANA YEELANEE

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES**

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา
2000 ต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ISBN 974-622-850-1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2000

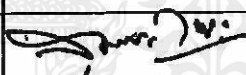

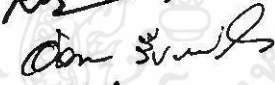
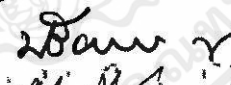
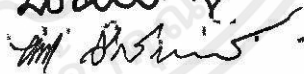
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นตามความคิดเห็นของผู้บริหารและ
 ครู-อาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้
 ADMINISTRATORS AND TEACHERS' OPINIONS ON SHORT COURSE
 CURRICULUM ADMINISTRATIVE PROBLEMS IN SOUTHERN REGION
 INDUSTRIAL AND COMMUNITY EDUCATION COLLEGES

ชื่อนักศึกษา นายธนา นพินธุ์
รหัสประจำตัว 40064141
ปริญญา ศึกษาศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ รศ.ดร.สมพร ไชยะ
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ดร.รักเกียรติ แก้วจาง

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
รศ.ดร.สมพร	ไชยะ	
ดร.รักเกียรติ	แก้วจาง	
อาจารย์อัจฉรา	สืบสินธุ์สกุลไชย	
รศ.ดร.ปรีชาพร	วงศ์อนุตรโรจน์	
ดร.มาลัย	จิรวุฒินเกษตร	

วัน/เดือน/ปี ที่สอบ 11 พฤษภาคม 2543 เวลา 9.00 น. เป็นต้นไป

สถานที่สอบ ห้องสมาคมศิษย์เก่าบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำออกจำหน่ายหรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องยึดถือสิ่งนี้ไว้เป็นหลักฐาน
 วันที่... 31 ...เดือน... พฤษภาคม... พ.ศ. ๒๕๔๓

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้
นักศึกษา	นายชนา หิห์ล้ำหนี
รหัสประจำตัว	40064141
ปริญญา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	การบริหารอาชีวศึกษา
พ.ศ.	2543
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	รศ.ดร.สมพร ไชยะ
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.รักเกียรติ แก้วจำนง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ.2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู อาจารย์ โดยเน้นศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรใน 3 งาน คือ งานการบริหารและบริการหลักสูตร งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร และงานการสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้บริหารและครูอาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ 11 สถานศึกษา จำนวน 130 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่น .96 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการวิเคราะห์ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและจัดระดับปัญหาพร้อมเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับปัญหาและค่าเฉลี่ยระหว่างผู้บริหารกับครู อาจารย์

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

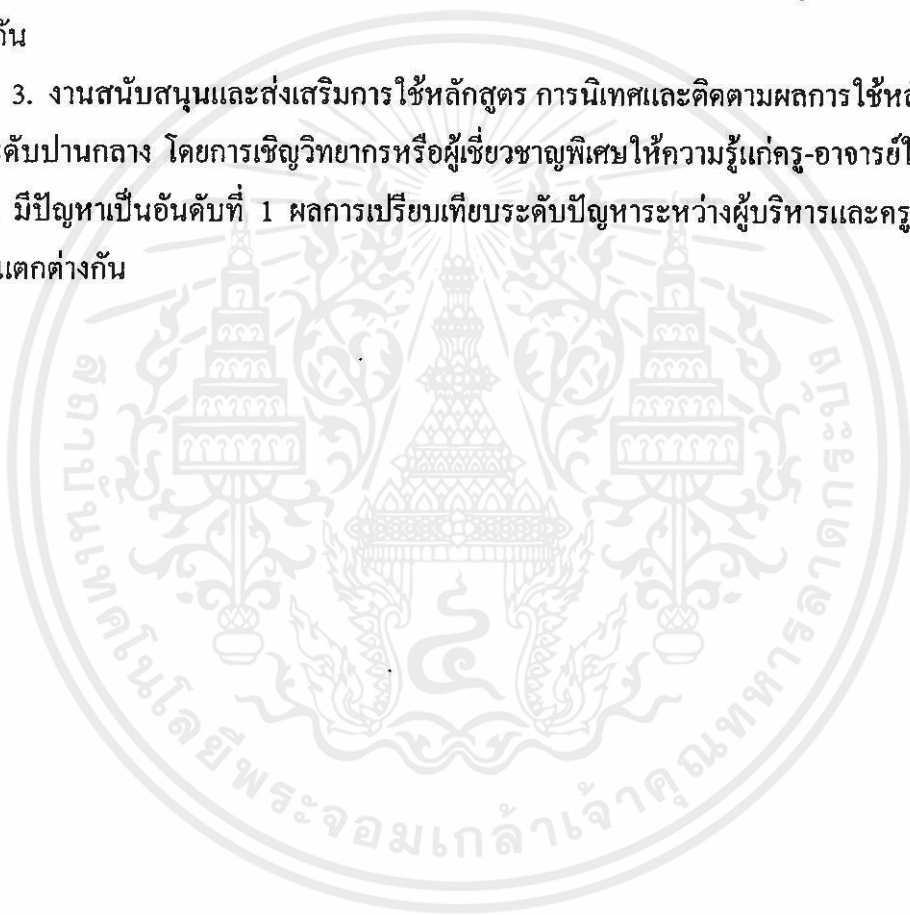
ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ ที่มีต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ. 2540 กรมอาชีวศึกษา พบว่า มีปัญหาระดับปานกลาง โดยงานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรมีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 งานบริหารและบริการหลักสูตรมีปัญหาเป็นอันดับที่ 2 และดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นมีปัญหาเป็นอันดับสุดท้ายและผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาระหว่างผู้บริหารและครูอาจารย์ พบว่าไม่แตกต่าง แต่ค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกด้าน โดยค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์จะสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารทุกด้าน แยกพิจารณาเป็นรายด้าน ได้ดังนี้

1. งานบริหารและบริการหลักสูตร ซึ่งมีงานอยู่ 5 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านการจัดครูเข้าสอน ด้านการจัดการหลักสูตร ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร และด้านสิ่ง

อำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตรมีปัญหาาระดับปานกลาง ด้านที่มีปัญหามากเป็นอันดับที่ 1 คือ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร โดยเฉพาะการขาดแคลนงบประมาณในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน ผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาาระหว่างผู้บริหารและครู อาจารย์ พบว่าส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการจัดครูเข้าสอน โดยผู้บริหารมีระดับปัญหาปานกลาง ส่วนครูอาจารย์มีระดับปัญหาน้อย

2. งานการดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น มีปัญหาาระดับปานกลาง โดยการให้การอบรมและส่งเสริมการนำเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอน มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 ผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาาระหว่างผู้บริหารและครู อาจารย์ พบว่าไม่แตกต่างกัน

3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร การนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร มีปัญหาาระดับปานกลาง โดยการเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญพิเศษให้ความรู้แก่ครู-อาจารย์ในสาขาที่เปิดสอน มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 ผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาาระหว่างผู้บริหารและครู อาจารย์ พบว่าไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title	Administrators and Teachers' Opinions on Short Course Curriculum Administrative Problems in Southern Region Industrial and Community Education Colleges
Student	Mr.Thana Yeelanee
Student ID.	40064141
Degree	Master of Industrial Education
Programme	Vocational Administration
Year	2000
Thesis Advisor	Associate Professor Dr.Somporn Chaiya
Thesis Co-Advisor	Dr.Rukkiat Kaewchumnong

ABSTRACT

The purposes of this research were to study short course administrative problems in B.E.2540 based on administrators and teachers' opinions in southern region industry and community education colleges. The problems were studied in three perspectives : administrations and services,teaching and learning,and encouraging and supporting.

One hundred and thirty administrators and teachers in eleven industrial and community education colleges were the population collected data by rating scale questionnaires, 5-point scale, α coefficient = 0.96, and analyzed data in percentage, arithmetic means, Standard Deviation, level of the problems and comparable between administrators and teachers opinions.

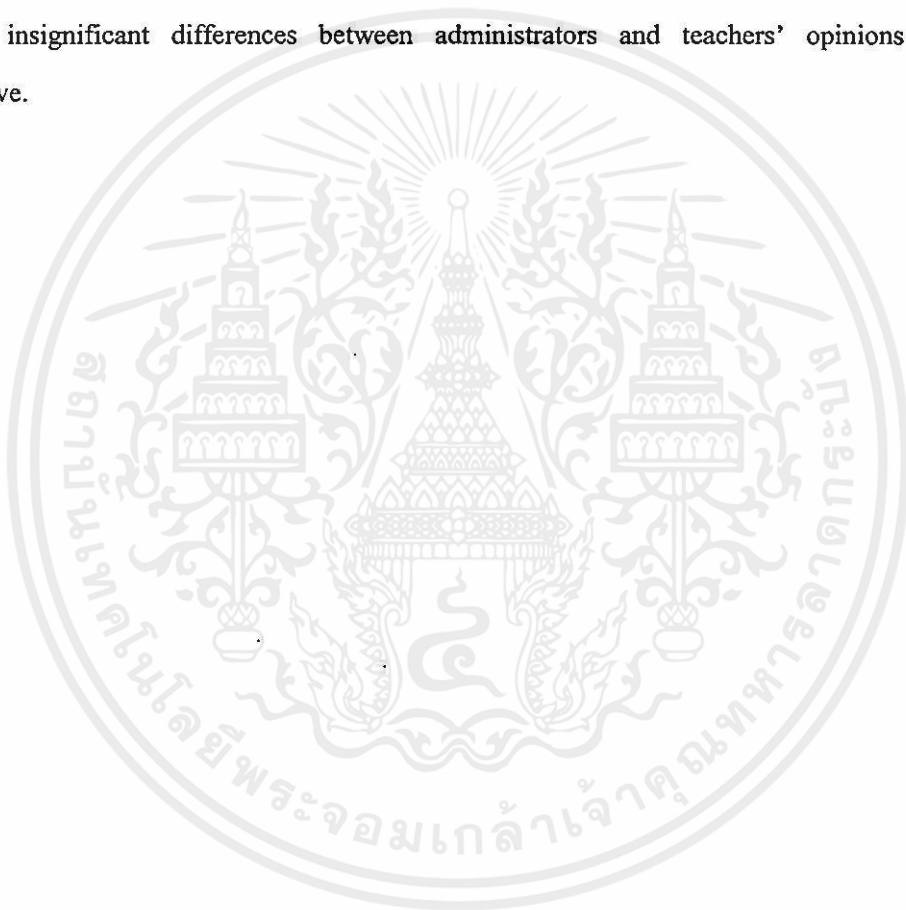
The research findings were followed : overall perspectives of administrators and teachers' opinions in short course administrative problems being in middle level, orderly by encouraging and supporting, administrations and services, teaching and learning, respectively, and no significant differences in all levels of the problems between administrators and teachers but teachers' opinions in all problems being higher than administrators. The details of each perspectives were as followed :

1. The administrations and services were separated in five perspectives : personnel, assignment teachers teaching, curriculum management, materials and tools, and others facilities, all of them being in middle levels. The highest problem was the other facilities, especially in the budget for developed learning media. There were different between administrators and teachers'

opinions in assignment teachers teaching perspectives, middle and low levels respectively but no different in the other sides.

2. The teaching and learning congruent with local situation was in middle level problems. The first problem issues was supporting and training new techniques applied to reading and learning processes, insignificant differences between administrators and teachers' opinions in this perspective.

3. The encouraging, supporting, demonstrating and follow up the using curriculum was in middle level problems. The first problem issues was invitation the specialists lecturing to the teachers insignificant differences between administrators and teachers' opinions in this perspective.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รศ.ดร.สมพร ไชยะ ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ดร.รักเกียรติ แก้วจางง ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม อาจารย์อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย รศ.ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ และดร.มาลัย จีรวัฒนเกษตร์ กรรมการสอบพิจารณา หัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ที่เมตตาให้คำแนะนำ ความรู้ แฉะคิด ปรับแก้ และติดตามจนกระทั่ง วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอบพระคุณ รศ.ลำดวน เกษตรสุนทร คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา ดร.ศิริพรรณ ชุมนุช ผู้อำนวยการกองแผนงาน กรมอาชีวศึกษา อาจารย์มนตรี อูยยะพัฒน์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างพัทลุง อาจารย์สุธรรม เดชนครินทร์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิค จะนะ อาจารย์ประทีป ท้าวภักฎญา อาจารย์ 2 ระดับ 7 วิทยาลัยเทคนิคหาดใหญ่ ที่กรุณา ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และปรับแก้ข้อคำถามให้เหมาะสม

ขอบพระคุณผู้บริหารและครู อาจารย์ ผู้สอนหลักสูตรระยะสั้น วิทยาลัยการอาชีพกลุ่ม ภาคใต้ที่กรุณาให้ข้อมูลในการวิจัย ขอบพระคุณอาจารย์และเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่อำนวยความสะดวก ในการเก็บข้อมูล ขอบพระคุณ ผศ.วันชัย ธรรมสังการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ช่วยวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยและขอคุณเพื่อนบริหารอาชีวศึกษาทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ ติดตามการเคลื่อนไหวในการทำวิจัยในครั้งนี้

ความดีหรือคุณประโยชน์ที่เกิดจากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอบอบแต่ บิดา มารดา ภรรยา และบุตรของผู้วิจัย ซึ่งมีส่วนในการให้กำลังใจและช่วยสนับสนุนในการวิจัย ตลอดจนการศึกษา ของผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ธนา หิยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	VIII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	5
1.4 ทฤษฎีหรือกรอบความคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	5
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	6
1.6 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	7
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 หลักสูตร.....	9
2.2 การบริหารหลักสูตร.....	13
2.2.1 งานบริหารและบริการหลักสูตร.....	17
2.2.2 งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร.....	27
2.2.3 งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร.....	29
2.3 บทบาทของบุคลากรในการใช้หลักสูตร.....	32
2.4 หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น.....	34
2.5 วิทยาลัยการอาชีพ.....	37
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	46
3.1 ประชากร.....	46
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	49
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	52
ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ต่อปัญหาการบริการ หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2540.....	53
ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารกับครูอาจารย์ต่อปัญหาการบริการ หลักสูตรทั้งงานบริหารและบริการหลักสูตร งานดำเนินการเรียนการสอน ตามหลักสูตรและงานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร.....	63
ตอนที่ 4 ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรวิชาชีพ พระยะสั้น พุทธศักราช 2540 กรมอาชีวศึกษา โดยทั่วไปตามความคิดเห็นของ ผู้บริหารและครู-อาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพ.....	73
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	75
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	76
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	80
5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	86
บรรณานุกรม.....	87
ภาคผนวก.....	93
ภาคผนวก ก	94
ภาคผนวก ข	106
ประวัติผู้เขียน.....	127

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงจำนวนประชากรที่ศึกษาจำแนกตามวิทยาลัย	47
4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	52
4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการหลักสูตร ด้านบุคลากร.....	54
4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการหลักสูตร ด้านการจัดครูเข้าสอน	55
4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการหลักสูตร ด้านการจัดการหลักสูตร	56
4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการหลักสูตร ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร	57
4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการหลักสูตร ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร	58
4.7 สรุปค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2540 งานบริหารและบริการหลักสูตร.....	59
4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานดำเนินการเรียนการสอนตาม หลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น.....	60
4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้ หลักสูตรกรณีพิเศษและติดตามผลการใช้หลักสูตร.....	61
4.10 สรุปประมวลค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ด้านปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น.....	62

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.11 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการ หลักสูตรด้านบุคคตากร.....	63
4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการ หลักสูตรด้านการจัดครูเข้าสอน.....	64
4.13 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการ หลักสูตรด้านการจัดการหลักสูตร.....	66
4.14 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการ หลักสูตรด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร.....	67
4.15 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการ หลักสูตรด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร.....	68
4.16 สรุปการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2540 งานบริหาร และบริการหลักสูตร	69
4.17 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานดำเนินการเรียนการสอน ตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น.....	70
4.18 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานสนับสนุนและส่งเสริม การใช้หลักสูตรกรณีเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร.....	71
4.19 สรุปการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ปัญหาการบริหารหลักสูตร เอกสารนี้เป็นวิชาชีพพระยะสัน.....	72
4.20 ปัญหาและข้อเสนอแนะทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2540.....	73

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศ การศึกษามีอิทธิพลต่อการเพิ่มขึ้นของเศรษฐกิจ เนื่องจากการศึกษาทำให้กำลังแรงงานมีคุณภาพมากขึ้น แรงงานที่มีการศึกษาย่อมมีความสามารถมากและศักยภาพสูงกว่าแรงงานที่ไม่มีการศึกษาและยิ่งแรงงานที่มีการศึกษามากขึ้นเรื่อย ๆ จะยังมีความสามารถในการถ่ายทอดเทคโนโลยี และอยู่ในระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่ที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศได้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2540 : 9) ซึ่งได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาตามแผนการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2535 (2535 : 7) ได้กล่าวว่า “การศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน ให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข และสามารถเกื้อหนุนการพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้านของประเทศ”

การศึกษาวิชาชีพมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ ความเจริญก้าวหน้าของเศรษฐกิจและสังคมมาจากทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ อบรมอาชีวศึกษา ซึ่งมีหน้าที่หลักในความรับผิดชอบในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในส่วนนี้ได้จัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาโดยให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งวิรัช กุมุทมาศ (2527 : 49 - 50) ได้กล่าวถึงบทบาทของกรมอาชีวศึกษาในส่วนของจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาว่า

การอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาที่มีบทบาท และสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นการจัดการศึกษาเพื่อเตรียมบุคลากร ให้มีอาชีพเป็นหลักเป็นฐานในอนาคตและช่วยให้ผู้มีอาชีพอยู่แล้วมีความก้าวหน้าในอาชีพของตนเพื่อให้ประชาชนมีอาชีพที่ดี เหมาะสมกับความต้องการของตนและประเทศแล้วย่อมจะนำมาซึ่งความมั่นคงทางเศรษฐกิจและความเจริญรุ่งเรืองของประเทศ

ในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องตอบสนองความมุ่งหมายของแผนการศึกษาแห่งชาตินั้น ปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งคือหลักสูตรดังที่ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2534 : 38- 39) กล่าวว่า

หลักสูตรเป็นหลักและหัวใจของการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการจัดการศึกษา ความเข้าใจในเรื่องของหลักสูตรและการเรียนการสอน จะทำให้การจัดการศึกษาดำเนินไปด้วยดีทั้งแก่ผู้เรียนเองและช่วยให้ครูมีทิศทางและเป็นสิ่งกำหนดในการสอน ความสำคัญของการหลักสูตรมีดังนี้

แม้ว่าหลักสูตรมีดังนี้ ก็มีให้เปลี่ยนแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. งานด้านหลักสูตรและการสอน ทำให้การศึกษาดำเนินไปสู่เป้าหมายที่วางไว้
2. งานด้านหลักสูตรทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเป้าหมาย
3. หลักสูตรเปรียบเสมือนแปลน

ซึ่งเกี่ยวกับความสำคัญของหลักสูตรนี้ ภิญญู สาทร (2527 : 1) กล่าวว่า “ประเทศไทยถือว่า หลักสูตรเป็นแม่บทที่สำคัญในการจัดการศึกษา” ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 28 วรรค หนึ่ง ว่าสาระของหลักสูตรทั้งที่เป็นวิชาการและวิชาชีพ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม

หลักสูตรจึงเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการศึกษา ทำหน้าที่กำหนดลักษณะของเป้าหมาย คุณลักษณะต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาได้อย่างแท้จริง

กรมอาชีวศึกษาซึ่งรับผิดชอบหลักในการด้านอาชีวศึกษา ซึ่งได้แบ่งลักษณะการศึกษอาบรรมเป็น 3 ลักษณะ คือ การจัดการสอนในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบ และการจัดการเรียนการสอนฝึกอบรมหลักสูตรระยะสั้น เพื่อบริการวิชาชีพแก่ชุมชน ซึ่งในการจัดการศึกษาวิชาชีพระยะสั้น กรมอาชีวศึกษา มีแนวคิดในการจัดการศึกษา กองการศึกษาอาชีพ (2536 : 3) ได้กล่าวว่า “มีวิชาชีพเป็นจำนวนไม่น้อยที่ไม่จำเป็นต้องใช้เวลาเรียนนานเป็นปี ๆ แต่อาจสอนได้ระยะเวลาสั้น ๆ และเสียค่าใช้จ่ายแต่เพียงเล็กน้อย ผู้เรียนก็ไม่ต้องมีพื้นฐานความรู้สูงเพียงแต่อ่านออกเขียนได้ ก็สามารถเรียนรู้และนำความรู้ไปประกอบอาชีพหรือปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงในอาชีพนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี”

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์และคณะ (2538 : 8) กล่าวว่า “การศึกษาวินิจฉัยวิชาชีพระยะสั้น เป็น การศึกษานอกระบบโรงเรียน เป็นการส่งเสริมผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา และมีรายได้น้อยให้ได้รับ การฝึกอบรมเพื่อเพิ่มทักษะการประกอบอาชีพและยกระดับฝีมือช่างในการที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานและการประกอบอาชีพอิสระ หน่วยงานที่จัดฝึกอบรมวิชาชีพมีทั้งส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานเอกชน” ซึ่งได้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 15 (3)วรรคสี่ ว่าให้มีการเทียบโอนผลการเรียนสะสมไว้ในระหว่างรูปแบบเดียวกันหรือต่างรูปแบบ ได้ไม่ว่าจะเป็นผลการเรียนนอกสถานศึกษาเดียวกันหรือไม่ก็ตาม รวมทั้งการเรียนรู้นอกระบบตาม อชยาศัยการฝึกอาชีพหรือจากประสบการณ์การทำงานและปัจจุบัน กรมอาชีวศึกษากำลังจัดทำ พระราชบัญญัติกรมอาชีวศึกษา ซึ่งร่างของพระราชบัญญัติอาชีวศึกษาซึ่ง มาตรา16 ระบุไว้ว่า สถาน ศึกษาต้องจัดระบบการจัดการให้เอื้ออำนวยแก่ผู้มีประสบการณ์ ผู้เรียนหลักสูตรระยะสั้นที่สะสม หน่วยการเรียนไว้และผู้ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ให้สามารถเทียบโอนผล การเรียนเพื่อให้ได้คุณวุฒิในหลักสูตรต่าง ๆ ร่าง พรบ.การอาชีวศึกษามาตรา17 ระบุไว้ว่า การจัด

การอาชีวศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถ เรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ กระบวนการจัดการอาชีวศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะได้เต็มตามศักยภาพ

กรมอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีหน้าที่จัดการศึกษาในหลักสูตรระยะสั้น ซึ่งมีความหลากหลาย สนองความต้องการของกำลังคน ดังแผนพัฒนาอาชีวศึกษาระยะที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของแผนฯ ข้อ 2 กล่าวว่า จัดการศึกษาและฝึกอบรมให้ยืดหยุ่นหลากหลาย สร้างและพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้ เพื่อให้สามารถสนองความต้องการกำลังคนของประเทศ สนองความต้องการของสังคม และสนองความต้องการของผู้เรียน ซึ่งแตกต่างกันได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น ข้อ 3 กล่าวว่า พัฒนากำลังคนในตลาดแรงงาน และผู้ด้อยโอกาสในชนบทห่างไกล เฉพาะอย่างยิ่งในด้านความรู้และทักษะวิชาชีพเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานให้สูงขึ้นทันกับความเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันและอนาคต รวมทั้งเพื่อช่วยให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

กรมอาชีวศึกษาได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น จึงได้จัดตั้งสถานศึกษาที่มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรวิชาชีพขึ้นมา สังกัดกองการศึกษาอาชีพ ซึ่งมีโรงเรียนสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ กองการศึกษาอาชีพ (2536 : 17 - 18) ได้กล่าวถึงการจัดตั้งสถานศึกษาใหม่ดังนี้ กรมอาชีวศึกษาเห็นสมควรจัดตั้งสถานศึกษาวิชาชีพในรูปแบบใหม่ โดยเน้นหลักการประหยัด แต่สามารถจัดบริการการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพได้อย่างกว้างขวางทุกประเภทวิชา และหลายสาขาอาชีพ ตามความต้องการของท้องถิ่น ทั้งหลักสูตรในระบบและนอกระบบที่มีความเชื่อมโยงและถ่ายโอนหน่วยกิตกันได้ สร้างโอกาสการมีงานทำและการสร้างงาน เน้นการพึ่งตนเองของสถานศึกษา กรมอาชีวศึกษาได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดตั้งสถานศึกษาเพื่อให้บริการฝึกอาชีพระยะสั้นอย่างกว้างขวางหลากหลายและยืดหยุ่นตามความต้องการของตลาดแรงงาน โดยเรียกชื่อสถานศึกษาประเภทนี้ว่า “วิทยาลัยการอาชีพ”

จากการที่กรมอาชีวศึกษานำหลักสูตรระยะสั้นหลากหลาย 3-225 ชั่วโมง มาใช้ไม่สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 ที่กำหนดให้จัดเครือข่ายการเรียนรู้ ให้ประชาชนมีโอกาสได้เรียนรู้อย่างกว้างขวางและต่อเนื่องตลอดชีวิต เพื่อประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อ จึงต้องมีการสนับสนุนให้มีการเทียบโอนจากหลักสูตรอื่นๆ เข้าสู่หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ.2538 กรมอาชีวศึกษาจึงอนุมัติให้ใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 ดังคำสั่งกรมอาชีวศึกษาที่ 1955/2540 ว่า เพื่ออนุมัติให้สอดคล้องกับลักษณะวิชาชีพที่เปลี่ยนแปลงไปตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยี เศรษฐกิจและสังคม เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีโอกาสศึกษาวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ตามความถนัด และสนใจอย่างทั่วถึง เพื่อนำไปประกอบอาชีพหรือพัฒนาอาชีพ ตลอดจนนำไปใช้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมของประเทศทางหนึ่ง กรมอาชีวศึกษาจึงอนุมัติให้ใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2540 ซึ่งในการนำหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น กรมอาชีวศึกษา

พุทธศักราช 2540 ไปใช้ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ พอสมควร เช่น ขาดความพร้อมในการนำหลักสูตรไปใช้ ขาดการประชาสัมพันธ์ ขาดวัสดุ อุปกรณ์ ครุภัณฑ์เหล่านี้เป็นต้นซึ่งจะทำให้นักเรียนขาดคุณภาพประสิทธิภาพลงได้ ซึ่งเสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ และคณะ (2538 : 249) ได้กล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญในการจัดการฝึกอบรม หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันได้แก่

1. ขาดการปฏิบัติตามแผน เนื่องจากขาดการสนับสนุนอย่างค่องเนื่องและจริงจังและขาดระบบการติดตามงานที่มีประสิทธิภาพ
2. หลักสูตรขาดความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานทั้งนี้เป็นผลจากการขาดข้อมูลกำลังคนและการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี
3. ผู้เรียนยังอ่าน เขียนไม่คล่องทำให้มีการวิตก กังวล ประกอบกับการมีทัศนคติที่ไม่ดีนักต่อการฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสัน
4. มีข้อจำกัดบางประการในการจัดการฝึกอบรม เช่น วิธีการสอน วัสดุอุปกรณ์ ที่ใช้ในการประกอบการสอน ขวัญและกำลังใจของผู้สอน เป็นต้น
5. ค่านิยมของสังคมที่ยังไม่ยอมรับการฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสัน
6. ผู้เรียนขาดความรู้ และแนวทางในการประกอบอาชีพอิสระ

จากการขยายตัววิทยาลัยการอาชีพสู่ระดับอำเภอเพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่นในวิทยาลัยการอาชีพบางแห่งเพิ่มก่อสร้างซึ่งอาจจะไม่พร้อมทั้งอาคารสถานที่และครุภัณฑ์ที่เหมาะสม รายวิชานั้นจากรายงานประจำปี 2540-2541 ได้กล่าวถึงปัญหาการใช้หลักสูตรพระยะสันในวิทยาลัยการอาชีพก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคดังนี้ (กรมอาชีวศึกษา 2541 : 65)

1. การก่อสร้างในสถานศึกษาจำนวนหลายแห่งไม่เสร็จตามสัญญาส่งผลกระทบต่อแผนดำเนินการเรียนการสอน
2. ด้านบุคลากรมีน้อย ไม่เพียงพอต่อการดำเนินการเรียนการสอน โดยเฉพาะการเตรียมการจัดซื้อครุภัณฑ์และการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อเตรียมการเปิดสอน
3. งบประมาณค่าสิ่งก่อสร้างและครุภัณฑ์ยังไม่เพียงพอต่อการรับนักเรียนนักศึกษา
4. งบประมาณที่ได้รับจัดสรรได้รับค่อนข้างล่าช้าทำให้เกิดความไม่คล่องตัวในการปฏิบัติงาน

การที่จะปรับปรุงหลักสูตรพระยะสันให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นสมควรที่จะทำการประเมินหลักสูตรพระยะสันในบางประเด็นที่สามารถกระทำได้โดยวิธีวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริหารหลักสูตรในระดับสถานศึกษาซึ่งเกี่ยวกับความสำคัญในประเด็นนี้วิจัย วงศ์ใหญ่ (2523 : 185) ได้กล่าวว่า แม้ว่าตัวหลักสูตรจะพัฒนาขึ้นมาดีเลิศเพียงใดถ้าการใช้หลักสูตรขาดความเข้าใจและความไม่พร้อมแล้วการพัฒนาหลักสูตรไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้จะประสบความสำเร็จได้ยาก การเปลี่ยนแปลงจะไม่เกิดขึ้น นอกจากนั้นแล้วยังสอดคล้องกรมอาชีวศึกษา (2529 : 185) ได้

กล่าวว่า “ประเด็นที่น่าสนใจก็คือการบริหารหลักสูตรในระดับสถานศึกษาทั้งนี้เพราะสถานศึกษามีหน้าที่โดยตรงในการจัดการศึกษาตามหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

ผู้วิจัยมีความสนใจ และเห็นสมควรว่าน่าจะทำให้มีการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด โดยเฉพาะการนำหลักสูตรระยะสั้น พุทธศักราช 2540 ไปใช้ในวิทยาลัยการอาชีพ เพื่อให้การเรียนการสอนได้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน และความต้องการของตลาดแรงงานได้อย่างแท้จริง การศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2540 ในด้านการบริหารหลักสูตร ด้านการดำเนินการสอนตามหลักสูตรและด้านสนับสนุนหลักสูตร เพื่อประโยชน์ในด้านการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น สำหรับผู้บริหารและครูอาจารย์ และเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร วิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2540 ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ ที่มีต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ 3 ด้านคือ งานบริหารและบริการหลักสูตร งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารกับ ครู-อาจารย์ ที่มีต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2540

1.3 สมมติฐานการวิจัย

ผู้บริหาร และครู-อาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ มีความคิดเห็นต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2540 แตกต่างกัน

1.4 ทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

สังด์ อุทรานันท์ (2528 : 262 - 269) กล่าวว่า งานที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรจะมีงานหลักอยู่ 3 ลักษณะ คือ

1. งานบริหารและบริการหลักสูตร
2. งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร
3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ควรไว้สำหรับครู ใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานบริหารและบริการหลักสูตร จะเกี่ยวข้องกับงานเตรียมบุคลากร การจัดครูเข้าสอน ตามหลักสูตร การบริหารและบริการวัสดุหลักสูตร การบริการหลักสูตรภายในโรงเรียน งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร จะเกี่ยวข้องกับการปรับปรุงหลักสูตรให้ สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น การจัดทำแผนการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร จะเกี่ยวข้องกับการนิเทศและติดตามผล การใช้หลักสูตร การจัดตั้งศูนย์วิชาการเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

ในการศึกษาปัญหาครั้งนี้ ได้ศึกษาภายใต้กรอบแนวคิดของ สงัด อุทรานันท์ ซึ่งจะ เกี่ยวข้องกับงาน 3 ลักษณะงาน ดังนี้

1. งานบริหารและบริการหลักสูตร ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะงาน
 - ด้านบุคลากร
 - ด้านการจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร
 - ด้านการจัดการหลักสูตร
 - ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร
 - ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆแก่ผู้ใช้หลักสูตร
2. งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร
3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

1.5 ขอบเขตการวิจัย

มุ่งศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ ที่มีต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชา ชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ โดยศึกษาในลักษณะงานบริหาร และบริการหลักสูตร งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร และงานสนับสนุนและส่งเสริมการ ใช้หลักสูตร

1.5.1 ตัวแปรที่ศึกษา

1.5.1.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ สถานภาพโดยตำแหน่ง

(1) ผู้บริหาร

(2) ครู - อาจารย์

1.5.1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีต่อปัญหา การบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นในลักษณะงานต่าง ๆ ดังนี้

(1) งานบริหารและบริการหลักสูตร

(2) งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร

(3) งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

1.5.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ ผู้บริหาร และครูอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ซึ่งมีสถานศึกษาจำนวน 11 สถานศึกษาประชากรทั้งสิ้น 137 คน ประกอบด้วยผู้บริหาร 40 คน ครู-อาจารย์ 97 คน เก็บข้อมูลจากประชากรทั้งหมดในปีการศึกษา 2542

1.5.3 ขอบเขตพื้นที่หรือสภาพทางภูมิศาสตร์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตวิจัยเฉพาะวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ซึ่งเปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 ประกอบด้วยสถานศึกษา 11 สถานศึกษา ได้แก่ วิทยาลัยการอาชีพห้วยยอด , วิทยาลัยการอาชีพพรหมคีรี ,วิทยาลัยการอาชีพอ่าวลึก, วิทยาลัยการอาชีพคลองท่อม, วิทยาลัยการอาชีพบางแก้ว, วิทยาลัยการอาชีพสายบุรี,วิทยาลัยการอาชีพปัตตานี, วิทยาลัยการอาชีพท้ายเหมือง, วิทยาลัยการอาชีพนาทวี, วิทยาลัยการอาชีพหลวงประจักษ์ราชนาญ์-นิกร, วิทยาลัยการอาชีพสุโขทัย

1.6 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 ความคิดเห็นต่อการบริหารหลักสูตร หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการบริหาร 3 งาน ดังนี้

1.6.1.1 งานบริหารและบริการหลักสูตร หมายถึง การดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(1) ด้านบุคลากร หมายถึง การจัดครูเข้าอบรมสัมมนาตามความต้องการเชิญวิทยากรที่มีความรู้มาให้การอบรมตามรายวิชาความถนัด

(2) ด้านการจัดครูเข้าสอน หมายถึง การจัดบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญหรือมีประสบการณ์มาสอนในรายวิชา

(3) ด้านการจัดการหลักสูตร หมายถึง การวางแผนร่วมกันของผู้บริหารและครูอาจารย์ เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

(4) ด้านวัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องจักร หมายถึง การบำรุงรักษาครุภัณฑ์ จำนวนความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องจักร

(5) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร หมายถึง ความเพียงพอของอุปกรณ์โสตทัศนศึกษา และทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

1.6.1.2 งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร หมายถึง การดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น

1.6.1.3 งานสนับสนุน และส่งเสริมการใช้หลักสูตร หมายถึง ถึง การดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร

1.6.2 หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน หมายถึง หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน กรมอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2540

1.6.3 ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้ช่วยผู้อำนวยการ 4 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายส่งเสริมการศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษา ฝ่ายวางแผนและพัฒนาการศึกษา หรือผู้รักษาการ ในตำแหน่งดังกล่าว

1.6.4 ครู - อาจารย์ หมายถึง ผู้ทำหน้าที่สอนหรือควบคุมดูแลการปฏิบัติกิจกรรมในรายวิชาตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน กรมอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2540

1.6.5 วิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ หมายถึง วิทยาลัยการอาชีพห้วยยอด , วิทยาลัยการอาชีพพรหมคีรี, วิทยาลัยการอาชีพอ่าวลึก, วิทยาลัยการอาชีพคลองท่อม, วิทยาลัยการอาชีพบางแก้ว, วิทยาลัยการอาชีพสายบุรี,วิทยาลัยการอาชีพปัดตานี, วิทยาลัยการอาชีพท้ายเหมือง, วิทยาลัยการอาชีพนาทวี, วิทยาลัยการอาชีพหลวงประธานราษฎร์นิกม, วิทยาลัยการอาชีพสุโขทัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ผู้วิจัยขอเสนอทฤษฎี หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารหลักสูตร โดยแบ่งสาระออกเป็นตอน ๆ ตามลำดับ ดังนี้

2.1 หลักสูตร

2.1.1 ความหมายของหลักสูตร

2.1.2 ความสำคัญของหลักสูตร

2.1.3 องค์ประกอบของหลักสูตร

2.2 การบริหารหลักสูตร

2.2.1 งานบริหารและบริการหลักสูตร

2.2.2 งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร

2.2.3 งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

2.3 บทบาทของบุคลากรในการใช้หลักสูตร

2.4 หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน

2.4.1 หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540

2.4.2 ระเบียบในการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน

2.5 วิทยาลัยการอาชีพ

2.5.1 ความเป็นมาของวิทยาลัยการอาชีพ

2.5.2 บทบาทและหน้าที่ของวิทยาลัยการอาชีพ

2.1 หลักสูตร

2.1.1 ความหมายของหลักสูตร

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ดังนี้

สมิตร คุณากร (2518 : 1) กล่าวว่า “หลักสูตร หมายถึง โครงการการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถและมีคุณลักษณะต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่ได้กำหนดไว้ไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมธี ปิลันธนานนท์ (2531 : 60) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง ผลรวมของงานการศึกษา ที่ได้วางแผนและจัดขึ้นไว้อย่างมีระบบ เพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ขึ้นในระหว่างผู้เรียนกับระบบการสอน เพื่อเป็นการนำไปสู่ การเรียนรู้ เพราะแกนกลางของหลักสูตรนั้นอยู่ที่การเรียนรู้ และการเรียนนั้นจำเป็นต้องประกอบด้วยเนื้อหาวิชาและกระบวนการต่าง ๆ ร่วมกัน

Taba (Hilda taba 1962 : 12) ได้กล่าวถึงหลักสูตรว่า “เป็นมวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ โรงเรียนและครูผู้สอนจัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลง”

চারং บัวศรี (2531: 6) กล่าวว่า “หลักสูตร คือ แผนซึ่งได้ออกแบบจัดทำขึ้นเพื่อแสดง ถึงจุดหมาย การจัดเนื้อหาสาระ กิจกรรมและมวลประสบการณ์ ในแต่ละโปรแกรมการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ตามจุดหมายที่ได้กำหนดไว้”

สงัด อุทรานันท์ (2528 : 16) ได้กล่าวถึงลักษณะของหลักสูตรไว้ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตร คือ สิ่งที่สร้างขึ้นในลักษณะของรายวิชาซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา สาระที่ได้ จัดเรียงลำดับความยากง่าย หรือเป็นขั้นตอนอย่างดีแล้ว
2. หลักสูตรประกอบด้วยประสบการณ์ทางการเรียน ซึ่งได้วางแผนไว้เป็นการล่วงหน้า เพื่อมุ่งหวังจะให้เด็ก ได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ต้องการ
3. หลักสูตรเป็นสิ่งที่สังคมสร้างขึ้นสำหรับให้ประสบการณ์ทางการศึกษาแก่เด็กใน โรงเรียน
4. หลักสูตรประกอบด้วยประสบการณ์ทั้งหมดของผู้เรียนซึ่งเขาได้ทำ ได้รับรู้ และได้ ตอบสนองการแนะแนวทางของโรงเรียน

เอกวิทย์ ณ ถลาง (2511 : 108) ได้กล่าวถึง หลักสูตรว่าเป็นมวลประสบการณ์ทั้งหลายที่ จัดให้เด็กได้เรียน เนื้อหาวิชา ทักษะ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ทักษะ หรือสิ่งใดก็ตามซึ่ง เรามุ่งหวังที่จะให้เกิดการเรียนรู้แก่เด็ก ทำให้เด็กมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ส่วนภิญญา สาธร (2525 :279) ได้กล่าวถึงหลักสูตรว่า หลักสูตร คือ โครงการ การศึกษาที่สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อเตรียมนักเรียนเยาวชนของชาติให้เป็นสมาชิกที่มี ประสิทธิภาพของสังคม

จากความหมายที่กล่าวมาแล้วสามารถสรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ และกิจกรรมทั้งหลายที่มีอยู่ทั้ง โรงเรียนและนอกโรงเรียน ที่ทางโรงเรียนได้จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียน เกิดการพัฒนาในทุก ๆ ด้านโดยมีองค์ประกอบเกี่ยวกับหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง เนื้อหา กิจกรรม วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอนและการประเมินผล โดยสอดคล้องกับแผน การศึกษาแห่งชาติ โดยคำนึงถึงผู้เรียนให้เป็นพลเมืองที่มีประสิทธิภาพ และสามารถอยู่ร่วมใน สังคมอย่างมีความสุข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ภายในเพื่อการศึกษาเท่านั้น มิใช่เพื่อใช้ในเชิงพาณิชย์ การค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2 ความสำคัญของหลักสูตร

นักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของหลักสูตรไว้ดังต่อไปนี้

ซาร์จ บัควี (2531: คำนำ) กล่าวว่า หลักสูตรเป็นหัวใจของการศึกษา ทั้งนี้เพราะหลักสูตรเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า โรงเรียนมีความมุ่งหมายในการให้การศึกษาแก่เด็กอย่างไร และสามารถให้ความรู้ สร้างเสริมทักษะและทัศนคติในด้านใดบ้าง สิ่งต่าง ๆ ที่ประมวลไว้ในหลักสูตรเป็นเสมือนแนวทางที่ช่วยให้เราทราบทันทีว่าการศึกษาที่จัดให้แก่เด็กนั้นหนักไปทางใด มีผลต่อตัวเด็กและต่อสังคมมากน้อยเพียงใด

Saylor and Alexander (1974 :5) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเป็นเสมือนแผนภูมิการเดินทาง และตารางที่ยืดหยุ่นได้ในการดำเนินการศึกษา หลักสูตรจะถูกสร้างขึ้น โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาวิชา การบริหารโรงเรียนและวิชาการต่าง ๆ ทางด้านการศึกษาระดับชั้นต่าง ๆ รวมกัน

กาญจนา คุณารักษ์ (2527:4) กล่าวไว้ว่า หลักสูตรเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ปรัชญาหรือความมุ่งหมายในการจัดการศึกษามบรรลุความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ หลักสูตรเป็นข้อกำหนดและแนวปฏิบัติให้บรรลุสำเร็จ หลักสูตรทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงได้ เพราะเมื่อประเทศชาติต้องการที่จะสร้างคุณลักษณะของประชาชนในชาติให้เป็นอย่างไร รัฐบาลก็สามารถที่จะกำหนดจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาวิชาที่จะพัฒนาและสร้างสรรค์ให้เยาวชนเป็นไปตามที่ชาติต้องการได้

ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 38 - 39) ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรว่า หลักสูตรเป็นหลักและหัวใจของการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการจัดการศึกษา ความเข้าใจเรื่องของหลักสูตรและการเรียนการสอนจะทำให้ การจัดการศึกษาดำเนินไปด้วยดีทั้งแก่ตัวผู้เรียนเอง และช่วยให้ครูได้มีทิศทาง และสิ่งกำหนดในการสอน ความสำคัญของหลักสูตรมีดังนี้

1. งานด้านหลักสูตรและการสอน ทำให้การศึกษาดำเนินไปสู่เป้าหมายที่วางไว้
2. งานด้านหลักสูตร ทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลตามเป้าหมาย
3. หลักสูตรเปรียบเสมือนแบบแปลน การจัดการเรียนการสอน การพัฒนาหลักสูตรบอกไว้ว่าวัตถุประสงค์ที่ต้องการมีอะไรบ้าง จะใช้อะไร เช่น วัสดุอุปกรณ์ จะสอนอย่างไร จัดเตรียมการสอนอย่างไรบ้าง เพื่อช่วยให้ด้านการเรียนการสอนหลักสูตรจึงมีความสำคัญ เช่น แผนยุทธศาสตร์ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จที่ต้องการเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของครูที่จะจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ความประพฤติ มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ

กล่าวโดยสรุป หลักสูตรเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการจัดการศึกษาเพราะจะเป็นแนวทาง การจัดการศึกษาเป็นที่รวมเนื้อหาสาระและประสบการณ์ทั้งหลายของผู้เรียนไว้ด้วยกัน เป็นตัวกำหนดคุณลักษณะต่าง ๆ ที่จำเป็นที่จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุถึงความต้องการของปรัชญาการ

ศึกษา หลักสูตรจึงเป็นรากฐานของการเรียนการสอน ซึ่งจะมีผลต่อผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จในการศึกษาเป็นอย่างดี

2.1.3 องค์ประกอบของหลักสูตร

วิช ราชบุรีศิริ (2522 :10 -12) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. หลักการและจุดมุ่งหมาย

1.1 หลักการของหลักสูตร หมายถึง แนวความคิดที่แสดงเจตจำนงหรือเป้าหมายทั่วไปของหลักสูตร

1.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร หมายถึง วัตถุประสงค์ที่มุ่งถึงลักษณะเฉพาะที่กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาว่าผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์อะไรบ้าง จึงจะเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของตนและสังคม

2. เนื้อหาวิชาและเวลาเรียน

2.1 เนื้อหาวิชาหรือประมวลประสบการณ์ จัดได้ว่าเป็นสื่อหรือเครื่องนำทางไปสู่จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2.2 เวลาเรียนเป็นการกำหนดว่า หลักสูตรนั้น ๆ จะต้องใช้ระยะเวลาเรียนนานเท่าใด

3. การนำหลักสูตร ไปใช้

3.1 การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน โดยเริ่มตั้งแต่การตีความหมาย การทำความเข้าใจในหลักการ การกำหนดจุดมุ่งหมาย การกำหนดรายละเอียด การจัดทำเอกสาร

3.2 การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ หมายถึง การบริการที่จะเอื้ออำนวยให้การใช้หลักสูตรสัมฤทธิ์ผล ได้แก่ การเตรียมบุคลากร จัดหาวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ วัสดุฝึก การบริการห้องสมุด

3.3 การสอนของครู เป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุด ครูเป็นตัวจักรที่สำคัญในการนำหลักสูตรไปใช้ หลักสูตรที่ดีต้องคู่กับการสอนที่ดีประกอบกัน

4. การประเมินผล

4.1 การประเมินผลการเรียน เป็นกระบวนการที่ต้องดำเนินการตามแนวทางที่หลักสูตรกำหนด เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและการเลื่อนชั้น

4.2 การประเมินผลหลักสูตร เพื่อแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร

สันติ ชรรณบำรุง (2525 : 14 - 15) กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรว่ามี 5 องค์ประกอบคือ

1. วัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เฉพาะวิชา

2. เนื้อหาสาระ และจำนวนชั่วโมงของแต่ละวิชา

3. กระบวนการเรียนการสอน
4. การประเมินผลการเรียนการสอน
5. การปรับปรุงหลักสูตร

ธำรง บัวศรี (2531 : 7 - 8) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญ และขาดไม่ได้อย่างน้อย 6 อย่างคือ

1. จุดหมายของหลักสูตร
2. จุดประสงค์ของการเรียนการสอน
3. เนื้อหาสาระและประสบการณ์
4. ยุทธศาสตร์การสอนการเรียน
5. วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน
6. การประเมินผล

จากที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า องค์ประกอบของหลักสูตร มีดังนี้ คือ

1. ความมุ่งหมายของหลักสูตรหรือวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เป็นส่วนที่สำคัญที่จะทำ ให้หลักสูตรดำเนินไปตามเป้าหมายที่ได้วางไว้
 2. เนื้อหาสาระ ซึ่งเป็นความรู้ และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้จัดเตรียมไว้ให้ผู้เรียน เป็น แกนของหลักสูตร
 3. กระบวนการเรียนการสอน เป็นการนำหลักสูตรไปใช้ให้บรรลุเป้าหมาย โดยจัด ประสบการณ์ต่าง ๆ ให้กับผู้เรียนโดยอิงเนื้อหา
 4. การประเมินผล เป็นการรวมข้อมูลทั้งหมดออกมาประเมินเพื่อสรุปหาข้อดีและข้อบก พร่องเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข
- จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบทั้ง 4 จะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันตลอดที่ใช้หลักสูตร

2.2 การบริหารหลักสูตร

ความหมายของการบริหารหลักสูตร

สงบ ลักษณ์ะ (2524 : 39) ได้ให้ความหมายของการบริหารหลักสูตรเพื่อให้บรรลุตาม วัตถุประสงค์ ดังนี้

การบริหารหลักสูตร คือ การวางแผนและการจัดการในการใช้ทรัพยากรทุกด้านที่มีอยู่ อย่างชาญฉลาด ทั้งในด้านบุคคล งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และเทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ครู เกิดความสะดวกในการปฏิบัติตามหลักสูตรให้บรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ครบถ้วน

สันติ ธรรมบำรุง (2525 :197) กล่าวถึงการบริหารหลักสูตรว่า การบริหารหลักสูตรเป็นการบริหารงานทางด้านวิชาการหรือการนำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งเปรียบเสมือนการบริหารกิจกรรมทุกชนิดในโรงเรียนเกี่ยวข้องกับการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพที่สุด

ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 60) กล่าวว่า การบริหารหลักสูตร หมายถึง กระบวนการบริหารงานการใช้หลักสูตร แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ การเตรียมการหลักสูตร การดำเนินการเกี่ยวกับหลักสูตร และการประเมินผลหลักสูตร

Vandyke (1964: 554) ได้กล่าวถึงการบริหารหลักสูตรไว้ว่า การบริหารหลักสูตร คือ การดำเนินงานด้านกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุจุดประสงค์ที่ได้วางไว้ ซึ่งนโยบายและวิธีการดำเนินงานจะต้องประกอบด้วยเป้าหมายที่สำคัญต้องมีการวางแผน การดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุปว่า การบริหารหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรซึ่งได้ร่วมมือกันปฏิบัติจนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ทองพูน กิ่งนาค (2533 : 21) ได้สรุปขอบเขตของการบริหารหลักสูตรไว้ดังต่อไปนี้

1. ด้านเตรียมการบริการหลักสูตร
 - 1.1 การเตรียมบุคลากร
 - 1.2 การจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร
 - 1.3 การจัดตารางสอนและห้องเรียน
2. ด้านดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร
 - 2.1 การปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น
 - 2.2 การดำเนินการตามเกณฑ์การใช้หลักสูตร
 - 2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 2.4 การฝึกงาน
 - 2.5 การประเมินผลการเรียนการสอน
3. ด้านสนับสนุนหลักสูตร
 - 3.1 การจัดสรรงบประมาณ และวัสดุฝึก
 - 3.2 การบริการสื่อการเรียนการสอน
 - 3.3 การจัดเอกสารหลักสูตร
 - 3.4 การนิเทศการศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆก็ตาม ผู้ใช้เอกสารนี้จะต้องรับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้นจากการนำไปใช้
 วิชัย วงศ์ใหญ่ (2523 : 195 - 202) ได้กล่าวถึงการบริหารหลักสูตรให้บรรลุเป้าหมาย
 ต้องดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. การเตรียมวางแผนงานเพื่อการใช้หลักสูตรใหม่ ประกอบด้วย การวิเคราะห์หลักสูตร การนำหลักสูตรมาปรับ การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ประกอบหลักสูตร การจัดเตรียมงบประมาณ การเตรียมบุคลากร

2. การจัดเตรียมอบรมครูเพื่อใช้หลักสูตรใหม่ ประกอบด้วย การอบรมเชิงปฏิบัติการ การวิเคราะห์ปัญหาของหลักสูตร การสร้างโครงการสอน ประมวลการสอน การเลือกและจัดประสบการณ์การเรียนรู้

3. การจัดครูเข้าสอน ต้องสอนโดยยึดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นหลัก และจัดประสบการณ์ให้ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นสำคัญ

4. การจัดตารางสอน ต้องคำนึงถึงการเรียนรู้ ในวิชาต่าง ๆ ความยากง่าย เวลาเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียน การใช้ห้องเรียน โรงฝึกงานอย่างเหมาะสมมีประสิทธิภาพ

5. การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียน ได้แก่ การจัดทำแผนการสอน คู่มือครู และสื่อการเรียนอื่น ๆ

6. การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร ใช้หลักการประชาสัมพันธ์ แก่นักเรียน ผู้ปกครอง ครู - อาจารย์ ผู้บริหาร โดยใช้สื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

7. การจัดสภาพแวดล้อม และการเลือกโครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น การจัดสภาพห้องเรียน โรงฝึกงาน รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษาอื่น ๆ

8. การประเมินผลการใช้หลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตร ประเมินตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่วางไว้อย่างชัดเจน

คุณฎี พงศ์ศาสตร์ (2535 : 42) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตร ต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. บุคลากรในโรงเรียน พิจารณาจำนวน ครู - อาจารย์ วุฒิ หรือวิชาที่ถนัดสอน ความสามารถพิเศษ และอื่น ๆ ที่มีผลกระทบต่อการบริหารหลักสูตร พิจารณาสภาพความพร้อมที่จะเรียนของนักเรียน กำลังสมองและสติปัญญาตลอดจนความแตกต่างจากพื้นฐานของผู้ปกครองของนักเรียน

2. อาคารสถานที่ สถานที่ตั้ง ใกล้ไกลชุมชน การคมนาคม ถนนหนทาง สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ตลอดจนไฟฟ้าและอื่น ๆ ส่วนอาคาร อาจเป็นตึก เป็นไม้ อาคารชั่วคราว อาคารประกอบ จำนวนห้องเรียน (พอไม่พอ ควรใช้ห้องอย่างไร)

3. ชุมชน ความหนาแน่นของชุมชน ความต้องการของชุมชน ทรัพยากรและเศรษฐกิจของชุมชน ศรัทธาและทัศนคติต่อโรงเรียนของชุมชน เป็นต้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆที่ 4. การเงิน วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนในโรงเรียน พิจารณาว่า มีความพร้อมพอที่จะสนับสนุน ส่งเสริมบริหารงานขั้นพื้นฐานแก่ไหน สามารถวางแผนพัฒนาต่อได้อย่างไร

สภาพความพร้อมของโรงเรียนใน 4 หัวข้อที่กล่าวมามีอิทธิพลหรือผลกระทบต่อการนำหลักสูตรมาใช้อย่างยิ่ง เพราะเป็นตัวชี้ที่สำคัญ ในการตัดสินใจใช้หลักสูตรในแง่ของการวางแผนปฏิบัติ แต่ไม่ได้หมายความว่า เป็นปัญหาหรืออุปสรรคในการบริหารหลักสูตร เพราะแต่ละโรงเรียนต่างกำหนดเป้าหมายของตนเอง ขึ้นตามขีดจำกัดที่มีอยู่ หมายความว่า ผู้บริหารทุกคนสามารถบริหารงานวิชาการตามหลักสูตรได้ในทุกสภาพโรงเรียน

สังค อุทรานันท์ (2528 : 262 - 269) กล่าวถึงการบริหารหลักสูตรซึ่งจะมีงานอยู่ 3 ลักษณะ คือ

1. งานบริหารและบริการหลักสูตร

1.1 งานเตรียมบุคลากร เป็นงานที่มีความสำคัญมาก ก่อนจะนำหลักสูตรใดไปใช้ ควรจะให้ความรู้หรือชี้แจงให้ผู้ที่จะใช้หลักสูตรมีความเข้าใจถึงจุดมุ่งหมาย หลักการ โครงสร้าง แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลตามหลักสูตรที่ได้จัดทำขึ้น

1.2 การจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร จะต้องคำนึงถึงความรู้ความสามารถ ตลอดจนความสมัครใจของครูแต่ละคนด้วย ทั้งนี้เพื่อจะให้ผู้ใช้หลักสูตรแต่ละคนมีโอกาสได้ใช้ศักยภาพของตนให้เป็นประโยชน์ต่อการใช้หลักสูตรให้มากที่สุด

1.3 การบริหารและการบริการวัสดุหลักสูตร ซึ่งได้แก่ เอกสารหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนทุกชนิดที่จัดทำขึ้น เพื่อให้ความสะดวก และช่วยเหลือครูให้สามารถใช้หลักสูตรได้อย่างถูกต้อง และทันภายในกำหนดเวลา

1.4 การบริการหลักสูตรภายในโรงเรียน ได้แก่ การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แก่ผู้ใช้หลักสูตรโดยเฉพาะ เช่น ห้องเรียนโดยเฉพาะ ห้องสมุด สื่อการเรียนการสอน บริหารเกี่ยวกับเครื่องมือในการวัดผลและประเมินผล การบริการแนะแนว ฯลฯ

2. งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร

2.1 ปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น ควรจะได้มีการปรับหลักสูตรกลางให้มีความเหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นที่ใช้หลักสูตรนั้น ๆ

2.2 การจัดทำแผนการสอน เป็นการขยายรายละเอียดของหลักสูตรให้ไปสู่ภาคปฏิบัติ โดยการกำหนดกิจกรรม และเวลาใช้อย่างชัดเจนจนสามารถนำไปปฏิบัติได้ แผนการสอนมีคุณค่าต่อการจัดการเรียนการสอนของครู ได้ดังนี้

2.2.1 เป็นแนวทางในการสอนเพื่อให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของหลักสูตร

2.2.2 ให้ความสะดวกแก่ผู้บริหารและศึกษานิเทศก์ในการช่วยเหลือแนะนำ และ

เอกสารที่ติดตามผลการเรียนการสอน รับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีก 2.2.3 เป็นแนวทางในการสร้างข้อทดสอบ เพื่อประเมินผลการเรียนการสอน

2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะต้องเริ่มจากพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกิจกรรมการเรียนการสอนควรพิจารณาคัดเลือกกิจกรรมที่เห็นว่าจะก่อให้เกิดความรู้หรือประสบการณ์และสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายได้ง่ายที่สุด เร็วที่สุด ประหยัดทั้งเวลา แรงงานและค่าใช้จ่ายให้มากที่สุด

3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

3.1 การนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรระหว่างการใช้หลักสูตรควรมีเจ้าหน้าที่ไปให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรเป็นการเพิ่มเติมและติดตามผลการใช้หลักสูตรในโรงเรียนว่าได้ดำเนินการด้วยความถูกต้องมีปัญหาใดเกิดขึ้นหรือไม่ จะได้หาแนวทางแก้ไขให้ลุล่วงไปได้

3.2 การจัดตั้งศูนย์วิชาการเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรเพื่อให้สามารถดำเนินการใช้หลักสูตรด้วยความมั่นใจ

งานบริหารหลักสูตรเป็นงานสำคัญยิ่งในหน้าที่ของผู้บริหารเพราะหลักสูตร คือหัวใจของการเรียนการสอน ซึ่งเปรียบเสมือนงานหลักของ สถานศึกษา การบริหารหลักสูตรให้บรรลุวัตถุประสงค์ เป็นสิ่งที่ผู้บริหารทุกท่านจะต้องกระทำ เป็นสิ่งท้าทายสำหรับผู้บริหาร ในการวิจัยครั้งนี้ จะขอเสนอขอบเขตการบริหารหลักสูตร ไว้ดังนี้

1. งานบริหารและบริการหลักสูตร

1.1 ด้านบุคลากร

1.2 ด้านการจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร

1.3 ด้านการจัดการหลักสูตร

1.4 ด้านวัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร

1.5 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร

2. งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร

2.1 ด้านหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น

3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

3.1 ด้านการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร

2.2.1 งานบริหารและบริการหลักสูตร ผู้วิจัยได้จำแนกเป็นรายละเอียดได้ดังนี้

2.2.1.1 ด้านบุคลากร

เป็นสิ่งสำคัญที่สุดของสถานศึกษาซึ่งในที่นี้ หมายถึง ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรระยะสั้น เพราะบุคลากรทั้งสองกลุ่มเกี่ยวข้องโดยตรงกับการบริหารหลักสูตร สัจจ อุทรานันท์ (2528 : 264) กล่าวไว้ว่า การเตรียมบุคลากรเพื่อการบริหารหลักสูตรใหม่อาจดำเนินไปได้หลายวิธี เช่น ใช้การประชุมชี้แจง การอบรม การประชุมสัมมนา การเผยแพร่ทางเอกสาร การเตรียมมวลชนต่าง ๆ ถ้าหากหลักสูตรที่จัดขึ้นนำไปใช้กับกลุ่มประชากรอย่างกว้างขวางและกับกลุ่ม

ประชากรอย่างทั่วถึงในระดับท้องถิ่น หรือสถานศึกษา สามารถทำได้โดยจัดอบรมครูจัดประชุม หรือฝึกอบรมภายในกลุ่ม

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา (2534:102 - 109) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมิน ผลหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรส่วนใหญ่ไม่มีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร และไม่ได้รับการอบรม สัมมนา เพื่อรับการชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตร
2. ผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ มีความรู้ความเข้าใจในตัวหลักสูตรโดยส่วนรวมในระดับปานกลาง

นอกจากนี้ นุชิต ศรีอาจ (2529:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้หลักสูตรวิชาพุทธ ศาสนาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาเขตการ ศึกษา 9 ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาด้านการเตรียมบุคลากร ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาพุทธศาสนาได้รับการอบรมไม่ ครบทุกคน ไม่ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการเผยแพร่ความรู้หรือการจัดอบรม
2. ปัญหาด้านการจัดครูเข้าสอน ได้แก่ ขาดครูผู้สอนที่มีความรู้และทักษะในการสอน วิชาพุทธศาสนา และครูผู้สอนไม่มีวุฒิทางพระพุทธศาสนา

ส่วน ทองพูน กิ่งนาค (2533 : 154) ได้ศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาชีพ พ.ศ. 2530 สาขาช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ ตามที่เสนอของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนใน วิทยาลัยเทคนิคกลุ่มภาคกลาง พบว่า การเตรียมบุคลากรเกี่ยวกับการเชิญเข้าของสถานประกอบการ นายช่าง หรือผู้ชำนาญงานมาร่วมสัมมนาตามรายวิชาหรือกลุ่มวิชา มีปัญหาสูงกว่าการดำเนินงาน อย่างอื่น ส่วนปัญหารองลงมา คือ การส่งครูไปดูงาน/ฝึกปฏิบัติงาน จากสถานประกอบการเพื่อนำ มาประยุกต์ให้เหมาะสม ในระดับสถานศึกษากระทำได้น้อย เพราะมีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา ขาด ความร่วมมือจากสถานประกอบการและขาดงบประมาณสนับสนุนการดำเนินงาน

ศิริวรรณ ศิไพบุลย์ (2522:124-128) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาการใช้หลัก สูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ชั้นประถมปีที่ 1 ในเขตการศึกษา 2 โดยศึกษาจากผู้บริหาร โรงเรียนและครูชั้น ป. 1 ผลการวิจัยพบว่า ครูชั้นประถมปีที่ 1 มีปัญหาในการใช้หลักสูตรประถม ศึกษา พุทธศักราช 2521 ในด้านความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและวัสดุหลักสูตร ปัญหาเกี่ยวกับครุ สื่อการเรียน กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล มากกว่าผู้บริหารโรงเรียน ความ เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและ วัสดุหลักสูตรผู้บริหารโรงเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในรายละเอียด ต่าง ๆ ค่อนข้างมาก แต่ครูประจำชั้นประถมปีที่ 1 มีความรู้ความมั่นใจในรายละเอียดต่าง ๆ น้อย อันเนื่องมาจากไม่ได้รับความช่วยเหลือและร่วมมือจากผู้บริหารเท่าที่ควร ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู ทั้ง ผู้บริหารโรงเรียนและครูประถมปีที่ 1 มีปัญหาครูไม่ครบชั้น ครูไม่ชอบสอนชั้นประถมปีที่ 1 ความไม่เข้าใจหลักสูตรและครูได้รับการอบรมไม่ทั่วถึง จึงทำให้มีความลำบากในการจัดครูเข้าสอน

สื่อการเรียน ผู้บริหาร โรงเรียนและครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบปัญหาอันเนื่องมาจากความล่าช้า และไม่เพียงพอของสื่อการเรียน กิจกรรมการเรียนการสอน ผู้บริหาร โรงเรียนและครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบปัญหาความไม่เหมาะสมของกิจกรรม การเรียนการสอนกับท้องถิ่น สถานที่เรียนคับแคบ ไม่สะดวกต่อการจัดกิจกรรม แผนการสอนมีมากเกินไป การวัดและประเมินผล ผู้บริหาร โรงเรียนมีความเข้าใจในเรื่องนี้ค่อนข้างมาก แต่ครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความเข้าใจและนำไปใช้ได้บ้างน้อย สมควร จะได้รับการอบรมในเรื่องนี้มากขึ้น

2.2.1.2 ด้านการจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร

ในการจัดครูเข้าสอนในรายวิชาใดจำเป็นต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ ดังระเบียบกรมอาชีวศึกษา (กรมอาชีวศึกษา. 2530 : 7) หมวด 1 ข้อ 9 (3) กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า การจัดครูเข้าสอน จัดตามความเหมาะสม ทั้งนี้ให้คำนึงถึงความพร้อมการประหยัด ประสิทธิภาพการเรียน การสอน การใช้ทรัพยากรบุคคล อาคารสถานที่ และเครื่องมือ อุปกรณ์ทุกด้าน หรือด้านหนึ่งด้านใดให้เต็มที่ในเวลาทำงานปกติก่อน (กรมอาชีวศึกษา. 2530 : 3) สอดคล้องกับ สัจด์ อุทรานันท์ (2528 : 264) ได้กล่าวว่า การจัดครูเข้าสอนจำเป็นต้องคำนึงถึงความรู้ ความสามารถ ตลอดจนความสนใจของครูแต่ละคนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ใช้หลักสูตรแต่ละคนมีโอกาสได้ใช้ศักยภาพของคนให้เป็นประโยชน์ต่อการใช้หลักสูตรมากที่สุด

ในทัศนของสันต์ บำรุงธรรม (2525 : 183) กำหนดบทบาทของครูผู้บริหารไว้ดังนี้

1. เป็นผู้รับผิดชอบทางการศึกษาทั้งหมดของโรงเรียน กล่าวคือ จะต้องจัดการศึกษาให้ได้ทั้งปริมาณและคุณภาพและให้สอดคล้องแผนการศึกษาชาติ
2. เป็นผู้ดำเนินการประชุมการวางแผนงานวิชาการของโรงเรียนทั้งแผนระยะยาว และระยะสั้น พร้อมกันนั้นมีการแบ่งงานและมอบหมายงานให้เหมาะสม มีการติดตามและให้การช่วยเหลือแก่ครูตามสมควร
3. เป็นผู้รับผิดชอบในการจัดครูเข้าสอนตามความรู้ ความสามารถ ความถนัด และให้โอกาสแก่ครูทุกคนในการแสดงความสามารถในการสอนทุกชั้น

สุวัฒน์ สิทธิหล่อ ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษา เมื่อปี พ.ศ. 2526 พบว่า ในการจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตรนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาได้ใช้วิธีการสอบถามหัวหน้าแผนกวิชาเป็นส่วนใหญ่ และความคิดเห็นของหัวหน้าแผนกวิชา เห็นได้ว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เกี่ยวกับการกำหนดอาจารย์ให้รับผิดชอบในการสอนแต่ละวิชา และประมวลที่บัณฑิตพบว่า สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลังและสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ประสบปัญหาการขาดแคลนครูช่างมากที่สุด การจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตรนั้น คำนึงถึงความสามารถเฉพาะตัวและวุฒิทางการศึกษา (2529 : บทคัดย่อ)

เรวัตร์ อาจอุทธีรงค์ (2529:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อสภาพการจัดการเรียนการสอน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม สาขา เทคนิควิศวกรรมไฟฟ้า หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านการจัดอาจารย์เข้าสอน พิจารณาถึงวุฒิการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และความสามารถเฉพาะตัวเป็นหลัก
2. ด้านการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ผู้บริหารและอาจารย์ร่วมกันจัดแผนการเรียน การสอน รวมทั้งจัดทำและตรวจบันทึกการสอนเป็นประจำ

นอกจากนี้ อรธรรม สันติธานุวัตร (2541 : 83) พบว่าด้านการจัดครูเข้าสอน มีปัญหาใน ระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีปัญหาในระดับปานกลางทุกข้อ ได้แก่ ข้อวิทยาลัยขาด การสำรวจความพร้อมด้านบุคลากรก่อนเปิดแผนการเรียน ข้อการแต่งตั้งครูให้สอนในแต่ละแผนก วิชาตามวุฒิและประสบการณ์ ข้อการจัดแบ่งรอบการสอนในรอบเช้า รอบบ่าย รอบค่ำ และข้อการ แก้ปัญหาเรื่องการขาดแคลนอาจารย์ผู้สอน

และอนงค์ พรหมเมตตา (2542 : 114) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอน ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา เขตการ ศึกษา 11 พบว่า ปัญหาการจัดการจัดครูเข้าสอน ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การจัดหาครู – อาจารย์ที่มีประสบการณ์วิชาชีพ

ส่วนทองพูน กิ่งนาค (2533 : 154-155) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2530 พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตรนั้น การจัด บุคลากรภายนอก ผู้ชำนาญาน หรือนายช่าง มาสอนบางหัวข้อหรือบางรายวิชา มีปัญหาสูงกว่าการ ดำเนินงานอย่างอื่น มีสาเหตุมาจากระเบียบของกรมอาชีวศึกษาไม่เอื้ออำนวยด้านตัวผู้ชำนาญาน หรือนายช่างไม่ต้องการสอน และด้านงบประมาณในการจ้าง ส่วนการสอนแทนก็มีปัญหาในระดับ ปานกลางเพราะเป็นการสอนแทนกันภายในแผนกและการจัดครูเข้าสอนแทนจะเป็นหน้าที่ของหัวหน้า แผนกวิชาเป็นผู้พิจารณา

สมศักดิ์ สุหรัยคิมหันต์ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารงานวิชาการ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2527 ประเภทช่างอุตสาหกรรมของ วิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 12 พบว่า การบริหารงานวิชาการทั้ง 4 ด้าน มีการปฏิบัติระดับปาน กลาง โดยเรียงลำดับได้คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านนิเทศและการพัฒนาบุคลากร ทางการสอน ด้านหลักสูตรและองค์ประกอบของหลักสูตร แต่ถ้าพิจารณาเป็นรายข้อของแต่ละด้าน แล้ว ด้านหลักสูตรและองค์ประกอบหลักสูตร พบว่า การจัดอาจารย์เข้าสอนวิชาต่าง ๆ กำเนิดถึง ความรู้ความสามารถให้เหมาะสมกับวิชาที่สอน มีการปฏิบัติเป็นอันดับแรก ส่วนอันดับสุดท้าย คือ การจัดให้มีคณะกรรมการติดตามและประเมินผลหลักสูตร ปวส. 2527 ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะใน

ด้านนี้ว่า ควรส่งเสริมให้มีการติดตามและประเมินผลในรูปของคณะกรรมการ ตลอดจนให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการวิชาเสรี จัดให้มีกิจกรรมเสริมหลัก

2.2.1.3 ด้านการจัดการหลักสูตร

จะเกี่ยวข้องกับประชุมวางแผนร่วมกันของผู้บริหารและครู-อาจารย์ การจัดเตรียมเอกสาร คู่มือ หนังสือประกอบการเรียนการสอน และการประชาสัมพันธ์แนะนำหลักสูตร เพื่อให้ความสะดวกช่วยเหลือครูให้ใช้หลักสูตรได้อย่างถูกต้องและทันภายในกำหนดเวลา

การจัดเอกสารหลักสูตร เอกสารหลักสูตรเป็นสิ่งที่แนะนำรายละเอียดของหลักสูตรทั้งหมดเป็นแนวในการใช้หลักสูตรให้ตรงตามหลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรทุกประการและเป็นหน้าที่ของผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนจะต้องทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ แต่ข้าราชการโดยังไม่มีทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ต้องร่วมกันทำขึ้นด้วยวิธีระดมสมองจากกลุ่มบุคคลหลาย ๆ ฝ่าย เช่น ศึกษานิเทศก์ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชำนาญงาน อาจารย์ผู้สอน เป็นต้น ส่วนรายละเอียดของเอกสารหลักสูตรนั้น สจัด อุทรานันท์ (2528 : 7) ได้กล่าวไว้ว่า เอกสารหลักสูตรเป็นเอกสารที่อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ของหลักสูตร ได้แก่ คู่มือเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร คู่มือหลักสูตร แผนการสอน-กลุ่มวิชา คู่มือการประเมินผลการเรียน เป็นต้น

นอกจากนั้น อเนก รัตนปัญญาภรณ์ (2528 : 61) ยังได้กล่าวถึงประเภทเอกสารว่า

ประเภทที่ 1 คือ เอกสารแนะนำหลักสูตร เป็นหนังสือหรือเอกสารที่ช่วยครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เช่น คู่มือครู คู่มือการสอน โครงการสอน เอกสารเสริมความรู้ครู เป็นต้น

ประเภทที่ 2 คือ ประมวลการสอน เป็นหนังสือที่ช่วยสนับสนุนในการปฏิบัติการสอนให้เป็นไปตามลำดับขั้น และเป้าหมาย เช่น ใบงาน ใบความรู้ ตำราเรียน และเอกสารประกอบการค้นคว้าอื่น ๆ

ประเภทที่ 3 เอกสารเกี่ยวกับการวัด เป็นหนังสือหรือเอกสารที่ช่วยครูในการวัดผลการเรียนการสอนของครู เช่น คู่มือวัดและประเมินผล แบบฟอร์มรายงานผล และใบรายงานผลการเรียน

กองวิจัยการศึกษา กรมวิชาการ (2524 : 31 – 32) ได้เสนอไว้มีดังนี้

1. หนังสือเรียนแต่ละวิชา เป็นคู่มือของบทเรียนควรใช้โดยถือการปฏิบัติเป็นหลัก
2. คู่มือการสอนทำให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ วิธีจัดกิจกรรม ความรู้สำหรับครู รวมทั้งหนังสืออ้างอิงต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอนด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสาร 3. วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ครูผู้สอนจะต้องศึกษาวิธีการใช้ การดูแลรักษาและนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ทรัพยากรท้องถิ่น สถานศึกษาควรจัดหาหรือนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้

เกิดประโยชน์มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นบุคลากร แหล่งวิชาการ สถานประกอบการ สถานประกอบอาชีพอิสระ ฯลฯ

5. หนังสืออ้างอิง หนังสืออ่านประกอบ วารสาร เอกสารต่าง ๆ ควรจัดหาไว้ ในห้องสมุดหรือห้องวิชาการ และแนะนำให้นักเรียนอ่าน

ส่วนปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการจัดเอกสารหลักสูตร นิพนธ์ เมืองพระ (2522 : 69) ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารงานวิชาการ ในวิทยาลัยเทคนิคกลุ่มภาคเหนือ และกลุ่มภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า การจัดหาเอกสารตำราด้านการเรียนการสอนทางช่างอุตสาหกรรมให้ครูอาจารย์ได้ศึกษาค้นคว้า การให้ครู-อาจารย์ไปดูงานด้านวิชาการในสถานศึกษาอื่น เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน การให้ครู-อาจารย์ได้รับการอบรมฝึกงาน หรือเข้าร่วมประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อนำความรู้มาปรับปรุงการเรียนการสอน และการให้ครู-อาจารย์ในวิทยาลัย หรือวิทยากรจากภายนอกได้มาสาธิต หรือแนะนำความรู้ใหม่ ๆ ให้กับครู-อาจารย์ในวิทยาลัยมีปัญหาระดับมากมีอุปสรรค เรื่องงบประมาณ และวิทยากรจากภายนอกมีปัญหาเรื่องเวลาว่างไม่ตรงกัน

นุชิต ศรีอาจ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้หลักสูตรวิชาพุทธศาสนา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9 พบว่า

1. ปัญหาด้านการบริหารหลักสูตรในโรงเรียน ได้แก่ เอกสารประกอบหลักสูตรยังไม่เพียงพอ งบประมาณในการดำเนินการด้านสื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ ขาดอุปกรณ์การสอน และอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ
2. ปัญหาด้านการวางแผนการสอน ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาพุทธศาสนา ของครูผู้สอนยังน้อย และเวลาในการเตรียมการสอนไม่เพียงพอ
3. ปัญหาด้านเทคนิคและวิธีสอน ได้แก่ ขาดอุปกรณ์การสอน

ส่วนนางเยาว์ ฤทธิเรืองเดช (2533:155-157) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไประดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2528 ของวิทยาลัยครูเมื่อปี พ.ศ. 2533 ผลการวิจัยพบว่า “ปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ การขาดเอกสาร ตำรา และเอกสารประกอบการสอน การขาดอาจารย์ที่มีวุฒิตรงกับสาขาวิชา ช่วงเวลาการฝึกปฏิบัติของนักศึกษาน้อยเกินไป และอาจารย์ผู้สอนขาดความสนใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน”

นอกจากนี้ อรวรรณ สันติธานวัตร (2541 : 83 – 84) ได้ศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตร ระยะสั้น 225 ชั่วโมง คณะวิชาพาณิชยกรรม พบว่า ด้านบริหารและบริการหลักสูตร มีปัญหาระดับปานกลาง เช่น ข้อ การประชุมวางแผนร่วมกันของผู้บริหารและครูผู้สอน เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด ข้อการจัดเตรียมหนังสือ เอกสารหลักสูตร คู่มือ ข้อการบริหารเพื่ออำนวยความสะดวกต่อการใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ ล่าช้าและหลายขั้นตอน

2.1.1.4 ด้านวัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร

ในการเรียนภาคปฏิบัตินั้น ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรนั้น วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักร มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งต้องพร้อมที่ฝึกปฏิบัติของนักเรียน และทันต่อเทคโนโลยีพอสมควร

ปฐม ทศพล (2530:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทักษะของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการดำเนินงานด้านวิชาการของวิทยาลัยเทคนิคในภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่าอาจารย์โดยส่วนรวมมีปัญหาด้านการปรับปรุงการเรียนการสอนมากที่สุด ในจำนวนงานวิชาการ ทุก ๆ ด้าน และได้เสนอแนะไว้ว่า กรมอาชีวศึกษาและผู้บริหารสถานศึกษาของวิทยาลัยควรดำเนินงานด้านนี้ให้มากขึ้น โดยการจัดหาเครื่องจักร เครื่องมือที่ทันสมัย วัสดุฝึกงาน จำนวนครู-อาจารย์ให้เพียงพอ เพื่อช่วยให้การปฏิบัติงานของครู-อาจารย์และนักศึกษามีประสิทธิภาพมาก ยิ่งขึ้น ส่วนความเห็นของนักศึกษาโดยส่วนรวมมีปัญหาด้านการวัดผลประเมินผลมากที่สุด ได้เสนอแนะว่าถ้ามีการเปลี่ยนแปลงวิธีการและเกณฑ์ในการวัดผลประเมินผลแต่ละครั้ง กรมอาชีวศึกษาและผู้บริหารระดับสูง ควรได้มีการศึกษาข้อมูลโดยละเอียด ควรจัดให้มีการอบรมสัมมนาเพื่อให้ ครู-อาจารย์มีความเข้าใจถึงวิธีการที่ถูกต้อง อันจะเป็นแนวทางช่วยลดปัญหาด้านการวัดผลและประเมินผล สำหรับนักเรียนนักศึกษาได้ และจากการศึกษาทักษะของความต้องการ พบว่าอาจารย์และนักศึกษาโดยส่วนรวมมีความต้องการด้านการปรับปรุงการเรียนการสอนมากกว่าด้านอื่นและได้เสนอแนะว่าผู้บริหารระดับสูงและผู้เกี่ยวข้องควรริบดำเนินงานในด้านนี้ เพราะจักรกลสำคัญที่จะทำให้ นักศึกษามีประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับความพร้อมในด้านต่าง ๆ ของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั่นเอง...

นอกจากนี้ สวาสดิ์ ไชยคุนา (2528 : 28-29) ให้ทัศนะว่า หลักการสอนวิชาชีพก็คือให้การเรียนวิชาสามัญเป็นพื้นฐาน แล้วเน้นหนักด้านวิชาชีพ หล่อหลอมให้นักเรียนเข้าใจในการประกอบอาชีพเน้นในเรื่องการฝึกหัดทำด้วยมือมีการฝึกงานในโรงงานหรือโรงฝึกงานเพื่อปรับนิสัยใจคอ พื้นฐานความรู้สึกรักของนักเรียนให้คุ้นเคยกับสภาพที่ต้องไปอยู่ในสถานประกอบการจริง ๆ

บุญญศักดิ์ ใจจงกิจ (2523 : 1) ให้ความเห็นว่าการสอนวิชาชีพช่างอุตสาหกรรมจะสอนเน้นหนักแต่ทางทฤษฎีอย่างเดียวหาได้ไม่ ทางที่ถูกต้องการเรียนการสอนที่ดีควรจะได้มีอุปกรณ์ช่วยสอนที่ดีและมีประสิทธิภาพไว้ใช้เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วขึ้น การจัดอุปกรณ์การเรียนการสอนจำเป็นต้องใช้การศึกษา และวิจัย โดยการนำเอาเทคโนโลยีทางการศึกษาสมัยใหม่ เข้าช่วยจัดตั้งเป็นศูนย์หรือหน่วยงานผลิตอุปกรณ์การสอนขึ้นมาใช้ และควรใช้อุปกรณ์ราคาถูกลงมาในประเทศไทย เพื่อช่วยแก้ปัญหาของครูผู้สอนเกี่ยวกับความขาดแคลนอุปกรณ์เนื่องจากงบประมาณไม่เพียงพอ

ในทัศนะของ สุธีระ ทานตวณิช (2525 : 73) เห็นว่า การเรียนการสอนจะสมบูรณ์ตามหลักสูตรได้มากยิ่งขึ้น ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้แก่ผู้เรียน สร้างประสบการณ์จำลองเพื่อให้ผู้เรียนออกไปใช้ชีวิตในสังคมอย่างเป็นสุข รู้จักแก้ปัญหาของสังคมที่ตนมีส่วนร่วมอยู่ได้อย่างเหมาะสม

สุดใจ เหล่าสุนทร (2505 : 60) ยังให้ทัศนะไว้ว่า “การที่จะให้ผู้เรียนมีฝีมือเป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงานนั้น การเรียนวิชาชีพนั้น จะต้องมีการมีเครื่องมือเครื่องจักร ตลอดจนวัสดุฝึกหัดเช่นเดียวกับอาชีพจริงที่กำลังใช้อยู่ในปัจจุบัน”

ปัญหาจากการเรียนการสอนวิชาภาคปฏิบัติ ชัยสวัสดิ์ เทียนวิบูลย์ (2528 : 12 – 22) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. จำนวนเครื่องจักรและอุปกรณ์การสอนมีไม่เพียงพอ
2. จำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนในแต่ละกลุ่มของงานมีมากเกินไป
3. งบประมาณที่ใช้จัดหาเครื่องจักรและอุปกรณ์การสอนมีไม่เพียงพอ
4. ความรับผิดชอบต่องานสอนของอาจารย์ผู้สอนแต่ละคนไม่เท่าเทียมกัน
5. เวลาที่ใช้ทำงานในวิชาปฏิบัติการไม่พอคิ
6. การสอนวิชาทฤษฎีในห้องเรียนและการสอนปฏิบัติการไม่สัมพันธ์กัน
7. อุปกรณ์การเรียนการสอนชำรุดและผลงานที่ได้จากการปฏิบัติงานมีคุณค่าต่ำ

จากการวิจัยของ ปัญญคุณ รัตนเสถียร (2535 : 70) เรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น วิชาช่างเดินสายไฟ ในโรงเรียนสารพัดช่างทั่วประเทศ ผลการวิจัยปรากฏว่า มีปัญหามากในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ในการฝึกงานให้เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน การบำรุงรักษาอุปกรณ์ เครื่องมือให้อยู่ในสภาพใช้งาน ได้ดีในงานการใช้วัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่ในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวัสดุ อุปกรณ์ที่มีอยู่ในท้องถิ่นไม่เหมาะสมจะนำมาใช้กับการเรียน การสอนทางวิชาช่างอุตสาหกรรมจึงไม่สามารถนำมาใช้ได้งานในงานจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์การเรียนการสอนมีปัญหามากเกี่ยวกับความล่าช้า ในระบบการจัดซื้อหาวัสดุฝึกทำให้นักเรียนฝึกปฏิบัติไม่เพียงพอ ส่วนปัญหาด้านการบำรุงรักษาอุปกรณ์ เครื่องมือให้อยู่ในสภาพใช้งาน ได้ดีนั้น ปัญหานี้อาจเนื่องมาจากแผนการเรียนและเงื่อนไขการจัดเรียนการสอน ทำให้นักเรียนลงปฏิบัติมากติดต่อกันไปตลอด จะไม่มีเวลาที่ซ่อมบำรุงรักษา และขาดแคลนงบประมาณในการซ่อมบำรุง อะไหล่แต่ละชิ้นไม่สามารถที่จะซื้อเก็บไว้ได้ ฉะนั้นเมื่อ เครื่องมือ เครื่องจักร ชำรุด จึงสร้างปัญหามากต้องเสียเวลาในการจัดซื้ออีกทั้งราคาแพง

นฤมล เกตุปมา (2526:64) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาการเรียนรู้อะหว่างฝึกอบรมของผู้เข้ารับการศึกษาฝึกอบรมวิชาชีพหลักสูตรเตรียมเข้าทำงานในสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน ผล

การวิจัยพบว่า “ผู้เข้ารับการอบรมส่วนใหญ่มีปัญหาการเรียนรู้น้อยมาก สิ่งทีก่อให้เกิดปัญหาการเรียนรู้น้อยมากที่สุดคือ เครื่องมือและอุปกรณ์ รองลงมาได้แก่ ครูผู้ให้การฝึกสอนสภาพห้องฝึกอบรม หลักสูตรการฝึก อบรมตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า ปัญหาการเรียนรู้น้อยระหว่างการฝึกอบรมมีความสัมพันธ์กับอายุของผู้เข้ารับการฝึกอบรมและสาขาวิชาที่ฝึกอบรม กล่าวคือ ผู้มีอายุในช่วง 16-19 ปี จะมีปัญหาการเรียนรู้น้อยกว่าผู้มีอายุในช่วง 20-25 ปี”

2.2.1.5 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร

ได้แก่ อุปกรณ์โสตทัศนศึกษา สื่อการเรียนการสอน ห้องสมุดที่เอื้ออำนวยต่อการค้นคว้า ความเหมาะสมของห้องปฏิบัติงานและการจัดเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดเวลา นักเรียนจะมองเห็นเป็นรูปธรรม เข้าใจง่าย ดังที่วิชัย วงศ์ใหญ่ (2523 : 191) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนเป็นวัสดุอุปกรณ์และกิจกรรมการเรียนที่ครูและนักเรียนจะต้องทำเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ ซึ่งครูจะต้องจัดทำและจัดหาไว้ให้เรียบร้อย กรมวิชาการก็ได้เสนอไว้เช่นกันว่า “เป็นสิ่งที่จะต้องต่อการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียน ช่วยให้เกิดความรู้ ทักษะ ทักษะคิด และกิจนิสัยที่พึงประสงค์อาจจะเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือหลาย ๆ สิ่ง ดังนี้คือ อุปกรณ์การเรียน แผ่นภาพ สไลด์ วีดีโอ วัสดุฝึก และอุปกรณ์ประกอบอื่น ๆ (กรมวิชาการ. 2524 : 17) และ หวน พันธุ์พันธ์ (2525 : 10-17) เสนอว่า “สื่อที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอนจะต้องครอบคลุมถึงวัสดุ และวิธีการทุกรูปแบบ เช่นกิจกรรมการสาธิตทดลอง รวมทั้งบทเรียนโปรแกรม บทเรียนสำเร็จรูปที่มีส่วนสัมพันธ์กับการปรับปรุงการเรียนการสอนทุกด้าน ผู้บริหารและครูผู้สอนควรให้ความสำคัญและนำไปใช้ จะช่วยทำให้ครูสอนได้ดีและสอนบรรลุเป้าหมายได้ง่ายอีกด้วย”

ประเภทของสื่อ โอวาท พูลศิริ (2530 : 14) แบ่งไว้ 2 ประเภทดังนี้ ประเภทแรก ได้แก่ วัสดุอุปกรณ์ที่ไม่ต้องใช้เครื่อง เช่น วัสดุอุปกรณ์ประเภทจัดแสดงรูปภาพ แผนภูมิ แผ่นวงจร แผงสาธิต กิจกรรมต่าง ๆ เป็นต้น ส่วนประเภทที่สอง ได้แก่ วัสดุประเภทที่ต้องใช้เครื่องฉายและเครื่องมือประเภทต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น เครื่องฉายสไลด์และสไลด์ ฟลิ์มสตริป และวัสดุประกอบ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายวัตถุทึบแสง เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ (Overhead Projector) เทป เครื่องเล่นแผ่นเสียง วีดีโอ และวัสดุประกอบ เป็นต้น

ซึ่งคล้ายกับ ประมุข กอปรศิริพัฒน์ สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ (2534 : 20 – 21) แบ่งไว้ 3 ลักษณะดังนี้

1. เครื่องมือหรืออุปกรณ์การสอน (Hardware) ซึ่งได้แก่ สื่อใหญ่เป็นอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษา ที่มีเทคนิคการทำซับซ้อน ซึ่งส่วนมากเป็นอุปกรณ์ไฟฟ้า เช่น เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพทึบ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องรับโทรทัศน์ ฯลฯ

2. วัสดุ (Software) ได้แก่ สื่อเล็กทั้งหลาย เป็นอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษาที่จัดทำและนำไปใช้ได้สะดวก เช่น ฟลิ์มสไลด์ แผ่นภาพ โปร่งแสง แผนภูมิ รูปภาพ บัตรคำ ฯลฯ

3. เทคนิคหรือวิธีการ (Technique or Methods) ได้แก่ การใช้เทคนิคหรือวิธีการต่าง ๆ อันเป็นกรรมวิธีที่เป็นสื่อไปสู่การเรียนรู้แก่ ผู้เรียน เช่น นิทาน เพลง การเล่นเกมบทบาทสมมุติ ละคร เช่น การจัดนิทรรศการ การพาไปศึกษานอกสถานศึกษา การสาธิต ทดลอง เป็นต้น ซึ่งกรรมวิธีในการใช้สื่อดังกล่าวนี้อาจต้องใช้สื่อประเภทที่ 1 และ 2 เข้าร่วมด้วย

สำหรับปัญหาของการบริการสื่อการเรียนการสอน พรทิพย์ ชีรวางกูร (2522 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง สถานภาพทางโสตทัศนูปกรณ์ของสถาบันการศึกษา ในสังกัดกรมอาชีวศึกษา ครู อาจารย์และนักเรียน นักศึกษาทุกสถาบันการศึกษา ในสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 289 คน พบว่า

สถาบันส่วนมากขาดแคลนอุปกรณ์และไม่มีศูนย์โสตทัศนศึกษาเป็นสัดส่วนของตนเอง ส่วนมากกระจัดกระจายอยู่ตามหน่วยงานอื่น การใช้และการจัดหาโสตทัศนูปกรณ์เพื่อประกอบการสอนของครู-อาจารย์ โดยเฉลี่ยแล้วน้อยมากเนื่องจากขาดความรู้ในการใช้และการผลิตชิ้นใช้เอง นอกจากนั้นครูยังมีชั่วโมงสอนมากเกินไป ไม่มีเวลาเตรียม และจัดหามาใช้สอนนักเรียน และนักเรียนเองมีความต้องการใช้โสตทัศนูปกรณ์ในการเรียนรู้มากกว่าสอนโดยไม่ใช้อุปกรณ์และผู้บริหารส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีและสนับสนุนงานโสตทัศนศึกษา

อำนาจ ทองผาสุข (2524 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาการสอนวิชาช่างไฟฟ้าภาคปฏิบัติระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถานอาชีวศึกษาของรัฐบาล จากการวิจัยพบว่า

1. ในการสอบภาคปฏิบัติมีปัญหามากในเรื่องต่าง ๆ คือ ปัญหาความขาดแคลนอุปกรณ์ช่วยสอน สำหรับงานช่างบำรุงเครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้านกับงานอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องทำความเย็นกับอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรมเป็นต้น

2. กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าปัญหาเร่งด่วนที่ควรรีบแก้ไข ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาที่กำหนดให้ฝึก ไม่เพียงพอในการนำไปประกอบอาชีพ และไม่ระบุขอบเขตแน่นอน ปัญหาความขาดแคลนอุปกรณ์ช่วยสอน เครื่องมือและวัสดุในการฝึก ปัญหาการสาธิต เทคนิคและการควบคุมการปฏิบัติงาน ปัญหาการให้คะแนนการปฏิบัติงาน และจำนวนนักเรียนในการเรียนปฏิบัติมากเกินไป

สุรีย์ นาคนิม (2528:49-51) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรระยะสั้น ของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในเขตการศึกษา 2 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ปัญหาด้านตัวผู้เรียนเอง ปัญหาด้านการเรียนการสอน นอกจากนี้พบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกัน อายุต่างกัน และสาขาวิชาต่างกัน มีปัญหาการเรียนรู้อันต่าง ๆ แตกต่างกัน

พรทิพย์ ชีรวางกูร (2528:บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง สถานภาพทางโสตทัศนูปกรณ์ของสถาบันการศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยได้ส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหาร เจ้าหน้าที่โสตทัศนศึกษา ครู-อาจารย์ และนักเรียนนักศึกษา ทุกสถาบันการศึกษาในสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 289 คน ผลการวิจัยพบว่า สถาบันการศึกษา

ส่วนมากขาดแคลนอุปกรณ์ และไม่มีศูนย์โสตทัศนศึกษาเป็นสัดส่วนของตนเองส่วนมากกระจัดกระจายอยู่ตามหน่วยงานอื่น การใช้และการจัดหาโสตทัศนอุปกรณ์เพื่อประกอบการสอนของครูอาจารย์โดยเฉลี่ยแล้วน้อยมาก เนื่องจากขาดความรู้ในการใช้และการผลิตชิ้นใช้เอง นอกจากนี้ครู-อาจารย์ ยังมีชั่วโมงสอนมากเกินไปไม่มีเวลาเตรียมและจัดหามาใช้ นักเรียน นักศึกษา มีความต้องการให้มีการใช้โสตทัศนอุปกรณ์ในการเรียนรู้ มากกว่าไม่ใช้โสตทัศนอุปกรณ์ และผู้บริหารส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีและสนับสนุนงานโสตทัศนศึกษา

วัลลภ จันทร์ตระกูล (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาการสอนวิชาช่างอุตสาหกรรมสาขาเครื่องกล ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของอาจารย์ในโรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐบาล โดยจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่ม ๆ เพื่อเปรียบเทียบสภาพปัญหาการสอน ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาช่าง กลุ่มวุฒิ และกลุ่มภูมิภาคที่ต่างกัน ได้ผลการวิจัยดังนี้

1. สิ่งที่เป็นปัญหามากคือ การใช้อุปกรณ์การสอนขณะสอนทฤษฎีทำให้ครูช่างใช้วิธีบรรยายมาก และขาดวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกขณะสอนภาคปฏิบัติ
2. ขาดอุปกรณ์การสอน งบประมาณไม่เพียงพอ ขาดต้นแบบของอุปกรณ์การสอน ไม่มีเวลาจัดหาหรือจัดเตรียมอุปกรณ์ ส่วนปัญหาเกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องจักร คือ จำนวนเครื่องมือเครื่องจักรยังไม่พอเพียงและมีประสิทธิภาพต่ำ
3. ขาดการส่งเสริมในการใช้วิธีการวัดผลแบบใหม่ ๆ และไม่มีเวลาเพียงพอ ในการสร้างข้อสอบที่ดี
4. หลักสูตรภาคทฤษฎียังมีความล้าหลังไม่ทันกับวิชาสมัยใหม่ และยังไม่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น ไม่สัมพันธ์กับตำราและอุปกรณ์การสอน ส่วนหลักสูตรภาค ปฏิบัติยังขาดความสอดคล้องกับจำนวน และคุณภาพของเครื่องมือเครื่องจักร ขาดความเหมาะสมกับความต้องการของท้องถิ่นและขาดการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาบรรจุไว้ในหลักสูตร

2.2.2 งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร

เป้าหมายของอาชีวศึกษาก็คือ การมีงานทำหรือการประกอบอาชีพของนักเรียน แหล่งงานหรือแหล่งประกอบอาชีพของนักเรียนต้องดูจากภายในท้องถิ่นก่อน แล้วจึงมองให้กว้างออกไปสู่ตลาดแรงงานของประเทศต่อไป จึงเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน จะต้องปรับหลักสูตรที่สอนให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น และให้สัมพันธ์กับตลาดแรงงานต้องตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ

ในเรื่องนี้ เมธี ปีลันธนานนท์ (2531 : 8-9) ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า แนวทางที่ดีที่สุดแนวทางหนึ่งในการจัดการศึกษาด้านอาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนก็คือ สํารวจ โดยใช้แบบสอบถามสั้น ๆ และใช้คำถามง่าย ๆ สํารวจความต้องการได้ 2 แบบ คือ สํารวจทั่วไป เพื่อให้ทราบโอกาสที่จะประกอบอาชีพได้บ้าง และอีกแบบหนึ่งสํารวจเพื่อให้ทราบว่ามีความต้องการหรือจำเป็นที่จะต้องการจัดการศึกษาอาชีพเฉพาะอย่างยิ่งขึ้นหรือไม่

สังค อุทานันท์ (2528 : 311-312) การปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการท้องถิ่นตามกระบวนการต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 จัดตั้งคณะทำงาน

ขั้นที่ 2 ศึกษาสภาพข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพและความต้องการ รวบรวมข้อมูล ข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์

ขั้นที่ 3 กำหนดจุดมุ่งหมายทำการพัฒนาหลักสูตรหรือสร้างหลักสูตรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอะไรบ้าง

ขั้นที่ 4 ดำเนินการเลือกเนื้อหาสาระที่มีอยู่แล้วก็คงไว้ แล้วจัดเนื้อหาวิชาที่ไม่ครอบคลุมปัญหาและความต้องการขึ้นมาเพิ่มเติมใหม่

ขั้นที่ 5 ดำเนินการใช้หลักสูตรตามที่ปรับขยายไว้แล้ว ควรให้ความสำคัญแก่การนิเทศและติดตามโดยใกล้ชิดด้วย

ขั้นที่ 6 ประเมินการใช้หลักสูตรจะเป็นขั้นที่ให้ทราบว่าเหมาะสมหรือไม่จะปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 7 เป็นขั้นของการตัดสินใจดำเนินการเกี่ยวกับหลักสูตรที่ใช้มาแล้วว่าสมควรแก้ไขจุดไหน อย่างไร จึงทำให้หลักสูตรมีความเหมาะสมและสมบูรณ์ที่สุด

พิชัย เฟ่งพิพัฒน์ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนวิชาช่างอุตสาหกรรม ของแผนกช่างไฟฟ้ากำลัง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ด้านการสอนวิชาช่างอุตสาหกรรม อาจารย์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าปัญหาที่สำคัญคือ ความไม่สอดคล้องของรายวิชาชีพกับความต้องการตลาดแรงงาน ความไม่เหมาะสมของขอบเขตเนื้อหาวิชาทฤษฎี ความไม่สัมพันธ์ของเนื้อหาวิชาทฤษฎีกับเนื้อหาวิชาปฏิบัติการความไม่พร้อมของอุปกรณ์การสอน ปัญหาการสร้างและการใช้สื่ออุปกรณ์การสอน ความไม่พอเพียงของจำนวนห้องปฏิบัติการกับจำนวนนักศึกษาความไม่พอเพียงของงบประมาณ ปัญหาจำนวนเครื่องมือเครื่องจักร และอุปกรณ์การเรียนการสอน และปัญหาความรู้ และทักษะในการสร้างข้อทดสอบที่มีประสิทธิภาพ

2. ด้านการเรียนวิชาช่างอุตสาหกรรม นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าปัญหาสำคัญคือ การไม่มีโอกาสเลือกเรียนวิชาด้วยความสมัครใจของตนเอง ความไม่พอเพียงของจำนวนห้องปฏิบัติการ ความไม่พอเพียงของจำนวนเครื่องมือเครื่องจักร และอุปกรณ์การเรียนการสอนและความไม่ครอบคลุมของข้อสอบวิชาทฤษฎี

นอกจากนี้ มนตรี พรหมเพชร (2532 : 4) ได้เสนอแนวคิดที่สอดคล้องกันไว้ว่า..สามารถดำเนินการปรับให้หลักสูตรเข้ากับความต้องการของท้องถิ่นหรือสถานประกอบการได้โดยเลือกเปิดสอนในกลุ่มรายวิชาเลือก การจะเปิดรายวิชาเลือกใดนั้นต้องคำนึงถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง 3 กลุ่ม

คือ นักศึกษาเจ้าของสถานประกอบการและครูผู้สอน การสำรวจความต้องการใด สามารถทำได้โดยแบบสอบถาม สัมภาษณ์และการสังเกต เป็นการศึกษาแนวโน้มของอาชีพที่น่าจะเป็นไปได้

ส่วนทองพูน ถึงนาค (2533 : 157) การปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น พบว่าการดำเนินที่เกิปัญหาระดับมาก คือ การเชิญเจ้าของสถานประกอบการ/ผู้ชำนาญ/นายช่าง มา ร่วมวางแผนการเรียนการสอนทั้งภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎี การสอบถามความต้องการจากนักเรียน ผู้ปกครองหรือสถานประกอบการเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาและการศึกษา หลักการ/วิธีการ จากสถานประกอบการมาประยุกต์กับรายวิชาที่สอน ส่วนปัญหาระดับปานกลางคือ การดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดนิทรรศการหรือจัดแสดงผลงานและการดำเนินงานที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นของเนื้อหาวิชา

2.2.3 งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

จะเกี่ยวข้องกับกรณีพิเศษและติดตามผลการใช้หลักสูตร ซึ่งจำเป็นต่อการบริหารหลักสูตรเป็นอย่างยิ่ง ดังเช่น นักการศึกษาหลายคนได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

เมธี ปิลันธนานนท์ (2531 : 92) กล่าวถึง กรณีพิเศษอาชีพศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อแก้ไข (Corrective) โดยมุ่งแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดจากการเรียน การสอน
2. เพื่อป้องกัน (Preventive) เป็นการป้องกันมิให้เกิดปัญหาและอุปสรรคต่อ การบริหาร การใช้หลักสูตรและการเรียนการสอน หรือมุ่งลดปัญหาให้เหลือน้อยที่สุด โดยต้องคาดคะเนว่าจะมี ปัญหาอะไร แล้วร่วมกันวางแผนป้องกัน

3. เพื่อการก่อสร้าง (Constructive) มุ่งให้ศึกษาค้นคว้าและหาสิ่งที่เหมาะสม

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา. (2528 : 4) สรุปว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการนิเทศ การศึกษา คือ

1. พัฒนาคคนให้มีคุณภาพสูงขึ้น
2. พัฒนางานให้มีปัญหาเกิดขึ้นจากการทำงานน้อยที่สุด และให้ได้ผลงานที่มีคุณภาพ

สูงสุด

3. สร้างการประสานสัมพันธ์ที่ดีในระหว่างผู้ปฏิบัติงานเช่นกัน
4. สร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ได้ปฏิบัติงานให้สำเร็จ

ลุล่วงไปแล้ว

วิจิตร วรุตบางกูร และคณะ (2524 : 22-23) กล่าวถึง กรณีพิเศษไว้ว่า

1. ช่วยครูให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง
2. ช่วยให้ทราบความต้องการของครู แล้ววางแผนการนิเทศให้ตรงกับความต้องการนั้น
3. ศึกษาปัญหาต่าง ๆ ของครู ทำความเข้าใจปัญหาต่าง ๆ นั้นพร้อมกับพิจารณาหาทางแก้ไขปัญหานั้น

4. ชักจูงให้ครูวิเคราะห์ปัญหาร่วมกัน

5. รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ของครู แล้วนำมาพิจารณาร่วมกัน
6. ช่วยจัดหาแหล่งวิชาการ อุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนเครื่องมือ เครื่องใช้

แก่ครู

7. ช่วยเหลือครูในการจัดหาเอกสาร หนังสือ และตำราต่าง ๆ
8. ช่วยให้ครูรู้จักจัดหาและประดิษฐ์วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนได้ด้วยตนเอง
9. ช่วยประสานงานระหว่างสถานศึกษากับองค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
10. ต้องทำความเข้าใจกับผู้บริหารสถานศึกษา ในส่วนที่เป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของกันและกัน

ผิดชอบของกันและกัน

11. รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เห็นว่าเป็นประโยชน์มาทำการวิเคราะห์ วิจัย
12. ทำความเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ของการศึกษาอย่างแจ่มแจ้งเพื่อจะได้ดำเนินการนิเทศ

การศึกษาให้บรรลุเป้าหมาย

สุจริต เพียรชอบ (2514 : 26-27) ก็ได้กล่าวถึงหลักและวิธีการนิเทศสรุปได้ดังนี้

1. ปฐมนิเทศครูใหม่
2. จัดประชุมครูก่อนเปิดภาคเรียน
3. การสังเกตการสอนในชั้น
4. การเยี่ยมชั้นเรียนอื่น ๆ
5. การสาธิตการสอน
6. การให้คำปรึกษาหารือเป็นรายบุคคล
7. การประชุมเชิงปฏิบัติการ
8. การอบรมครู
9. การจัดสัมมนา
10. การจัดหนังสือที่มีคุณค่าทางวิชาการ
11. ปรับปรุงห้องสมุดให้ทันสมัยและแนะนำครูให้ใช้ห้องสมุด
12. แนะนำครูให้เข้าเป็นสมาชิกของสมาคมทางวิชาการ
13. จัดบริการโสตทัศนศึกษาให้แก่ครูเป็นอย่างดี และสนับสนุนให้ครูใช้อุปกรณ์

เหล่านั้น

14. สนับสนุนให้ครูไปเรียนเพิ่มเติม

ส่วนปัญหาและอุปสรรคของการนิเทศการศึกษานั้น สัจด์ อุทรานันท์ (2528 : 34-37) พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคในการจัดการนิเทศการศึกษาภายในสถานศึกษาส่วนใหญ่เนื่องมาจาก การขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการจัดการนิเทศการศึกษา ขาดวิทยากร ขาดการสนับสนุน และติดตามผลของหน่วยงาน ครู-อาจารย์ไม่ยอมรับและไม่ศรัทธาค่อผู้ให้การนิเทศ และเกิดความรู้

สึกว่าตนเองไม่ได้รับความไว้วางใจใน การเรียนการสอนปัญหาเหล่านี้จึงเป็นสาเหตุให้มีการปฏิบัติงานด้านนี้น้อย ผู้บริหาร และครู-อาจารย์ มีความต้องการในการรับการนิเทศเป็นอย่างมาก และยังพบว่าปัญหาที่สำคัญที่จะต้องแก้ไขเกี่ยวกับการจัดนิเทศการศึกษาภายในสถานศึกษาก็คือ ความเอาใจใส่และการให้การสนับสนุนในการจัดการนิเทศของผู้บริหาร

วิทยา จันทร์ศิลา (2532 : 68-69) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารงานวิชาการของศูนย์ฝึกวิชาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา ผลการวิจัยปรากฏว่า การให้ครู-อาจารย์ ได้สังเกตการสอนของครู-อาจารย์ ที่สอนในวิทยาลัยเดียวกัน ผู้บริหารและครู-อาจารย์ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นว่าปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยทั้งนี้เป็นเพราะครู-อาจารย์ มีชั่วโมงสอนมาก มีงานพิเศษนอกเหนือจากงานสอน และปัญหาการยอมรับของครู-อาจารย์ซึ่งกันและกัน ความเชี่ยวชาญทางวิชาการจะเป็นมูลฐานอันสำคัญยิ่งของนักวิชาการ ผู้ที่ทำหน้าที่การนิเทศการศึกษาจะต้องพัฒนาตนเองให้มี ความเชี่ยวชาญในสิ่งที่ตนรับผิดชอบในการนิเทศ จึงจะทำให้ผู้รับการนิเทศเกิดการ ยอมรับในตัวผู้นิเทศการให้ครู-อาจารย์ ในวิทยาลัย หรือวิทยากรภายนอกได้มาสาธิตหรือแนะนำ ความรู้ใหม่ ๆ ให้กับครู-อาจารย์ ในวิทยาลัยผู้บริหารและครู-อาจารย์เห็นว่าปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ปัญหาที่ทำให้มีการปฏิบัติน้อยนั้น อาจมีสาเหตุจากการขาดวิทยากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางวิชาชีพ ปัญหาด้านงบประมาณค่าใช้จ่ายในการเชิญวิทยากรและยังมีเงื่อนไขด้านเวลาเรียนด้วยการให้ครู-อาจารย์ไปดูงานด้านวิชาการในสถาบันอื่น ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน ผู้บริหารและครู-อาจารย์เห็นว่าปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องจากข้อจำกัด ด้านเวลาการเรียนการสอน ขาดพาหนะในการเดินทาง ขาดงบประมาณสนับสนุน

ทองพูน กิ่งนาค (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 สาขาช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ ตามทัศนะของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนในวิทยาลัยเทคนิคกลุ่มภาคกลาง พบว่า

1. ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานและอาจารย์ผู้สอนวิชาชีพ มีปัญหาการบริหารหลักสูตร ปวช. 30 สาขาวิชาไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านเตรียมการบริหารหลักสูตรมีปัญหาระดับปานกลาง โดยมีปัญหาเกี่ยวกับการจัดทำตารางสอนและห้องเรียน มากกว่าอย่างอื่น

1.2 ด้านดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร มีปัญหาระดับปานกลางโดยมีปัญห การปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นและการฝึกงานอยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านสนับสนุนหลักสูตรมีปัญหาในระดับมาก โดยมีปัญหาค่อนข้างรุนแรงในการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณและวัสดุฝึกและการบริการสื่อการเรียนการสอน และการนิเทศการศึกษา

2. ผลการเปรียบเทียบปัญหาที่เกิดขึ้น จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มพบว่า อาจารย์ผู้สอนกลุ่มวิชาต่างกันมีปัญหาด้านการเตรียมการบริหารหลักสูตรและด้านสนับสนุนหลักสูตรแตกต่างกัน

กันอย่างยิ่ง สำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 แต่ด้านดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรนั้น มีปัญหาไม่แตกต่างกัน

บุญสม ศิริพานันท์ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 แผนการเรียนวิชาชีพ ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตการศึกษา 5 พบว่า.. สภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 และศึกษาความสอดคล้องในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ ประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตการศึกษา 5 และศึกษาความสอดคล้องในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพประเภทช่างอุตสาหกรรมกับความต้องการของนักเรียน ตลอดจนการศึกษาสภาพและความต้องการแรงงานด้านช่างอุตสาหกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลวิจัยพบว่ามีปัญหามากในเรื่องขาดแคลนผู้มานิเทศหรือนำเนาะ ด้านการใช้หลักสูตรในแต่ละสาขาวิชาชีพ ครูผู้สอนวิชาชีพแต่ละสาขาไม่เพียงพอ หนังสือวิชาชีพอุตสาหกรรมไม่เพียงพอ การจัดการเรียนการสอนตามสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนส่วนมากไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน

2.3 บทบาทของบุคลากรในการใช้หลักสูตร

สังัด อุทรานันท์ (2528 : 273 - 275) ได้กำหนดหน้าที่ของบุคลากรในการใช้หลักสูตรไว้ดังนี้

1. นักวิชาการ ได้แก่ ศึกษาวิเคราะห์หรือนักวิชาการที่ทำหน้าที่พัฒนาหลักสูตร มีบทบาทในการส่งเสริมใช้หลักสูตร ดังนี้
 - 1.1 ช่วยพัฒนาครูให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรและดำเนินการเรียนการสอนตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร
 - 1.2 ทำการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรในหน่วยงานที่ใช้หลักสูตร
 - 1.3 ให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินการใช้หลักสูตร โดยการให้บริการวัสดุหลักสูตร และให้กำลังใจแก่ผู้นำหลักสูตรไปใช้
2. ผู้บริหารโรงเรียน ควรมีบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร ดังนี้
 - 2.1 ทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่โรงเรียนใช้อยู่อย่างชัดเจน
 - 2.2 ให้บริการวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนชนิดต่างๆ แก่ครู
 - 2.3 ดำเนินการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรภายในโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ
 - 2.4 กระตุ้น และส่งเสริมครูในการใช้หลักสูตรอย่างถูกต้อง เช่น จัดอบรม หรือจัดประชุมสัมมนา เป็นต้น
 - 2.5 ให้กำลังใจและบำรุงขวัญแก่ครูผู้ใช้หลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อเป็นเยี่ยงอย่างแก่ครูคนอื่น ๆ

3. หัวหน้าหมวดวิชาหรือหัวหน้าสาขาวิชา ควรจะดำเนินการส่งเสริมใช้หลักสูตรดังต่อไปนี้

ชัดแจ้ง

3.1 ศึกษารายละเอียด และทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่ตนเองรับผิดชอบอย่าง

รับผิดชอบ

3.2 ช่วยวางแผนและจัดทำแผนการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักสูตรที่ตนเอง

อยู่ภายในสายเดียวกัน

3.3 จัดหาวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน และให้บริการแก่ครูคนอื่นที่

3.4 ดำเนินการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนเองอย่างสม่ำเสมอ

3.5 ทำการประสานงานการใช้หลักสูตรกับหมวดวิชาอื่นหรือสาขาวิชาอื่นเพื่อให้การใช้หลักสูตรภายในโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

4. ครูผู้สอน ครูผู้สอนในฐานะเป็นผู้ใช้หลักสูตร โดยตรงมีส่วนที่จะช่วยสนับสนุนให้การใช้หลักสูตรภายในโรงเรียนมีประสิทธิภาพได้ดังนี้

ชัดแจ้ง

4.1 ทำการศึกษาหลักสูตรเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่ตนเองใช้อย่าง

ต้องการของท้องถิ่น

4.2 ทำการปรับปรุงหลักสูตรที่ใช้อยู่ให้มีความเหมาะสมกับสภาพและความ

4.3 ทำการสอนให้ถูกต้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตรที่ใช้อยู่

4.4 พยายามคิดค้นหาวิธีการที่เหมาะสมหรือวิธีที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการใช้

หลักสูตรที่ตนเองเป็นผู้ใช้

5. บุคลากรอื่น ๆ ซึ่งได้แก่บรรณารักษ์ นักเทคโนโลยีทางการศึกษา นักวัดผล นักแนะแนว ฯลฯ ต่างก็มีบทบาทในการสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร โดยการกระทำในสิ่งต่อไปนี้

5.1 ปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ตนเองรับผิดชอบอย่างเต็มที่

5.2 ให้ความช่วยเหลือ หรือให้บริการแก่ครูผู้ใช้หลักสูตรอย่างเต็มที่

คุชฎี พงษ์ศาสตร์ (2535: 43) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษา ในด้านงานหลักสูตรและการสอน ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาหลักสูตร ผู้บริหารจะต้องเข้าใจ ทำความเข้าใจหลักสูตรโดยละเอียดถึงส่วน
 กระจ่างชัดทุกแง่ทุกมุมจนสามารถ (1) แปรออกมาเป็นแนวปฏิบัติได้ (2) กำหนดผู้รับผิดชอบได้
 (3) ชี้แจงแนะนำครูผู้สอนได้

2. ชักนำและวางมาตรการให้ครูผู้สอนในใจหลักสูตร เข้าใจหลักการจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างแจ่มแจ้ง

3. ทนต่อการเปลี่ยนแปลง ผู้บริหารเป็นคนแรกที่รับทราบคำสั่ง ระเบียบ ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ซึ่งจะมีการแก้ไขอยู่เสมอ รับผิดชอบทำความเข้าใจและขยายตีความให้ชัดเจน กำหนดแนวปฏิบัติและชี้แจงให้ผู้เกี่ยวข้องทราบโดยเร็ว

4. ควบคุมดูแลติดตามผลการใช้หลักสูตร ต้องเอาใจใส่ดูแลช่วยเหลือสนับสนุนส่งเสริม นิเทศ ครู - อาจารย์ให้ดำเนินตามแนวปฏิบัติที่วางไว้

จะเห็นได้ว่าบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการบริหารหลักสูตรนั้นมีหลายฝ่ายด้วยกัน ถ้าทุกฝ่ายสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มศักยภาพ และมีการประสานสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ก็จะทำให้การใช้หลักสูตรนั้นเป็นไปด้วยอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด บรรลุวัตถุประสงค์เป้าหมายของหลักสูตรที่วางไว้

2.4 หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น

อนันต์ ลิทธิไชยากุล (2533 : 28) กล่าวว่า ในการจัดการศึกษาวิชาชีพในประเทศนั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำงานหรือประกอบอาชีพได้ในระดับต่าง ๆ ตามความต้องการของสังคมในการจัดการศึกษานอกระบบสายอาชีพนั้น จะเน้นจัดเป็นหลักสูตรที่ใช้ระยะเวลาสั้น ๆ เพื่อฝึกทักษะให้สำหรับการประกอบอาชีพหรือเสริมอาชีพเดิมที่ทำอยู่ เพื่อให้เกิดความก้าวหน้า อันจะนำไปสู่การมีความเป็นอยู่ดีขึ้น หรือนำไปสู่การมีชีวิตอยู่ในลักษณะของการอยู่ดีกินดีนั้นควรจะมีจุดมุ่งหมาย ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาทักษะการทำงาน
2. เพื่อความสามารถในการหางานทำ
3. เพื่อใช้ในการดำรงชีวิตและการแก้ปัญหาประจำวัน
4. เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประสงค์จะเรียนในสิ่งที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อน

กรมอาชีวศึกษา (กองการศึกษาอาชีพ 2536 : 3) ได้กล่าวถึงปรัชญาและนโยบายการอาชีวศึกษาระยะสั้นว่า

“มีวิชาชีพเป็นจำนวนไม่น้อยที่ไม่จำเป็นต้องใช้เวลาเรียนนานเป็นปี ๆ แต่อาจสอนได้ระยะเวลาสั้น ๆ และเสียค่าใช้จ่ายแค่เพียงเล็กน้อย ได้ตัดวิชาสามัญหรือสัมพันธ์ต่าง ๆ รวมทั้งส่วนที่ไม่จำเป็นแก่การประกอบอาชีพนั้น ๆ ออกไป ผู้เรียนก็ไม่ต้องมีพื้นฐานความรู้สูง เพียงแต่อ่านออกเขียนได้ ก็สามารถเรียนรู้และนำความรู้ไปประกอบอาชีพ หรือปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงในอาชีพนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี” และมีนโยบายว่า

“การศึกษาแบบโรงเรียนสารพัดช่าง (อาชีวศึกษาระยะสั้น) เป็นการจัดการศึกษานอก ระบบประเภทการฝึกอาชีพ การฝึกอบรมระยะสั้น ๆ เป็นการศึกษาที่เปิดโอกาสให้บุคคลทั่ว ๆ ไป ได้พัฒนาทักษะความรู้ ความเข้าใจและเจตคติที่จำเป็นในการประกอบอาชีพในระดับกึ่งชำนาญ งาน เพื่อเตรียมคนที่เข้าสู่ตลาดแรงงาน และช่วยคนว่างงานให้สามารถออกไปประกอบอาชีพ ได้ในระยะเวลาสั้น ๆ ตามความประสงค์และความสามารถของแต่ละบุคคลโดยเสียเวลาน้อยและค่าใช้จ่ายต่ำ เพื่อบุคคลจะได้นำเอาทักษะ ความรู้ความเข้าใจและเจตคติเหล่านั้นไปประกอบอาชีพ หรือปรับตัวให้เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงในงานอาชีพ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมุ่งไปยังผู้ที่ไม่เคยศึกษาวิชาชีพมาก่อนได้มีโอกาสศึกษา และฝึกฝนจนประกอบอาชีพได้ตามถนัดและความสนใจของตน ส่วนผู้ที่ประกอบอาชีพอยู่แล้วก็จะได้ศึกษาและฝึกฝนหาความชำนาญเพิ่มเติม เป็นการยกระดับมาตรฐานฝีมือให้สูงขึ้น เพื่อปฏิบัติงานอาชีพของตนให้ดียิ่งขึ้น เป็นการเพิ่มพูนรายได้ให้แก่ตนเองและครอบครัว ถึงแม้ผู้เรียน จะเป็นบุคคลพิการ แต่ความพิการไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนในแต่ละวิชาชีพที่สมัครเรียน และรวมถึงกำหนดเวลาไม่เป็นเงื่อนไขที่สำคัญอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนมีโอกาสศึกษา หาความรู้ในด้านวิชาชีพได้ตามประสงค์ และจะเน้นในความสามารถนำความรู้และทักษะใน อาชีพที่ได้รับไปประกอบอาชีพ เพื่อดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งการจัดการศึกษานี้จะมีลักษณะพิเศษเน้นความสามารถหรือทักษะเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความเป็นมนุษย์ที่มีคุณค่าและมีคุณภาพชีวิตในสังคมได้อย่างดีและมีความสุข

กล่าวโดยสรุป หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นเป็นหลักสูตรที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้ฝึกวิชาชีพแก่นักเรียน นักศึกษา ประชาชนทั่วไป ที่มีความประสงค์จะนำความรู้ความชำนาญจากวิชาชีพที่ตนเองศึกษาเล่าเรียน โดยใช้ระยะเวลาเพียงสั้น ๆ เพื่อไปประกอบอาชีพหรือพัฒนางานของตนเอง และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

2.4.1 หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นพุทธศักราช 2540 กรมอาชีวศึกษากระทรวงศึกษาธิการ

หลักการเป็นหลักสูตรที่กรมอาชีวศึกษาพัฒนาขึ้น เพื่อให้สถานศึกษาใช้ฝึกอบรมวิชาชีพ ให้แก่นักเรียนนักศึกษาและประชาชนทั่วไปที่ประสงค์จะนำความรู้ความชำนาญที่ได้รับไปประกอบอาชีพทั้งในสถานประกอบการหรือประกอบอาชีพอิสระส่วนตัว หรือนำไปปรับปรุงงานที่ทำอยู่ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น หรือเพิ่มเติมความรู้พิเศษสามารถนำไปปรับปรุงคุณภาพชีวิตประจำวัน หรือถ่ายโอนหน่วยกิตหน่วยการเรียนไปสู่หลักสูตรในระบบโรงเรียนที่ตนเองกำลังศึกษาอยู่ได้ หลักสูตรนี้ประกอบด้วยความรู้ภาคทฤษฎีเกี่ยวข้องกับเนื้อหาในการปฏิบัติงานเท่าที่จำเป็น โดยเน้นหนักในภาคปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้มีประสบการณ์จริงสามารถนำไปปฏิบัติงานได้เมื่อจบหลักสูตร รูปแบบของหลักสูตรนี้จะแบ่งเนื้อหาของแต่ละสาขาวิชาออกเป็นรายวิชาที่จบในตนเอง ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกเรียนรายวิชาต่าง ๆ ได้ตามความสนใจ ความถนัดและความสามารถของตนเอง (กองการศึกษาอาชีพ 2536 : ก - 1)

จุดมุ่งหมาย กองการศึกษาอาชีพ (2536 : ก - 2) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พ.ศ. 2540 ไว้ดังนี้

1. เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปที่ไม่มีโอกาสศึกษาในระบบโรงเรียน ได้มีโอกาสฝึก
วิชาชีพตามที่ตนต้องการ และสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ตามความถนัดและความสนใจ
2. เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีอาชีพอยู่แล้วได้มีโอกาสศึกษาเทคโนโลยีใหม่ ๆ สามารถ
นำไปพัฒนาอาชีพที่ทำอยู่ให้ดียิ่งขึ้น เป็นการยกระดับการทำงานและเพิ่มพูนรายได้
3. เพื่อเปิดโอกาสให้แก่บุคคลที่มีอาชีพอยู่แล้วแต่ประสงค์จะเปลี่ยนไปประกอบอาชีพ
อื่น เข้ามาศึกษาและฝึกวิชาชีพตามที่ตนเองถนัดและสนใจ
4. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนนักศึกษาที่สนใจเลือกเรียนวิชาชีพตามหลักสูตรนี้ เมื่อ
ศึกษาจบหลักสูตร สามารถโอนหน่วยกิตหรือหน่วยการเรียนไปสู่ระบบโรงเรียนที่ตนเองกำลัง
ศึกษาอยู่ได้
5. เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองทั้งด้านความรู้ความชำนาญ ตลอดจนแนวทางในการ
ประกอบอาชีพ ให้สอดคล้องกับสภาพของสังคมและเศรษฐกิจ และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคม
ได้อย่างมีความสุข

2.4.2 ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น
พุทธศักราช 2540

โดยที่ กรมอาชีวศึกษามีคำสั่งให้ใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2540 แล้ว จึง
สมควรออกระเบียบ ว่าด้วยการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกัน

อาศัยอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมอาชีวศึกษา กระทรวง
ศึกษาธิการ พ.ศ. 2535 กรมอาชีวศึกษาจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

- ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกรมอาชีวศึกษา ว่าด้วยการจัดการศึกษาตาม
หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2540 พ.ศ. 2540”
- ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่ปีการศึกษา 2540 เป็นต้นไป
- ข้อ 3 ตั้งแต่วันที่ใช้ระเบียบนี้ ให้ยกเลิกบรรดาระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งอื่นใดใน
ส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัด หรือแย้งกับระเบียบนี้ และให้ใช้ระเบียบนี้แทน
- ข้อ 4 ให้ใช้ระเบียบนี้บังคับแก่สถานศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น
พุทธศักราช 2540
- ข้อ 5 ในระเบียบนี้

“หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น” หมายความว่า การศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น
พุทธศักราช 2540

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“สถานศึกษา” หมายความว่า สถานศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น

พุทธศักราช 2540

“หัวหน้าสถานศึกษา” หมายความว่า ผู้อำนวยการสถานศึกษา หรือผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสถานศึกษาซึ่งเรียกชื่อเป็นอย่างอื่น

“นักศึกษา” หมายความว่า ผู้ที่กำลังศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นในสถานศึกษาดูตามระเบียบนี้

“ภาคเรียน” หมายความว่า ภาคเรียนปกติ มี 2 ภาคเรียนต่อปีการศึกษา

ข้อ 6 ให้รองอธิบดีกรมอาชีวศึกษา ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมอาชีวศึกษา ให้รับผิดชอบงานหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ (กรมอาชีวศึกษา 2540 :พ2-1-พ2-7)

2.5 วิทยาลัยการอาชีพ

2.5.1 ความเป็นมาของวิทยาลัยการอาชีพ

ความเป็นมาของศูนย์ฝึกวิชาชีพ : (เอกสารการประชุมผู้บริหารสถานศึกษา

สังกัดกองการศึกษาอาชีพ 2535 : (G8-G11)

ศูนย์ฝึกวิชาชีพมีประวัติความเป็นมาจากที่กรมอาชีวศึกษาได้ดำเนินการตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ โดยเกิดจากแนวคิดใหม่ของระบบการศึกษาของไทย เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ให้กรมอาชีวศึกษาประสานงานกับกรมสามัญศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และกรมวิชาการพิจารณาจากจุดประสงค์ของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ซึ่งได้มุ่งเน้นให้การศึกษาคือเป็นพื้นฐานตลอดจนประสบการณ์ ความรู้ความชำนาญความสามารถ ความสนใจและความถนัดของผู้เรียน เพื่อให้สามารถนำไปใช้ปฏิบัติและประกอบอาชีพได้อย่างจริงจังในขณะที่หลักสูตรทั้งสองนี้ถูกใช้ไปทั่วประเทศมีโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีความพร้อมที่จะให้การศึกษาดูตามหลักสูตรได้เพียง 162 สถานศึกษา คือ โรงเรียนมัธยมแบบประสม (คมส.) โรงเรียนในโครงการมัธยมส่วนภูมิภาค (คมภ.) และโรงเรียนในโครงการมัธยมเพื่อพัฒนาชนบท (มพช.) จำนวนโรงเรียนดังกล่าวนี้คิดเป็นร้อยละ 11.00 ของโรงเรียนมัธยมของรัฐทั่วประเทศ (1,466 สถานศึกษา) แต่การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนมัธยมส่วนใหญ่ไม่สามารถสนองวัตถุประสงค์ของหลักสูตรได้เท่าที่ควร โครงการการจัดตั้งศูนย์ฝึกวิชาชีพ (AREA VOCATIONAL CENTERS) หรือ (A.V.C.) จึงเป็นโครงการหนึ่งในโครงการเงินยืมเพื่อพัฒนาการศึกษาครั้งที่ 5 โดยจะให้บริการการสอนวิชาชีพตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ให้แก่โรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งของภาครัฐและเอกชนภายในเขตรศมีทำการของศูนย์ฝึกวิชาชีพไม่เกิน 20 กิโลเมตร การจัดตั้งศูนย์ฝึกวิชาชีพดำเนินการโดยเงินงบประมาณ เป็นเงินยืมจากธนาคารโลก ตามโครงการยืมเงินเพื่อพัฒนาการศึกษาระยะที่ 5

(ระหว่างปี พ.ศ. 2522-2526) กับเงินงบประมาณของรัฐบาลไทย และอยู่ในความรับผิดชอบของ “โครงการจัดตั้งศูนย์ฝึกวิชาชีพ กรมอาชีวศึกษา”

ศูนย์ฝึกวิชาชีพแบ่งเป็น 2 ขนาด โดยจำแนกตามความจำเป็นและเหมาะสมของจำนวนโรงเรียนต้นสังกัด ระดับมัธยมศึกษาที่มารับบริการศูนย์ฝึกวิชาชีพ ซึ่งกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

ก. ศูนย์ฝึกวิชาชีพขนาดเล็ก หมายถึงสถานศึกษาที่รับนักเรียนได้ประมาณ 300 ที่นั่ง

ข. ศูนย์ฝึกวิชาชีพขนาดใหญ่ หมายถึงสถานศึกษาที่รับนักเรียนได้ประมาณ 500 ที่นั่ง

หมายเหตุ ในปัจจุบันนี้ศูนย์ฝึกวิชาชีพทุกแห่ง ได้ปรับสภาพเป็นสถานศึกษาขนาดเดียวกันทุกสถานศึกษา โดยการปรับปรุงศูนย์ฝึกวิชาชีพเป็นวิทยาลัยการอาชีพ ตั้งแต่วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2534

การจัดตั้งศูนย์ฝึกวิชาชีพได้ดำเนินการจัดตั้ง เขตการศึกษาละ 1 แห่ง โดยดำเนินการจัดตั้งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 จัดตั้งในระหว่างปี พ.ศ. 2522-2524 และเริ่มเปิดทำการสอนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2524 ดังนี้

1. เขตการศึกษา 2 ศูนย์ฝึกวิชาชีพปัตตานี ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานีเป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก

2. เขตการศึกษา 7 ศูนย์ฝึกวิชาชีพนครสวรรค์ ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ เป็นสถานศึกษาขนาดใหญ่

3. เขตการศึกษา 8 ศูนย์ฝึกวิชาชีพเชียงราย ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก

4. เขตการศึกษา 9 ศูนย์ฝึกวิชาชีพขอนแก่น ตั้งอยู่ที่อำเภอชนบท จังหวัดขอนแก่น เป็นสถานศึกษาขนาดใหญ่

5. เขตการศึกษา 10 ศูนย์ฝึกวิชาชีพร้อยเอ็ด ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก

ระยะที่ 2 จัดตั้งในระหว่างปี พ.ศ. 2524-2526 และเริ่มเปิดทำการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ดังนี้

6. เขตการศึกษา 3 ศูนย์ฝึกวิชาชีพนครศรีธรรมราช ตั้งอยู่ที่อำเภอเมืองจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นสถานศึกษาขนาดใหญ่

7. เขตการศึกษา 5 ศูนย์ฝึกวิชาชีพกาญจนบุรี ตั้งอยู่ที่อำเภอบางม่วง จังหวัดกาญจนบุรี เป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก

8. เขตการศึกษา 6 ศูนย์ฝึกวิชาชีพสระบุรี ตั้งอยู่ที่อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี เป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก

9. เขตการศึกษา 11 ศูนย์ฝึกวิชาชีพศรีสะเกษ ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ เป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก

ระยะที่ 3 จัดตั้งในระหว่างปี พ.ศ. 2525-2526 และเริ่มเปิดทำการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2527 ดังนี้

10. เขตการศึกษา 1 ศูนย์ฝึกวิชาชีพนครปฐม ตั้งอยู่ที่อำเภอสสามพราน จังหวัดนครปฐม เป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก

11. เขตการศึกษา 4 ศูนย์ฝึกวิชาชีพตรัง ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดตรัง เป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก

12. เขตการศึกษา 12 ศูนย์ฝึกวิชาชีพนครนายก ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก เป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก

ในปี พ.ศ. 2522 รัฐบาลไทยโดยกรมอาชีวศึกษาได้จัดตั้งศูนย์ฝึกวิชาชีพด้วยเงินงบประมาณชั้น 1 แห่ง ได้แก่ “ศูนย์ฝึกวิชาชีพหาดใหญ่ (หลวงประธานราษฎร์นิกม) ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น “ศูนย์ฝึกวิชาชีพหลวงประธานราษฎร์นิกม เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2523 ซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา (เป็นสถานศึกษานอกโครงการการจัดตั้งศูนย์ฝึกวิชาชีพ และอยู่ในสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา)

ศูนย์ฝึกวิชาชีพมีภาระหน้าที่ในการจัดการศึกษา 2 ประการ คือ

1. หน้าที่หลัก เป็นศูนย์ฝึกวิชาชีพที่ให้การศึกษาวิชาชีพตามหลักสูตรวิชาชีพระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายสำหรับนักเรียนจากสถานศึกษาของรัฐบาลและเอกชน จัดสอนในรูปแบบของการศึกษาในระบบซึ่งใช้เวลาเรียนในรอบปกติโดยนักเรียนจากสถานศึกษาดั้นสังกัดต่าง ๆ มาใช้ฝึกวิชาอาชีพเป็นบางวันหรือบางสัปดาห์ เมื่อเรียนครบตามเวลาที่กำหนดไว้ของหลักสูตรก็จะได้รับหน่วยการเรียนและระดับคะแนน โดยการโอนไปยังสถานศึกษาของสถานศึกษาดั้นสังกัด เป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมการเรียนตามหลักสูตรทั้ง 2 ระดับ สอดคล้องกับระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการพุทธศักราช 2520 ที่กำหนดให้สถานศึกษาต่าง ๆ ใช้แหล่งวิทยาการภายนอกเป็นสถานฝึกอบรมหลักสูตรวิชากรงานและอาชีพได้
2. หน้าที่รอง เป็นแหล่งในการฝึกวิชาอาชีพแก่เยาวชนนอกโรงเรียน ผู้ใหญ่หรือประชาชนทั่วไปที่สนใจจะแสวงหาความรู้และทักษะด้านวิชาชีพเพื่อเพิ่มพูนความรู้ในการประกอบสัมมาอาชีพของตนในปัจจุบันหรืออนาคต ใช้เวลาในการเรียนระหว่างเวลา 17.00-20.00 น. เป็นหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นจบในตัวเอง ซึ่งจัดการสอนในรูปแบบของการศึกษานอกระบบ ใช้หลักสูตรการฝึกที่สอดคล้องกับอาชีพและความต้องการกำลังคนในท้องถิ่น เป็นการช่วยพัฒนาชุมชนสนับสนุนงานของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนอีกทางหนึ่งด้วย นับว่าได้ประโยชน์ในแง่ของการลงทุนที่ได้

ผลคุ้มค่าต่อเศรษฐกิจของประเทศในการใช้โรงฝึกงานเครื่องมือ อุปกรณ์การฝึก และบุคลากรของ ศูนย์ฝึกวิชาชีพให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่

เมื่อโครงการการจัดตั้งศูนย์ฝึกวิชาชีพได้ดำเนินการไปจนเสร็จสิ้นโครงการ บรรลุผล ตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการและบรรลุนิติบุคคลของกรมอาชีวศึกษาเป็นอย่างดี ทุกประการจึงมีการโอนความรับผิดชอบ ศูนย์ฝึกวิชาชีพ จากผู้รับผิดชอบโครงการการจัดตั้งศูนย์ ฝึกวิชาชีพ ไปสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2528 และต่อมากระทรวง ศึกษาศาสตร์ ได้ประกาศจัดตั้ง “กองการศึกษาอาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2533 โดยมีอำนาจหน้าที่ในการส่งเสริม สนับสนุน พัฒนา และควบคุมดูแลสถานศึกษาที่จัด การศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นหลักสูตรพิเศษ ได้แก่ โรงเรียนสารพัดช่าง ศูนย์ฝึกวิชาชีพ และ วิทยาลัยการอาชีพ

กองการศึกษาอาชีพ (2536 :17 - 21) ได้กล่าวถึงการจัดตั้งวิทยาลัยการอาชีพไว้ว่า เพื่อให้ โอกาสแก่ประชากร ในการพัฒนาตนเองอันจะเป็นผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัด โดยส่วนรวม ด้วยเหตุผลดังกล่าวกรมอาชีวศึกษา จึงเห็นสมควรจัดตั้งสถานศึกษาวิชาชีพในรูปแบบ ใหม่ โดยเน้นหลักการประหยัด แต่สามารถจัดบริการการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพได้อย่าง กว้างขวางทุกประเภทวิชาและหลายสาขาอาชีพตามความต้องการของท้องถิ่น ทั้งหลักสูตรใน ระบบและนอกระบบที่มีความเชื่อมโยงและถ่ายโอนหน่วยกิตกันได้ สร้างโอกาสการมีงานทำและ การสร้างงาน เน้นการพึ่งตนเองของสถานศึกษาและการสร้างสำนึกในการพึ่งตนเองของนักเรียน นักศึกษา ความรักถิ่นฐาน และทรัพยากรท้องถิ่นโดยการจัดการเรียนการสอนอย่างครบวงจร ทั้ง ด้านการฝึกอบรมทักษะอาชีพ การฝึกปฏิบัติงานจริงการจัดการ และการระดมทุนในรูปแบบของสหกรณ์ และรูปแบบอื่น รวมทั้งการรวมกลุ่มอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ในการสร้างงานและพัฒนาอาชีพ กรม อาชีวศึกษาได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดตั้งสถานศึกษา เพื่อให้บริการฝึกวิชาชีพ ระยะสั้น อย่างกว้างขวางหลากหลาย และยืดหยุ่นตามความต้องการของตลาดแรงงาน เป็นการ สนองนโยบายของรัฐบาลในการปรับแผนพัฒนา ระยะที่ 5 ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เร่งรัด การเพิ่มปริมาณการผลิตช่างเทคนิค และช่างฝีมือในสาขาที่ขาดแคลนและจำเป็นต่อการพัฒนา เศรษฐกิจและอุตสาหกรรม โดยเน้นการสร้างความร่วมมือกับสถานประกอบการของหน่วยงาน ของรัฐ เพื่อสนองความต้องการซึ่งกันและกันในการผลิตกำลังคน การฝึกอบรมเพื่อยกระดับฝีมือ พนักงาน และการฝึกอบรมก่อนเข้าทำงานทั้งในสถานประกอบการและสถานศึกษา ตลอดจนรวม ถึงการฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสั้นในรูปแบบการต่อยอดผู้สำเร็จการศึกษาระดับ ปวช. ปวส. หรือ ปวท. เพื่อปรับทักษะวิชาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานต่อไป

กรมอาชีวศึกษา จึงได้จัดตั้งสถานศึกษาเพื่อสนองการขยายโอกาสทางการศึกษาวิชาชีพ และผลิตกำลังคนที่มีคุณภาพแก่ประเทศชาติ โดยให้มีรูปแบบของสถานศึกษาที่ประหยัด มีการจัด

การเรียนการสอนทั้งในระบบ (หลักสูตร ปวช. ปวส. ปวท. ฯลฯ) และหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น
ทุกประเภทวิชาได้แก่ ช่างอุตสาหกรรม คหกรรม พณิชยกรรม ศิลปหัตถกรรม และเกษตรกรรม
ซึ่งจัดตั้งในพื้นที่ที่ไม่มีสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิค หรือวิทยาลัย อาชีวศึกษา หรือวิทยาลัย
เกษตรกรรม หรือวิทยาลัยสารพัดช่าง โดยเรียกประเภทของสถานศึกษานี้ว่า “วิทยาลัยการอาชีพ”
และมีการจัดตั้งหรือปรับปรุงวิทยาลัยการอาชีพตามลำดับ ดังนี้

23 กรกฎาคม 2530 วิทยาลัยการอาชีพแม่ฮ่องสอน ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัด
แม่ฮ่องสอน

16 กันยายน 2530 วิทยาลัยการอาชีพมุกดาหาร ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร

หมายเหตุ

1. วิทยาลัยการอาชีพแม่ฮ่องสอน และวิทยาลัยการอาชีพมุกดาหาร เดิมให้สังกัดกอง
วิทยาลัยเทคนิค แต่ภายหลังได้โอนความรับผิดชอบ ไปอยู่ในสังกัดกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา ตั้งแต่
วันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2532
2. วันที่ 8 มิถุนายน 2533 ปรับปรุงโรงเรียนสารพัดช่างไกลกังวล เป็นวิทยาลัยการอาชีพ
วังไกลกังวล ตั้งอยู่ที่อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. วันที่ 6 พฤศจิกายน 2535 สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระราชทาน ชื่อ
วิทยาลัยการอาชีพแม่ฮ่องสอน และวิทยาลัยการอาชีพมุกดาหาร ว่า
 - 3.1 วิทยาลัยการอาชีพแม่ฮ่องสอน เป็น “วิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชินี
แม่ฮ่องสอน”
 - 3.2 วิทยาลัยการอาชีพมุกดาหาร เป็น “วิทยาลัยการอาชีพนวมิน
ราชินีมุกดาหาร”

ต่อมาในวันที่ 5 กรกฎาคม 2533 กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศจัดตั้ง “กองการศึกษา
อาชีพ” สังกัดกรมอาชีวศึกษา มีอำนาจหน้าที่ในการส่งเสริม สนับสนุน พัฒนา ควบคุม ดูแล
สถานศึกษาที่จัดการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น และหลักสูตรพิเศษ ได้แก่ โรงเรียนสารพัด
ช่าง ศูนย์ฝึกวิชาชีพและวิทยาลัยการอาชีพ และต่อมาในวันที่ 7 มิถุนายน 2534 กระทรวงศึกษา
ธิการประกาศปรับปรุงโรงเรียนสารพัดช่าง เป็น “วิทยาลัยสารพัดช่าง” และศูนย์ฝึกวิชาชีพ เป็น
“วิทยาลัยการอาชีพ” จึงเป็นผลทำให้ศูนย์ฝึกวิชาชีพทั้งหมดมีสถานภาพเป็นสถานศึกษาประเภท
“วิทยาลัยฯ” สังกัดส่วนกลาง ได้แก่

วิทยาลัยการอาชีพปัตตานี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ หากมีข้อสงสัยหรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติม และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิทยาลัยการอาชีพนครสวรรค์

วิทยาลัยการอาชีพเชียงราย

วิทยาลัยการอาชีพขอนแก่น

วิทยาลัยการอาชีพร้อยเอ็ด

วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช

วิทยาลัยการอาชีพกาญจนบุรี

วิทยาลัยการอาชีพสระบุรี

วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม

วิทยาลัยการอาชีพตรัง

วิทยาลัยการอาชีพนครนายก และ

วิทยาลัยการอาชีพหลวงประจักษ์ศิลปาคม

ในวันที่ 1 มีนาคม 2534 จัดตั้งวิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชูทิศ ตั้งอยู่ที่เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลในการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวโรกาสที่ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา

และในช่วงปลายแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 6 ได้เกิดความขาดแคลนช่างกึ่งฝีมือ ช่างฝีมือ และวิศวกร อย่างรุนแรงขึ้นในประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากได้มีการขยายตัวในด้านการลงทุนจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ดังนั้น จึงมีความต้องการแรงงานในค้ำต่าง ๆ อย่างมากมายในส่วนของการผลิตวิศวกรนั้น ทบวงมหาวิทยาลัยก็ได้ดำเนินการรับผิดชอบส่วนนี้ในด้านช่างฝีมือ กรมอาชีวศึกษาและสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลก็ได้วางแผนและดำเนินการอย่างรีบเร่งในส่วนนี้อยู่ ซึ่งในการผลิตในประเทศนี้นั้น จะใช้เวลานาน 3-5 ปี ในขณะที่เดียวกันการขยายตัวด้านการลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ที่หลังไหลมาสู่จังหวัดต่าง ๆ ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา นั้นรุนแรงมาก มีความต้องการแรงงานกึ่งฝีมือและแรงงานฝีมือเฉพาะอย่างจำนวนมาก ในสภาวะการณ์เช่นนี้ สถานศึกษาของกรมอาชีวศึกษาที่มีอยู่ในแต่ละจังหวัด ไม่สามารถดำเนินการผลิตในส่วนนี้ได้ เพราะมีภารกิจหลักที่ต้องผลิตช่างฝีมือ ซึ่งใช้เวลาในการผลิต 3-5 ปีนั้น เป็นภาระหลักที่หนักหน่วงอยู่แล้ว จนไม่สามารถที่จะดำเนินการในส่วนนี้ได้เลย

ดังนั้น เพื่อสนองตอบต่อความเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานและการลงทุนในอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่มีความต้องการแรงงานกึ่งฝีมือและแรงงานที่มีฝีมือเฉพาะสาขาเป็นอย่างมากนี้ กรมอาชีวศึกษา จึงได้พิจารณาขยายการจัดตั้งวิทยาลัยการอาชีพระดับอำเภอเพิ่มจากเดิม เพื่อทำหน้าที่จัดการการศึกษาระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และหลักสูตรอื่น ๆ ตามที่กรมอาชีวศึกษามอบหมายในสาขาวิชา ช่างอุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม ศิลปหัตถกรรม และเกษตรกรรม รวมถึงหลักสูตรมัธยมศึกษาในระดับอำเภอ เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของตลาดแรงงานทั้งที่เกิดขึ้นในต่างจังหวัด อำเภอ และพื้นที่ใกล้เคียง

นอกจากนี้ กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาเห็นชอบของ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ดร.ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ ให้การสนับสนุนจัดตั้งสถานศึกษาประเภทวิทยาลัยการอาชีพในระดับ

อำเภอ เพื่อจัดการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพทุกระดับ ประเภทวิชาที่ขาดแคลน ซึ่งเป็นความต้องการของท้องถิ่นและของประเทศ อันจะเป็นการเสริมสร้าง และพัฒนากำลังคนของประเทศ ไทยให้มีคุณภาพในการประกอบอาชีพ และมีคุณภาพชีวิตที่ดียิ่งขึ้น ตามนโยบายของรัฐบาล ดังนี้

วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2535 ประกาศจัดตั้ง

วิทยาลัยการอาชีพไทรน้อย ตั้งอยู่ที่อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี

วิทยาลัยการอาชีพสว่างแดนดิน ตั้งอยู่ที่อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร

วิทยาลัยการอาชีพโพนทอง ตั้งอยู่ที่อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด

วิทยาลัยการอาชีพท่าตูม ตั้งอยู่ที่อำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์

วิทยาลัยการอาชีพบัวใหญ่ ตั้งอยู่ที่อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา

วิทยาลัยการอาชีพไชยา ตั้งอยู่ที่อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

วันที่ 18 มีนาคม 2535 ประกาศจัดตั้ง

วิทยาลัยการอาชีพบึงกาฬ ตั้งอยู่ที่อำเภอบึงกาฬ จังหวัดหนองคาย

วิทยาลัยการอาชีพกุมภวาปี ตั้งอยู่ที่อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

วิทยาลัยการอาชีพเชียงคำ ตั้งอยู่ที่อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา

วิทยาลัยการอาชีพหัวไทร ตั้งอยู่ที่อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช

วันที่ 4 มีนาคม 2536 ประกาศจัดตั้ง

วิทยาลัยการอาชีพห้วยยอด ตั้งอยู่ที่อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

วันที่ 26 มีนาคม 2536 ประกาศจัดตั้ง

วิทยาลัยการอาชีพเสนา ตั้งอยู่ที่อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วิทยาลัยการอาชีพเกาะคา ตั้งอยู่ที่อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง

วันที่ 8 เมษายน 2536 ประกาศจัดตั้ง

วิทยาลัยการอาชีพนางรอง ตั้งอยู่ที่อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์

วันที่ 13 พฤษภาคม 2536 ประกาศจัดตั้ง

วิทยาลัยการอาชีพโคกสำโรง ตั้งอยู่ที่อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

วิทยาลัยการอาชีพอำนาจเจริญ ตั้งอยู่ที่อำเภออำนาจเจริญจังหวัดอุบลราชธานี

วันที่ 31 พฤษภาคม 2536 ประกาศจัดตั้ง

วิทยาลัยการอาชีพพนสนิกม ตั้งอยู่ที่อำเภอพนสนิกม จังหวัดชลบุรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้ใช้เพื่อการเรียนการสอนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกหรือเผยแพร่ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต ทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.2 บทบาทและหน้าที่ของวิทยาลัยการอาชีพ

หน้าที่หลัก

1. จัดการเรียนการสอนต่อเนื่องในสาขาวิชา ช่างอุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม ศิลปหัตถกรรม และเกษตรกรรม (เป็นการสนองความต้องการของท้องถิ่นและตลาดแรงงานเป็นสำคัญ) เพื่อรับประกาศนียบัตร ตามหลักสูตรต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) รับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือเทียบเท่า

1.2 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) รับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

1.3 ประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) รับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่า

1.4 หลักสูตรอื่น ๆ ตามที่กรมอาชีวศึกษามอบหมาย

2. จัดการเรียนการสอนวิชาชีพให้แก่นักเรียน ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา สำหรับสถานศึกษา ของรัฐบาลและเอกชน และให้ความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในการฝึกอบรมวิชาชีพ

3. จัดการเรียนการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรช่างฝีมือ (ปชม.) มีระยะเวลาเรียนของหลักสูตร 3 ระยะ คือ 1, 2 และ 3 ปี ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในแต่ละปีของหลักสูตรจะได้รับประกาศนียบัตรช่างฝีมือ จากกรมอาชีวศึกษา หลักสูตรนี้จะรับผู้สำเร็จการศึกษาจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือเทียบเท่า สำหรับ ปชม. ปีที่ 1 ส่วน ปชม. ปีที่ 2 และ 3 จะรับต่อจาก ชั้น ปชม. ปีที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

4. จัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น มีระยะเวลาเรียนตั้งแต่ 3 -225 ชั่วโมง (หรือมากกว่านี้) รับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาดังแต่ชั้นประถมศึกษาตอนต้น หรืออยู่ในดุลพินิจของสถานศึกษา (กำหนดไว้ว่า “อ่านออกเขียนได้”) เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่นของตลาดแรงงาน รวมถึงการสร้างคุณภาพชีวิตให้ดียิ่งขึ้น

5. จัดการเรียนการสอนต่อเนื่องเพื่อรับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) นอกกรอบแก่นักเรียน นักศึกษาและกลุ่มเป้าหมายพิเศษ ให้มีรูปแบบการจัดการที่เอื้อต่อการขยายโอกาสทางการศึกษาวิชาชีพโดยรับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือเทียบเท่า

6. จัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพต่อยอดในสาขาวิชาที่ใช้เทคโนโลยีสูง ต่อเนื่องจากหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น หรือหลักสูตรอื่น ๆ เพื่อให้มีความรู้และประสบการณ์ขั้นสูง

7. จัดการเรียนการสอนวิชาชีพตามความต้องการท้องถิ่น หรือตามที่กรมอาชีวศึกษามอบหมาย เช่น โครงการอาชีวศึกษา เพื่อแก้ปัญหาความยากจนในชนบท (อศ.กช.) และโครงการพิเศษอื่น ๆ เป็นต้น

8. จัดการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากสถาบันการศึกษา ผู้มีประสบการณ์ และหรือผู้ชำนาญงาน
หน้าที่รอง

1. ให้บริการวิชาชีพแก่ชุมชน และหน่วยงานในท้องถิ่น
2. เป็นศูนย์กลางทางวิชาการแก่ชุมชนและท้องถิ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 มุ่งศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Method) ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและคำถามปลายเปิดเพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติม โดยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนและรายละเอียดดังนี้

- 3.1 ประชากร
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.2.1 การสร้างเครื่องมือ
 - 3.2.2 การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากร

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากกลุ่มประชากร 2 กลุ่ม คือ ผู้บริหารและครู-อาจารย์ จากวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ จำนวน 11 แห่ง ซึ่งเปิดทำการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 รวมทั้งสิ้น 137 คน ดังนี้

1. ผู้บริหาร ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการทั้ง 4 ฝ่าย คือ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวางแผน ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายส่งเสริม ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักเรียนนักศึกษา รวมทั้งสิ้น 40 คน

2. ครู - อาจารย์ ได้แก่ครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 กรมอาชีวศึกษา ในวิทยาลัยการอาชีพห้วยยอด, พรหมคีรี, อ่าวลึก, คลองท่อม, บางแก้ว, สายบุรี, ปัตตานี, ทัยเหมือง, นาทวี, หลวงประธานราษฎร์นิกม และวิทยาลัยการอาชีพสุโขทัยรวม ทั้งสิ้น 97 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายละเอียดจำนวนประชากรจำแนกตามวิทยาลัยและสถานภาพ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรที่ศึกษาจำแนกตามวิทยาลัย

ลำดับที่	วิทยาลัยการอาชีพ	จำนวนประชากร		รวม
		ผู้บริหาร	ครู - อาจารย์	
1	ห้วยยอด	5	8	13
2	พรหมคีรี	3	6	9
3	อ่าวลึก	4	11	15
4	คลองท่อม	3	1	4
5	บางแก้ว	3	3	6
6	สายบุรี	3	10	13
7	ป่าตอน	5	12	17
8	ท้ายเหมือง	3	10	13
9	นาทวี	3	7	10
10	หลวงประจักษ์ราชนาถนารี	5	25	30
11	สุโขทัย	3	4	7
	รวม	40	97	137

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้จะใช้แบบสอบถาม และคำถามปลายเปิด ในการรวบรวม ข้อมูล โดยดำเนินการสร้างเครื่องมือตามขั้นตอน ดังนี้

3.2.1.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ จากบทความ ตำรา เอกสาร ผลงานวิจัย และปริทัศน์นิพนธ์ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2.1.2 ศึกษาและกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

3.2.1.3 สร้างแบบสอบถาม โดยดัดแปลงจากแบบสอบถามของอรุณธรรม

สันติชานูวัตร (2541 : ภาคผนวก) เพื่อให้ครอบคลุมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ โดยแบ่งจำนวนการคัดเลือกเป็น 3 คน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็น ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวนทั้งสิ้น 52 ข้อแต่ละข้อแบ่งปัญหาออกเป็น 5 ระดับ โดยกำหนดค่าระดับปัญหาเป็นตัวเลข ดังนี้

5 หมายถึง มีปัญหามากที่สุด เกิดอุปสรรคมากที่สุดจนไม่สามารถจะดำเนินการใด ๆ ได้ ต้องรีบแก้ไขอย่างเร่งด่วน

4 หมายถึง มีปัญหามาก ปัญหาค่อนข้างรุนแรง ดำเนินการบางอย่างได้เล็กน้อย ถ้าปล่อยไว้จะทำให้เกิดผลเสียหายได้

3 หมายถึง มีปัญหาปานกลาง พอจะดำเนินการบางอย่างได้ แต่ถ้าได้รับการแก้ไขจะทำให้การบริหารหลักสูตรเกิดผลดี

2 หมายถึง มีปัญหาน้อย ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายโดยตรงแต่มีผลกระทบเสียหายบ้าง

1 หมายถึง มีปัญหาน้อยที่สุด หรือไม่มีปัญหาเลย

ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาการบริหารหลักสูตรระยะสั้น โดยทั่วไป

3.2.2 การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.2.2.1 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ปรึกษาขอความคิดเห็นจากอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษา ข้อคำถามให้ชัดเจนและตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ตรวจสอบภาษา และความเที่ยงตรงของเนื้อหาเพื่อแก้ไขปรับปรุงอีกครั้งหนึ่ง โดยมีรายชื่อนักผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

1. รศ. ลำดวน เกษตรสุนทร รองศาสตราจารย์ ระดับ 9 คณะครุศาสตร์
สถาบันราชภัฏสงขลา
2. ดร. ศิริพรรณ ชุมนุช ผู้อำนวยการกองแผนงาน กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ
3. นายประทีป ท้าวภัญญา อาจารย์ 2 ระดับ 7 ทางสถิติวิจัย
วิทยาลัยเทคนิคหาดใหญ่ จ.สงขลา
4. นายมนตรี อูยะพัฒน์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างพัทลุง
5. นายสุธรรม เชนครินทร์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคจะนะ จ. สงขลา

3.2.2.2 นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไป Try - out กับผู้บริหาร และครู-อาจารย์ จากวิทยาลัยสารพัดช่างสงขลา 17 คน และวิทยาลัยสารพัดช่างพัทลุง 13 คน รวม 30 คน และนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) แบบสัมประสิทธิ์แอลฟา

(Alpha Coefficient) ของครอนบัท (Cronbach) กำหนดค่าความเชื่อมั่นที่ระดับ .8 ผลปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาด้านงานบริหารและบริการหลักสูตรเท่ากับ .93 ด้านการดำเนินการเรียนการสอนเท่ากับ .80 และด้านสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรเท่ากับ .88 สรุปโดยภาพรวมค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ระดับ .96 ค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด จึงนำออกเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

3.3.1 ทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ไปยังกรมอาชีวศึกษาเพื่อขออนุญาตจากกรมอาชีวศึกษาที่ขอความร่วมมือจากวิทยาลัยการอาชีพทั้ง 11 แห่ง ในการเก็บ ข้อมูลจากผู้บริหารและครูผู้สอน

3.3.2 หลังจากได้รับอนุมัติจากกรมอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้นำหมายเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้โทรศัพท์ติดต่อกับหัวหน้างานวิจัยและพัฒนา ของสถานศึกษาทั้ง 11 แห่ง เพื่อกำหนดวันเก็บข้อมูล

3.3.3 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากแต่ละสถานศึกษา โดยได้ส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ลงทะเบียนอิเล็กทรอนิกส์ ไปยังวิทยาลัยการอาชีพทั้ง 11 สถานศึกษา จำนวน 137 ฉบับ โดยให้ระยะเวลาตอบแบบสอบถามประมาณ 15 วัน และผู้วิจัยได้ติดต่อหัวหน้างานวิจัยและพัฒนาของแต่ละวิทยาลัย เพื่อรวบรวมส่งแบบสอบถามกลับคืนมาให้ และได้รับแบบสอบถามคืนมาจำนวน 133 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 97

3.3.4 ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่เก็บได้จากประชากรในแต่ละสถานศึกษา โดยมีแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 130 ฉบับ คิดเป็น 94 % จากนั้นนำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Package For Social Sciences /Personal Computer Plus) for Windows Version 7.5 ดังนี้

3.4.1 ข้อมูลที่เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงจำนวนค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย แล้วนำเสนอเป็นรูปตารางร้อยละ พร้อมคำบรรยายประกอบ

3.4.2 ข้อมูลที่เกี่ยวกับปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู - อาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้วิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ในการพิจารณาน้ำหนักของคะแนนเฉลี่ยของแต่ละช่วงของความคิดเห็นตามแนวทางของเบสก์ (Best, 1970:174 - 179) ดังนี้

4.50 - 5.00 หมายถึง มีปัญหาในระดับมากที่สุด

3.50 - 4.49 หมายถึง มีปัญหาในระดับมาก

2.50 - 3.49 หมายถึง มีปัญหาในระดับปานกลาง

1.50 - 2.49 หมายถึง มีปัญหาในระดับน้อย

1.00 - 1.49 หมายถึง มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด

3.4.3 เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารกับครู-อาจารย์ ที่มีต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน โดยพิจารณาจากความแตกต่างของระดับและค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ
2. ค่าเฉลี่ย (μ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 กรมอาชีวศึกษา ในกลุ่มวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ โดยศึกษา 3 ลักษณะงาน คือ งานบริหารและบริการหลักสูตร งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร และงานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูอาจารย์ที่ปฏิบัติการสอนในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้เสนอการวิเคราะห์ข้อมูล ออกเป็น 4 ตอน

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยหาจำนวนร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรระยะสัน พ.ศ. 2540 โดยวิเคราะห์เป็นรายข้อ รายด้าน และสรุปรวมทุกด้าน โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (μ) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบระดับความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารกับครูอาจารย์ต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540

เกณฑ์การแปลความหมายของข้อมูล

การแปลความหมายของข้อมูล พิจารณาจากค่าเฉลี่ย (μ) โดยกำหนดเกณฑ์ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มีปัญหาในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มีปัญหาในระดับมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีปัญหาในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	มีปัญหาในระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

μ	แทน	ค่าเฉลี่ย
σ	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสัน วิเคราะห์จากความถี่

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิจัยเป็นข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับเพศ ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน ประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน และวุฒิการศึกษา โดยนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย ดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	79	60.80
	หญิง	51	39.20
	รวม	130	100.00
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ผู้บริหาร (ผู้อำนวยการ)	40 (11)	30.76 8.46
	(ผู้ช่วยผู้อำนวยการ)	(29)	22.30
	ครู-อาจารย์	90	69.23
	รวม	130	100.00
ประสบการณ์การทำงานใน ตำแหน่งปัจจุบัน	ต่ำกว่า 5 ปี.	51	39.20
	5 – 10 ปี.	36	27.70
	มากกว่า 10 ปี.	43	33.10
	รวม	130	100.00
วุฒิการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	14	10.80
	ปริญญาตรี	107	82.30
	สูงกว่าปริญญาตรี	9	6.90
	รวม	130	100.00

จากตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของสถานศึกษาทั้ง 11 แห่ง รวมจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 130 คน มีข้อมูลทั่วไปดังนี้

เพศ ส่วนใหญ่เป็นเพศ ชาย จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 60.80 เป็นเพศหญิง จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 39.20

ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามมีตำแหน่งครู-อาจารย์ จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 69.23 รองลงมาคือตำแหน่งผู้บริหาร โดยแยกรายละเอียดดังนี้ ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 22.30 และ ตำแหน่งผู้อำนวยการ จำนวน 11 คน

คิดเป็นร้อยละ 8:46

ประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การปฏิบัติหน้าที่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 39.20 รองลงมาคือมากกว่า 10 ปีขึ้นไป จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 ระหว่าง 5-10 ปี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 27.70

วุฒิการศึกษา ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 82.30 รองลงมาคือ ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 10.80 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.90

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ ต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 โดยครอบคลุมการบริหารหลักสูตรทั้ง 3 งาน คือ

1. งานบริหารและการบริการหลักสูตร ซึ่งเกี่ยวข้องกับงานด้านบุคลากร ด้านการจัดครูเข้าสอนตามหลักสูตร ด้านการจัดการหลักสูตร ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร ตามลำดับ

2. งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร ซึ่งเกี่ยวข้องกับการดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น

3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรซึ่งเกี่ยวกับการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร

ผู้วิจัยได้นำเสนอของผู้ตอบแบบสอบถามมาหาค่าเฉลี่ย (μ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) พร้อมทั้งจัดลำดับระดับของปัญหาเพื่อความชัดเจนดังปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ 4.2 – 4.10 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการ หลักสูตร

ด้านบุคลากร	N = 130		ระดับ ปัญหา	อันดับ ที่
	μ	σ		
1. สัดส่วนระหว่างจำนวนครู อาจารย์กับจำนวนนักเรียน	2.55	0.94	ปานกลาง	7
2. การบำรุงขวัญและกำลังใจครู อาจารย์	3.03	1.04	ปานกลาง	4
3. การสอบถามความต้องการเพื่อการฝึกอบรม/สัมมนา ทางวิชาการ	2.88	1.03	ปานกลาง	6
4. การส่งครู อาจารย์ไปดูงาน/ฝึกปฏิบัติงานจาก สถานประกอบการเพื่อนำความรู้มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม	3.12	1.11	ปานกลาง	3
5. การจัดอบรมสัมมนาแก่ครู อาจารย์ก่อนสอนทุกวิชาทั้ง ทฤษฎีและปฏิบัติ	3.22	1.02	ปานกลาง	2
6. การปฏิบัติงานพิเศษจนไม่มีเวลาพัฒนาและเตรียมการสอน	3.35	1.03	ปานกลาง	1
7. ความรู้และประสบการณ์เดิมของนักศึกษา	2.93	0.97	ปานกลาง	5
8. ความรู้และความเข้าใจของครูอาจารย์เกี่ยวกับ ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ภาษาท้องถิ่น	2.34	0.94	ปานกลาง	8
เฉลี่ยรวม	2.93	0.62	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.2 พบว่าปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน งานบริหารและบริการ หลักสูตร เกี่ยวกับด้านบุคลากรมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.93$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมดและข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ ข้อ 6 การปฏิบัติงานพิเศษจนไม่มีเวลาพัฒนา และเตรียมการสอนอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.35$) ข้อ 5 การจัดอบรมสัมมนาแก่ครู-อาจารย์ก่อนสอนทุกวิชาทั้งทฤษฎีและปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.22$) ข้อ 4 การส่งครู-อาจารย์ไปดูงานฝึกปฏิบัติงานจากสถานประกอบการเพื่อนำความรู้มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.12$) ส่วนที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 2 ลำดับสุดท้ายคือ ข้อ 8 ความรู้และความเข้าใจของครูอาจารย์เกี่ยวกับขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ภาษาท้องถิ่น อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.34$) และข้อ 1 สัดส่วนระหว่างจำนวนครู-อาจารย์กับจำนวนนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.55$) ศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการ หลักสูตร ด้านการจัดครูเข้าสอน

ด้านการจัดครูเข้าสอน	N = 130		ระดับ ปัญหา	อันดับ ที่
	μ	σ		
9. การกำหนดครู อาจารย์เข้าสอนตามความถนัดและ ประสบการณ์ ในรายวิชาที่ได้รับมอบหมาย	2.36	0.96	น้อย	2
10. การที่ครู อาจารย์มีความพร้อมและสมัครใจในรายวิชา ที่ได้รับมอบหมาย	2.32	1.03	น้อย	3
11. เมื่อครูประจำวิชาไปอบรม ไปราชการหรือไม่มาสอน มีการจัดครูสอนแทน	2.75	1.11	ปานกลาง	1
12. การจัดแบ่งรอบการสอนในรอบเช้า รอบบ่าย รอบค่ำ	2.25	0.98	น้อย	4
เฉลี่ยรวม	2.42	0.82	น้อย	

จากตารางที่ 4.3 พบว่าปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น งานบริหารและบริการ หลักสูตร เกี่ยวกับด้านการจัดครูเข้าสอน มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.42$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยเกือบทุกข้อ โดยมีค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับดังนี้คือ ข้อ 11 เมื่อครูประจำวิชาไปอบรม ไปราชการหรือไม่มาสอนมีการจัดครูสอนแทน อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.75$) ข้อ 9 การกำหนดครู อาจารย์เข้าสอนตามความถนัดและประสบการณ์ในรายวิชาที่ได้รับมอบหมาย อยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.36$) ข้อ 10 การที่ครู อาจารย์มีความพร้อมและสมัครใจในรายวิชาที่ได้รับมอบหมาย อยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.32$) และข้อ 12 การจัดแบ่งรอบการสอนในรอบเช้า รอบบ่าย รอบค่ำ อยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.25$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการ หลักสูตร ด้านการจัดการหลักสูตร

ด้านการจัดการหลักสูตร	N = 130		ระดับ ปัญหา	อันดับ ที่
	μ	σ		
13. การประชุมวางแผนร่วมกันของผู้บริหารและครู อาจารย์ เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์หลักสูตร	2.80	0.96	ปานกลาง	7
14. การแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามผล การใช้หลักสูตร วิชาชีพระยะสั้น	2.96	1.01	ปานกลาง	6
15. การจัดเตรียมเอกสาร หนังสือ หลักสูตรและเอกสาร ประกอบการสอน เช่น ใบงาน คู่มือครู เพื่อบริการแก่ครู อาจารย์อย่างเพียงพอ	3.04	1.03	ปานกลาง	5
16. การเตรียมอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอน เช่น คู่มือครู ใบงาน	3.04	1.06	ปานกลาง	4
17. การจัดงบประมาณมีความเพียงพอเหมาะสมตามรายวิชา	3.22	1.00	ปานกลาง	2
18. การประชาสัมพันธ์และแนะแนวการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น	3.32	1.13	ปานกลาง	1
19. การสร้างข้อสอบมาตรฐานเที่ยงตรงและเชื่อถือได้	3.15	1.06	ปานกลาง	3
เฉลี่ยรวม	3.08	0.80	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.4 พบว่าปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น งานบริหารและบริการ หลักสูตร เกี่ยวกับด้านการจัดการหลักสูตรมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.08$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมดและข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ คือ ข้อ 18 การประชาสัมพันธ์และแนะแนวการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น อยู่ใน ระดับปานกลาง ($\mu = 3.32$) ข้อ 17 การจัดงบประมาณมีความเพียงพอเหมาะสมตามรายวิชา อยู่ใน ระดับปานกลาง ($\mu = 3.32$) ข้อ 19 การสร้างข้อสอบมาตรฐานเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\mu = 3.15$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 2 ลำดับสุดท้ายคือ ข้อ 13 การประชุมวางแผน ร่วมกันของผู้บริหารและครู อาจารย์ เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์หลักสูตร อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\mu = 2.80$) และข้อ 14 การแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามผล การใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะ สั้น อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.96$)

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการ หลักสูตร ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร

ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร	N = 130		ระดับ ปัญหา	อันดับ ที่
	μ	σ		
20. การขาดแคลนวัสดุฝึกในรายวิชา	3.12	1.04	ปานกลาง	5
21. การขาดแคลนครุภัณฑ์การศึกษา	3.28	1.15	ปานกลาง	1
22. การดูแลบำรุงรักษาครุภัณฑ์	3.00	1.00	ปานกลาง	7
23. การเสื่อมคุณภาพของครุภัณฑ์	3.04	1.02	ปานกลาง	6
24. ความล่าช้าหลังของครุภัณฑ์	3.18	1.17	ปานกลาง	3
25. จำนวนเครื่องมือ อุปกรณ์มีความเพียงพอกับจำนวน นักเรียน	3.22	1.07	ปานกลาง	2
26. การได้รับวัสดุฝึกตรงตามเวลาและมีคุณภาพตามที่ ต้องการ	3.14	1.02	ปานกลาง	4
เฉลี่ยรวม	3.15	0.86	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.5 พบว่าปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น งานบริหารและบริการ หลักสูตร เกี่ยวกับด้านวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักร มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง($\mu = 3.15$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมดและข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับคือ ข้อ 21 การขาดแคลนครุภัณฑ์การศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.28$) ข้อ 25 จำนวนเครื่องมือ อุปกรณ์มีความเพียงพอกับจำนวนนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.22$) ข้อ 24 ความล่าช้าหลังของครุภัณฑ์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.18$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 2 ลำดับสุดท้ายคือ ข้อ 22 การดูแลบำรุงรักษาครุภัณฑ์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.00$) และข้อ 23 การเสื่อมคุณภาพของครุภัณฑ์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.04$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการ หลักสูตร ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร	N = 130		ระดับ ปัญหา	อันดับ ที่
	μ	σ		
27. ความเพียงพอของอุปกรณ์โสตทัศนศึกษา	3.33	1.07	ปานกลาง	2
28. การขาดแคลนงบประมาณในการพัฒนา สื่อการเรียนการสอน	3.43	1.06	ปานกลาง	1
29. การจัดบรรยากาศของห้องสมุดที่เอื้ออำนวยต่อการ ค้นคว้า	3.25	1.07	ปานกลาง	4
30. ขนาดของห้องเรียนมีความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน	2.87	1.04	ปานกลาง	6
31. การจัดเจ้าหน้าที่ไว้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	3.05	1.01	ปานกลาง	5
32. การปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนเพื่อให้ทันกับ การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี	3.27	1.02	ปานกลาง	3
เฉลี่ยรวม	3.20	0.78	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.6 พบว่าปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน งานบริหารและบริการ หลักสูตร เกี่ยวกับด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.20$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมดและข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2 ลำดับคือ ข้อ 28 การขาดแคลนงบประมาณในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.43$) และข้อ 27 ความเพียงพอของอุปกรณ์โสตทัศนศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.33$) ส่วนที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 2 ลำดับสุดท้ายคือ ข้อ 30 ขนาดของห้องเรียนมีความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.87$) และข้อ 31 การจัดเจ้าหน้าที่ไว้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.05$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.7 สรุปค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พ.ศ. 2540 งานบริหารและบริการหลักสูตร

งานบริหารและบริการหลักสูตร	N = 130		ระดับ ปัญหา	อันดับ ที่
	μ	σ		
ก. ด้านบุคลากร	2.93	0.62	ปานกลาง	4
ข. ด้านการจัดครูเข้าสอน	2.42	0.82	น้อย	5
ค. ด้านการจัดการหลักสูตร	3.08	0.82	ปานกลาง	3
ง. ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ เครื่องจักร	3.15	0.86	ปานกลาง	2
จ. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร	3.20	0.78	ปานกลาง	1
เฉลี่ยรวม	2.99	0.63	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ภาพรวมของปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น งานบริหารและบริการหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.99$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน โดยมีค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับดังนี้ คือ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.20$) ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ เครื่องจักร อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.15$) ด้านการจัดการหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.08$) ด้านบุคลากร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.93$) และด้านการจัดครูเข้าสอน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.42$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานการดำเนินการเรียนการสอน ตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น

งานการดำเนินการเรียนการสอน ตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น	N = 130		ระดับ ปัญหา	อันดับ ที่
	μ	σ		
1. ความสอดคล้องของหลักสูตรที่ใช้กับความต้องการ ของท้องถิ่น	2.79	1.01	ปานกลาง	7
2. ประชาชนกระตือรือร้นสมัครเข้าศึกษาในหลักสูตร รายวิชาแบบใหม่	2.85	0.94	ปานกลาง	6
3. การให้อบรมและการส่งเสริมการนำเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอน	3.22	0.95	ปานกลาง	1
4. การเตรียมการสอนของครู อาจารย์	2.77	0.91	ปานกลาง	8
5. ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอนของนักศึกษา	2.75	0.90	ปานกลาง	9
6. การปรับและเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับ ตลาดแรงงานและเทคโนโลยีใหม่ ๆ	2.95	0.96	ปานกลาง	5
7. การจัดนิทรรศการหรือจัดแสดงผลงานนักศึกษา	3.02	1.01	ปานกลาง	4
8. การมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการเสนอหลักสูตร รายวิชา	3.15	1.01	ปานกลาง	2
9. การระดมทรัพยากรและภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัด การเรียนการสอน	3.10	1.03	ปานกลาง	3
เฉลี่ยรวม	2.97	0.69	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.8 พบว่าปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น งานดำเนินการเรียน การสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.97$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมดและข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรกคือ ข้อ 3 การให้อบรมและการส่งเสริมการนำเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.22$) ข้อ 8 การมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการเสนอหลักสูตรรายวิชาอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.15$) และข้อ 9 การระดมทรัพยากรและภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.10$) ส่วนที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้าย คือ ข้อ 5 ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอนของนักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.75$) ข้อ 4

การเตรียมการสอนครู อาจารย์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.77$) และข้อ 1 ความสอดคล้องของหลักสูตรที่ใช้กับความต้องการของท้องถิ่น อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.79$)

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร การนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร

งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร การนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร	N = 130		ระดับ ปัญหา	อันดับ ที่
	μ	σ		
1. ความรู้และความเข้าใจของครูอาจารย์ในการใช้หลักสูตร	2.61	0.85	ปานกลาง	11
2. ประชาชนกระตือรือร้นสมัครเข้าศึกษาในหลักสูตร	2.77	0.86	ปานกลาง	10
3. ผู้บริหารให้ความสำคัญกับการนิเทศการศึกษา	3.06	1.06	ปานกลาง	6
4. การแต่งตั้งผู้รับผิดชอบการนิเทศภายในอย่างเป็นทางการ	2.98	1.06	ปานกลาง	9
5. การเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญพิเศษให้ความรู้แก่ ครู-อาจารย์ ในแต่ละสาขาที่เปิดสอน	3.32	1.08	ปานกลาง	1
6. ความเข้าใจและความร่วมมือในการนิเทศ	3.02	1.03	ปานกลาง	8
7. การนำเอาวิธีการหรือข้อนิเทศไปปรับปรุงการปฏิบัติงาน	3.04	0.94	ปานกลาง	7
8. การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันกับความต้องการของตลาด และเทคโนโลยีใหม่ ๆ	3.12	1.01	ปานกลาง	5
9. การสนับสนุนให้ครูอาจารย์เข้ารับการอบรมหรือสัมมนา ทางวิชาการตรงกับสาขาที่สอน	3.26	1.12	ปานกลาง	3
10. การติดตามผู้เรียนหลังจากจบการเรียน	3.27	1.03	ปานกลาง	2
11. การนำผลการติดตามไปปรับปรุงแก้ไข	3.25	1.00	ปานกลาง	4
เฉลี่ยรวม	3.06	0.73	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.9 พบว่าปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร เกี่ยวกับการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.06$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าไม่มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด และข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรกคือ ข้อ 5 การเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญพิเศษให้ความรู้แก่ครูอาจารย์ในแต่ละสาขาที่เปิดสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.32$) ข้อ 10 การติดตามผู้เรียนหลังจากจบการเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.27$) และข้อ 9 การสนับสนุนให้ครูอาจารย์เข้ารับการอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการตรงกับสาขาที่สอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.26$) ส่วนที่มี

ค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3 ลำดับสุดท้ายคือ ข้อ 1 ความรู้และความเข้าใจของครูอาจารย์ในการใช้หลักสูตร อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.61$) ข้อ 2 การประเมินผลการใช้หลักสูตร อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.77$) และข้อ 4 การแต่งตั้งผู้รับผิดชอบการนิเทศภายในอย่างเป็นทางการ อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.98$)

ตารางที่ 4.10 สรุปรวม ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับปัญหาและอันดับที่การบริหารหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้
ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น

ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น	N = 130		ระดับ ปัญหา	อันดับ ที่
	μ	σ		
1. งานบริหารและบริการหลักสูตร	2.99	0.63	ปานกลาง	2
2. งานการดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร ที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น	2.97	0.69	ปานกลาง	3
3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรการนิเทศ และการติดตามผลการใช้หลักสูตร	3.06	0.73	ปานกลาง	1
เฉลี่ยรวม	3.01	0.62	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ภาพรวมของปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.01$) เมื่อพิจารณาเป็นรายงานพบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกงานโดยมีค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับ ดังนี้ คือ งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรการนิเทศและการติดตามผลการใช้หลักสูตร อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.06$) งานบริหารและบริการหลักสูตร อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.99$) และงานการดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.97$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารกับครู อาจารย์ ต่อปัญหาการบริหาร หลักสูตรทั้งงานบริหารและบริการหลักสูตร งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร และงาน สนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร โดยนำค่าเฉลี่ยของปัญหา และระดับปัญหามาเปรียบเทียบ ดังตารางต่อที่ 4.11 – 4.19 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหาร หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการหลักสูตร ด้านบุคลากร

ด้านบุคลากร	ผู้บริหาร			ครู - อาจารย์		
	N = 40		ระดับ ปัญหา	N = 90		ระดับ ปัญหา
	μ	σ		μ	σ	
1. สัดส่วนระหว่างจำนวนครูอาจารย์กับ จำนวนนักเรียน	2.70	0.88	ปานกลาง	2.48	0.96	ปานกลาง
2. การบำรุงขวัญและกำลังใจครู อาจารย์	2.88	0.88	ปานกลาง	3.10	1.10	ปานกลาง
3. การสอบถามความต้องการเพื่อการ ผูกอบรม/สัมมนาทางวิชาการ	2.38	0.87	ปานกลาง	3.10	1.03	ปานกลาง
4. การส่งครู อาจารย์ไปดูงาน/ฝึกปฏิบัติ งานจากสถานประกอบการเพื่อนำ ความรู้มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม	2.65	0.98	ปานกลาง	3.33	1.11	ปานกลาง
5. การจัดอบรมสัมมนาแก่ครู อาจารย์ ก่อนสอนทุกวิชาทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ	2.85	0.92	ปานกลาง	3.39	1.02	ปานกลาง
6. การปฏิบัติงานพิเศษจนไม่มีเวลาพัฒนา และเตรียมการสอน	3.15	0.89	ปานกลาง	3.43	1.08	ปานกลาง
7. ความรู้และประสบการณ์เดิมของ นักเรียน	2.68	0.80	ปานกลาง	3.04	1.02	ปานกลาง
8. ความรู้และความเข้าใจของครูอาจารย์ เกี่ยวกับขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ภาษาท้องถิ่น	2.38	0.98	น้อย	2.32	0.93	น้อย
เฉลี่ยรวม	2.71	0.53	ปานกลาง	3.03	0.64	ปานกลาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ เฉลี่ยรวม สำหรับการใช้งาน

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.11 พบว่าการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 งานบริหารและบริการหลักสูตรเกี่ยวกับด้านบุคลากร มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์ ($\mu = 3.03$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 2.75$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อทั้งสองกลุ่มซึ่งไม่แตกต่างกันและค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อของครูอาจารย์จะสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร

ตารางที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานบริหารและบริการหลักสูตร ด้านการจัดครูเข้าสอน

ด้านการจัดครูเข้าสอน	ผู้บริหาร			ครู - อาจารย์		
	N = 40		ระดับปัญหา	N = 90		ระดับปัญหา
	μ	σ		μ	σ	
9. การกำหนดครู อาจารย์เข้าสอนตามความถนัดและประสบการณ์ในรายวิชาที่ได้รับมอบหมาย	2.42	0.98	น้อย	2.33	0.95	น้อย
10. การที่ครู อาจารย์มีความพร้อมและสมัครใจในรายวิชาที่ได้รับมอบหมาย	2.60	0.98	ปานกลาง	2.19	1.04	น้อย
11. เมื่อครูประจำวิชาไปอบรมไปราชการหรือไม่มาสอนมีการจัดครูสอนแทน	3.18	1.01	ปานกลาง	2.56	1.10	ปานกลาง
12. การจัดแบ่งรอบการสอนในรอบเช้า รอบบ่าย รอบค่ำ	2.17	0.93	น้อย	2.28	1.01	น้อย
เฉลี่ยรวม	2.59	0.75	ปานกลาง	2.34	0.84	น้อย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.12 พบว่าการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะชั้น พ.ศ.2540 งานบริหารและบริการหลักสูตรเกี่ยวกับด้านการจัดครูเข้าสอน มีค่าเฉลี่ยรวมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ของผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.59$) ส่วนของครู อาจารย์อยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.34$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีระดับปัญหาแตกต่างกัน คือ ข้อ 10 การที่ครูอาจารย์มีความพร้อมและสมัครใจในรายวิชาที่ได้รับมอบหมายของผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.60$) ของครูอาจารย์อยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.19$) นอกนั้นมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันแต่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อ และของผู้บริหารจะสูงกว่าของครูอาจารย์เกือบทุกข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.13 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหาร
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้
งานบริหารและบริการหลักสูตร ด้านการจัดการหลักสูตร

ด้านการจัดการหลักสูตร	ผู้บริหาร			ครู - อาจารย์		
	N = 40		ระดับ ปัญหา	N = 90		ระดับ ปัญหา
	μ	σ		μ	σ	
13. การประชุมวางแผนร่วมกันของ ผู้บริหารและครูอาจารย์เพื่อให้ การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ หลักสูตร	2.80	0.94	ปานกลาง	2.80	0.97	ปานกลาง
14. การแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามผล การใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน	2.88	1.02	ปานกลาง	3.02	1.01	ปานกลาง
15. การจัดเตรียมเอกสาร หนังสือ หลักสูตรและเอกสารประกอบการ สอน เช่น ใบงาน คู่มือครู เพื่อบริการ แก่ครูอาจารย์อย่างเพียงพอ	2.93	0.97	ปานกลาง	3.09	1.06	ปานกลาง
16. การเตรียมอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ความสะดวกในการสอน เช่น คู่มือครู ใบงาน	2.88	1.04	ปานกลาง	3.11	1.06	ปานกลาง
17. การจัดงบประมาณมีความเพียงพอ เหมาะสมตามรายวิชา	2.98	0.92	ปานกลาง	3.33	1.02	ปานกลาง
18. การประชาสัมพันธ์และแนะแนว การเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน	3.03	1.05	ปานกลาง	3.44	1.14	ปานกลาง
19. การสร้างข้อสอบมาตรฐานเที่ยงตรง และเชื่อถือได้	3.13	0.94	ปานกลาง	3.16	1.11	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	2.96	0.77	ปานกลาง	3.14	0.81	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 พบว่าการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 งานบริหารและบริการหลักสูตรเกี่ยวกับด้านการจัดการหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยรวมในระดับ (μ= 2.96) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกัน แต่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน ทุกข้อ และค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์จะสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารเกือบทุกข้อ

ตารางที่ 4.14 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหาร
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้
งานบริหารและบริการหลักสูตร ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ เครื่องจักร

ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ เครื่องจักร	ผู้บริหาร			ครู - อาจารย์		
	N = 40		ระดับ ปัญหา	N = 90		ระดับ ปัญหา
	μ	σ		μ	σ	
20. การขาดแคลนวัสดุฝึกในรายวิชา	2.98	1.00	ปานกลาง	3.19	1.06	ปานกลาง
21. การขาดแคลนครุภัณฑ์การศึกษา	3.20	1.04	ปานกลาง	3.31	1.21	ปานกลาง
22. การดูแลบำรุงรักษาครุภัณฑ์	3.08	0.94	ปานกลาง	2.97	1.03	ปานกลาง
23. การเสื่อมคุณภาพของครุภัณฑ์	2.90	0.98	ปานกลาง	3.10	1.04	ปานกลาง
24. ความล่าช้าของครุภัณฑ์	3.05	1.01	ปานกลาง	3.24	1.23	ปานกลาง
25. จำนวนเครื่องมือ อุปกรณ์มีความ เพียงพอกับจำนวนนักเรียน	3.18	1.01	ปานกลาง	3.23	1.10	ปานกลาง
26. การได้รับวัสดุฝึกตรงตามเวลาและมี คุณภาพตามที่ต้องการ	2.95	0.96	ปานกลาง	3.22	1.05	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.07	0.79	ปานกลาง	3.18	0.88	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.14 พบว่าการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 งานบริหารและบริการหลักสูตรเกี่ยวกับด้านวัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือ เครื่องจักรมีค่าเฉลี่ยรวมในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่ม แต่ค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์ ($\mu = 3.18$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 3.07$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าระดับปัญหาไม่แตกต่างกันแต่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อ และค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์จะสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารเกือบทุกข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.15 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหาร
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้
งานบริหารและบริการหลักสูตร ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร	ผู้บริหาร			ครู - อาจารย์		
	N = 40		ระดับ ปัญหา	N = 90		ระดับ ปัญหา
	μ	σ		μ	σ	
27. ความเพียงพอของอุปกรณ์โสตทัศน- ศึกษา	3.15	0.92	ปานกลาง	3.41	1.12	ปานกลาง
28. การขาดแคลนงบประมาณในการ พัฒนาสื่อการเรียนการสอน	3.25	1.03	ปานกลาง	3.51	1.07	ปานกลาง
29. การจัดบรรยากาศของห้องสมุดที่เอื้อ อำนวยต่อการค้นคว้า	3.20	1.07	ปานกลาง	3.27	1.08	ปานกลาง
30. ขนาดของห้องเรียนมีความเหมาะสม กับจำนวนนักเรียน	2.80	0.97	ปานกลาง	2.90	1.07	ปานกลาง
31. การจัดเจ้าหน้าที่ไว้บริการสิ่งอำนวย ความสะดวกต่าง ๆ	2.90	0.98	ปานกลาง	3.12	1.03	ปานกลาง
32. การปรับปรุงสื่อการเรียนการสอน เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทาง เทคโนโลยี	3.13	1.02	ปานกลาง	3.33	1.02	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.07	0.73	ปานกลาง	3.26	0.88	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.15 พบว่าการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 งานบริหารและบริการหลักสูตรเกี่ยวกับด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าเฉลี่ยรวมในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่ม แต่ค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์ ($\mu = 3.04$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 2.89$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าระดับปัญหาไม่แตกต่างกันแต่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อ และค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารทุกข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.16 สรุปการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540
งานบริหารและบริการหลักสูตร

งานบริหารและบริการหลักสูตร	ผู้บริหาร			ครู – อาจารย์		
	N = 40		ระดับ ปัญหา	N = 90		ระดับ ปัญหา
	μ	σ		μ	σ	
ก. ด้านบุคลากร	2.71	0.53	ปานกลาง	3.03	0.64	ปานกลาง
ข. ด้านการจัดครูเข้าสอน	2.59	0.75	ปานกลาง	2.34	0.84	น้อย
ค. ด้านการจัดการหลักสูตร	2.96	0.77	ปานกลาง	3.14	0.81	ปานกลาง
ง. ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ เครื่องจักร	3.07	0.79	ปานกลาง	3.18	0.88	ปานกลาง
จ. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร	3.07	0.73	ปานกลาง	3.26	0.80	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	2.89	0.57	ปานกลาง	3.04	0.66	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.16 พบว่าภาพรวมของการเปรียบเทียบระดับปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 งานบริหารและบริการหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่ม แต่ค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์ ($\mu = 3.04$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 2.90$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการจัดครูเข้าสอนมีระดับปัญหาแตกต่างกันคือ ของผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.59$) ของครูอาจารย์อยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.34$) นอกนั้นมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันทุกด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.17 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหาร
หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้
งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น

งานดำเนินการเรียนการสอนตาม หลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น	ผู้บริหาร			ครู - อาจารย์		
	N = 40		ระดับ ปัญหา	N = 90		ระดับ ปัญหา
	μ	σ		μ	σ	
1. ความสอดคล้องของหลักสูตรที่ใช้กับ ความต้องการของท้องถิ่น	2.70	0.97	ปานกลาง	2.83	1.03	ปานกลาง
2. ประชาชนกระตือรือร้นสมัครเข้าศึกษา ในหลักสูตรรายวิชาแบบใหม่ ๆ	2.85	0.86	ปานกลาง	2.84	0.97	ปานกลาง
3. การให้อบรมและการส่งเสริมการนำ เทคนิคใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอน	3.03	0.89	ปานกลาง	3.30	0.97	ปานกลาง
4. การเตรียมการสอนของครู อาจารย์	2.85	0.92	ปานกลาง	2.73	0.91	ปานกลาง
5. ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียน การสอนของนักศึกษา	2.63	0.81	ปานกลาง	2.80	0.94	ปานกลาง
6. การปรับและเปลี่ยนวิธีการสอนให้ สอดคล้องกับตลาดแรงงานและ เทคโนโลยีใหม่ ๆ	2.93	0.92	ปานกลาง	2.97	0.98	ปานกลาง
7. การจัดนิทรรศการหรือจัดแสดงผลงาน นักศึกษา	2.98	1.00	ปานกลาง	3.03	1.02	ปานกลาง
8. การมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการเสนอ หลักสูตรรายวิชา	2.98	0.86	ปานกลาง	3.23	1.06	ปานกลาง
9. การระดมทรัพยากรและภูมิปัญญา ท้องถิ่นในการจัดการเรียนการสอน	3.03	0.95	ปานกลาง	3.13	1.06	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	2.90	0.68	ปานกลาง	2.99	0.70	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.17 พบว่าภาพรวมของการเปรียบเทียบระดับปัญหาการบริหารหลักสูตร
วิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น
มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่ม แต่ค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์ ($\mu = 2.99$) สูงกว่าค่า
เฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 2.90$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

ระดับปัญหาไม่แตกต่างกันทุกข้อ แต่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อ และค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารเกือบทุกข้อ

ตารางที่ 4.18 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร

งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร	ผู้บริหาร			ครู - อาจารย์		
	N = 40		ระดับปัญหา	N = 90		ระดับปัญหา
	μ	σ		μ	σ	
1. ความรู้และความเข้าใจของครูอาจารย์ในการใช้หลักสูตร	2.83	0.81	ปานกลาง	2.51	0.85	ปานกลาง
2. การประเมินผลการใช้หลักสูตร	2.78	0.86	ปานกลาง	2.77	0.86	ปานกลาง
3. ผู้บริหารให้ความสำคัญกับการนิเทศการศึกษา	2.65	0.89	ปานกลาง	3.24	1.08	ปานกลาง
4. การแต่งตั้งผู้รับผิดชอบการนิเทศภายในอย่างเป็นทางการ	2.75	0.95	ปานกลาง	3.09	1.10	ปานกลาง
5. การเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญพิเศษให้ความรู้แก่ครู-อาจารย์ในแต่ละสาขาที่เปิดสอน	3.00	0.91	ปานกลาง	3.47	1.12	ปานกลาง
6. ความเข้าใจและความร่วมมือในการนิเทศ	2.93	0.89	ปานกลาง	3.07	0.98	ปานกลาง
7. การนำเอาวิธีการหรือข้อนิเทศไปปรับปรุงการปฏิบัติงาน	2.93	0.83	ปานกลาง	3.09	0.98	ปานกลาง
8. การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันกับความต้องการของตลาดและเทคโนโลยีใหม่	3.05	1.01	ปานกลาง	3.14	1.01	ปานกลาง
9. การสนับสนุนให้ครูอาจารย์เข้ารับการอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการตรงกับสาขาที่สอน	2.88	1.09	ปานกลาง	3.45	1.10	ปานกลาง
10. การติดตามผู้เรียนหลังจากจบการเรียน	3.20	0.94	ปานกลาง	3.30	1.06	ปานกลาง
11. การนำผลการติดตามไปปรับปรุงแก้ไข	3.25	0.94	ปานกลาง	3.24	1.04	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	2.93	0.66	ปานกลาง	3.12	0.75	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.18 พบว่าการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2540 งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรเกี่ยวกับการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร มีค่าเฉลี่ยรวมในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่ม แต่ค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์ ($\mu = 3.12$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 2.93$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน แต่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อ และค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารเกือบทุกข้อ

ตารางที่ 4.19 สรุปการเปรียบเทียบระดับปัญหา ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น

ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น	ผู้บริหาร		ครู - อาจารย์			
	N = 40		ระดับ ปัญหา	N = 90		ระดับ ปัญหา
	μ	σ		μ	σ	
1) งานบริหารและบริการหลักสูตร	2.89	0.57	ปานกลาง	3.04	0.66	ปานกลาง
2) งานดำเนินการเรียนการสอนตาม หลักสูตร	2.90	0.68	ปานกลาง	2.99	0.70	ปานกลาง
3) งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้ หลักสูตร	2.93	0.66	ปานกลาง	3.12	0.75	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	2.90	0.56	ปานกลาง	3.05	0.64	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.19 สรุปการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2540 เป็นรายงานพบว่ามีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่มแต่ค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์ ($\mu = 3.05$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร ($\mu = 2.89$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายงานพบว่า มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน แต่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกงานและค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารทุกงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 4 ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พุทธศักราช 2540 กรมอาชีวศึกษา โดยทั่วไปตามความคิดเห็นของผู้บริหารและ
ครู-อาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพ โดยเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.20 ปัญหาและข้อเสนอแนะทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น
พ.ศ. 2540

ปัญหา	ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข	ความถี่
1. งบประมาณจัดซื้อวัสดุฝึกได้รับล่าช้าและไม่เพียงพอ	1. เร่งรัด วางมาตรการ การดำเนินการให้รวดเร็วเป็นไปตามแผนที่กำหนด	14
2. ครุภัณฑ์ล่าช้าไม่ทันต่อเทคโนโลยีหรือไม่เพียงพอ	2. สนับสนุนโดยเพิ่มงบประมาณให้เพียงพอ	11
3. ประชาสัมพันธ์ไม่ทั่วถึง	3. จัดอบรม สัมมนา หรือนำวีธีการประชาสัมพันธ์	10
4. ผู้บริหารไม่ให้ความสำคัญต่อหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น	4. ควรเปลี่ยนผู้บริหารทุก ๆ 4 ปี ทั้งผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการ	9
5. ครู-อาจารย์ ไม่ทันต่อเทคโนโลยี	5. ควรร่วมกับสถานประกอบการจัดฝึกอบรมครู อาจารย์ให้ทันต่อเทคโนโลยีอย่างสม่ำเสมอ	7
6. ประชาชนในท้องถิ่นไม่ค่อยเห็นความสำคัญหลักสูตรระยะสั้น	6. จัดประชาสัมพันธ์ แนะนำความสำคัญของหลักสูตรให้ทั่วถึง	4
7. ขาดแคลนบุคลากรผู้สอน	7. จัดจ้างผู้ชำนาญการจากสถานประกอบการมาช่วยสอน	4
8. ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้แตกต่างกันมาก	8. บางรายวิชาควรกำหนดพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนหรือกำหนดว่าควรเรียนผ่านวิชาอะไรมาก่อน	3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานานาชาติ ไม่อนุญาตให้ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และข้อมูลอ้างอิงใดๆ ของเอกสารนี้ที่ครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

ปัญหา	ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข	ความถี่
9. กรูรับภาระหน้าที่พิเศษมากเกินไป	9. ควรจัดสรรอัตรากำลังบุคลากรที่มาทำการสอนให้เพียงพอตามเกณฑ์	2
10. ขาดการติดตาม ประเมินผล หลังจากการเรียนจบ	10. จัดหาบุคลากรที่ดูแล ติดตาม หลักสูตร โดยตรง	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทนี้จะกล่าวถึงสาระสำคัญของการวิจัยทั้งหมด โดยแบ่งออกเป็นวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานของการวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการศึกษาวิจัยและข้อเสนอแนะตามลำดับดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย การวิจัยเรื่องปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ที่มีต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ เกี่ยวกับงาน

- 1.1 งานบริหารและบริการหลักสูตร
- 1.2 งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร
- 1.3 งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและครูอาจารย์ที่มีต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 เกี่ยวกับงาน

- 2.1 งานบริหารและบริการหลักสูตร
- 2.2 งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร
- 2.3 งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

สมมติฐานการวิจัย ผู้บริหารและครูอาจารย์ มีความคิดเห็นต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันแตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยผู้บริหาร และครูอาจารย์ที่ปฏิบัติการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ เก็บข้อมูลจากผู้บริหารจำนวน 40 คน และครูอาจารย์ จำนวน 90 คน รวม 130 คน คิดเป็น 94% ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด

สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ตัวเลือก จำนวน 52 ข้อ สร้างขึ้นเพื่อใช้สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 เกี่ยวกับงานบริหารและบริการหลักสูตร งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรและงานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การหาคุณภาพเครื่องมือ ประกอบด้วย การหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง หาความเที่ยงตรงของแบบสอบถามโดยเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พิจารณาตรวจสอบเนื้อหา และ โครงสร้าง และได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำชี้แนะ

2. ความเชื่อมั่น ทดสอบโดยนำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไป Try-Out กับผู้บริหารและครูอาจารย์ ผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 จากวิทยาลัยสารพัดช่างสงขลา และวิทยาลัยสารพัดช่างพัทลุง จำนวน 30 คน แล้วนำมาคำนวณหาความเชื่อมั่นแบบการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่า โดยการคำนวณด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.96

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขอหนังสือขอความร่วมมือการเก็บข้อมูลจากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และหนังสือขออนุญาตแจกแบบสอบถามจากกรมอาชีวศึกษา โดยส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์และนำส่งด้วยตนเอง หลังจากนั้น 15 วัน ผู้วิจัยติดต่อขอรับแบบสอบถามจากหัวหน้างานวิจัยและพัฒนาของแต่ละวิทยาลัย โดยได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 130 ฉบับ คิดเป็น 94% จากที่แบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด 137 ฉบับ แยกเป็นผู้บริหารจำนวน 40 ฉบับ และครูอาจารย์ ผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน 90 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ด้วยจำนวนและร้อยละ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับปัญหา และการจัดอันดับปัญหา

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และจัดระดับปัญหา

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และครู-อาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ผู้วิจัยขอนำเสนอตามรายละเอียดขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้

2.1 ผลการศึกษา ความคิดเห็นต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้

2.2 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ ที่มีต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้

ตอนที่ 1 สรุปข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ที่เปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 กรมอาชีวศึกษา

จำแนกตามเพศ ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน ประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน และวุฒิการศึกษา พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 60.8 ส่วนตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบันเป็นครูอาจารย์ จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 69.2 และเป็นผู้บริหาร 40 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8 ซึ่งเป็นผู้อำนวยการ 11 คน และผู้ช่วยผู้อำนวยการ 29 คน ในด้านประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน มีประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี มากที่สุด จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2 รองลงมามีประสบการณ์มากกว่า 10 ปี มีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 และต่ำสุดคือ ประสบการณ์ 5-10 ปี มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 27.7 ส่วนวุฒิการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 82.3 รองลงมาก็คือ ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้

จากการศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

2.1 ผลการศึกษาคำความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ที่มีต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ทั้ง 3 งานประกอบด้วยงานบริหารและบริการหลักสูตร งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น และงานสนับสนุน และส่งเสริมการใช้หลักสูตรกรณีพิเศษและติดตามผลการใช้หลักสูตร ปรากฏว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง โดยงานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรกรณีพิเศษและติดตามผลการใช้หลักสูตร มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 งานบริหารและบริการหลักสูตรมีปัญหาในอันดับที่ 2 และ งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นมีปัญหาในอันดับสุดท้าย

2.1.1 เมื่อพิจารณาปัญหาทางานบริหารและบริการหลักสูตร ซึ่งมีงานอยู่ 5 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านการจัดครูเข้าสอน ด้านการจัดการหลักสูตร ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ เครื่องจักร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร พบว่ามีปัญหาระดับปานกลาง โดยด้านสิ่ง

อำนาจความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 และด้านการจัดครูเข้าสอนมี ปัญหาเป็นอันดับสุดท้าย

2.1.1.1 ด้านบุคลากร มีปัญหาในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การปฏิบัติงานพิเศษจนไม่มีเวลาพัฒนาและเตรียมการสอน มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 และการจัด อบรมสัมมนาแก่ครูก่อนสอนทุกวิชาทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ มีปัญหาในอันดับที่ 2 ส่วนความรู้และ ความเข้าใจของครูอาจารย์เกี่ยวกับขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ภาษาท้องถิ่น มีปัญหาในอันดับ สุดท้าย

2.1.1.2 ด้านการจัดครูเข้าสอน มีปัญหาระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบ ว่าเมื่อครูประจำวิชาไปอบรม ไปราชการ หรือไม่มาสอนมีการจัดครูสอนแทน มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 และการจัดแบ่งรอบการสอนในรอบเช้า รอบบ่าย รอบค่ำ มีปัญหาเป็นอันดับสุดท้าย

2.1.1.3 ด้านการจัดการหลักสูตร มีปัญหาในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า การประชาสัมพันธ์และแนะแนวการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น มีปัญหา เป็นอันดับที่ 1 และการประชุมวางแผนร่วมกับผู้บริหารและครู-อาจารย์ เพื่อให้การเรียนการ สอนบรรลุวัตถุประสงค์หลักสูตร มีปัญหาเป็นอันดับสุดท้าย

2.1.1.4 ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร มีปัญหาในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การขาดแคลนครุภัณฑ์การศึกษา มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 และการดูแล บำรุงรักษาครุภัณฑ์มีปัญหาเป็นอันดับสุดท้าย

2.1.1.5 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร มีปัญหาในระดับ ปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การขาดแคลนครุภัณฑ์การศึกษา มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 และการดูแลบำรุงรักษาครุภัณฑ์มีปัญหาเป็นอันดับสุดท้าย

2.1.2 งานการดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น พบว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง โดยการให้การอบรมและการส่งเสริมการนำเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้ ในการเรียนการสอน มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 การมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการเสนอหลักสูตรราย วิชา มีปัญหาเป็นอันดับที่ 2 การระดมทรัพยากรและภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการเรียนการสอนมี ปัญหาเป็นอันดับที่ 3 และความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอนของนักศึกษามีปัญหาเป็น อันดับสุดท้าย

2.1.3 งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรการนิเทศ และติดตามผลการใช้ หลักสูตร มีปัญหาในระดับปานกลาง โดยการเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญพิเศษให้ความรู้แก่ครู- อาจารย์ในแต่ละสาขาที่เปิดสอน มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 การติดตามผู้เรียนหลังจากจบการเรียน มี ปัญหาเป็นอันดับที่ 2 และการสนับสนุนให้ครู-อาจารย์ เข้ารับการอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการ ตรงกับสาขาที่สอน มีปัญหาเป็นอันดับที่ 3 และความรู้และความเข้าใจของครูอาจารย์ในการใช้หลัก สูตรมีปัญหาเป็นอันดับสุดท้าย

2.2 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ที่มีต่อปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ทั้ง 3 ด้าน ประกอบด้วยงานการบริหารและบริการหลักสูตร งานการดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นและงานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรกรณีพิเศษและการติดตามผลการใช้หลักสูตร ปรากฏว่ามีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกันทั้งสองกลุ่มซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.2.1 เมื่อเปรียบเทียบระดับปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 งานบริหารและบริการหลักสูตร ซึ่งมี 5 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านการจัดครูเข้าสอน ด้านการจัดการหลักสูตร ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตรพบว่า มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกันทั้งสองกลุ่ม ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาทางด้านต่าง ๆ ปรากฏผลดังนี้

2.2.1.1 ความคิดเห็นต่อระดับปัญหาด้านบุคลากรระหว่างผู้บริหารกับครูอาจารย์ พบว่ามีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกันทั้งสองกลุ่ม ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกันทุกข้อ แต่ค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อ และค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารเกือบทุกข้อ

2.2.1.2 ความคิดเห็นต่อระดับปัญหาด้านการจัดครูเข้าสอน ระหว่างผู้บริหารกับครู-อาจารย์ พบว่า มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่แตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่แตกต่างกันคือการที่ครูอาจารย์มีความพร้อมและสมัครใจในรายวิชาที่ได้รับมอบหมาย โดยค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์ นอกนั้นมีความคิดเห็นต่อระดับปัญหานี้ไม่แตกต่างกันทุกข้อและค่าเฉลี่ยของผู้บริหารสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์เกือบทุกข้อ

2.2.1.3 ความคิดเห็นต่อระดับปัญหาด้านการจัดการหลักสูตรระหว่างผู้บริหารและครูอาจารย์ พบว่า มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกันทุกข้อ โดยค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารเกือบทุกข้อ

2.2.1.4 ความคิดเห็นต่อระดับปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักรระหว่างผู้บริหารและครูอาจารย์ พบว่า มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกันทุกข้อ โดยค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารเกือบทุกข้อ

2.2.1.5 ความคิดเห็นต่อระดับปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่
ผู้ใช้หลักสูตรระหว่างผู้บริหารและครูอาจารย์ พบว่า มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกัน
โดยค่าเฉลี่ยของครู-อาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายชื่อพบว่า มีความคิด
เห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกันทุกข้อ โดยค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหาร
ทุกข้อ

2.2.2 เมื่อเปรียบเทียบระดับปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2540
งานการดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น พบว่ามีความคิดเห็น
ต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกันทั้งสองกลุ่ม ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อเปรียบเทียบ
เป็นรายชื่อ พบว่า มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกันทุกข้อ แต่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุก
ข้อ โดยค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารเกือบทุกข้อ

2.2.3 เมื่อเปรียบเทียบระดับปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540
งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรการนิเทศ และติดตามผลการใช้หลักสูตร พบว่ามีความ
คิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกัน จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายชื่อ
พบว่า มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาที่ไม่แตกต่างกันทุกข้อ แต่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทุกข้อ โดย
ค่าเฉลี่ยของครูอาจารย์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารเกือบทุกข้อและมีข้อที่น่าสังเกตที่ค่าเฉลี่ยมีความ
แตกต่างกันค่อนข้างมาก คือ ข้อที่ 3 ผู้บริหารให้ความสำคัญกับการนิเทศการศึกษา ข้อที่ 5 การเชิญ
วิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญพิเศษให้ความรู้แก่ครู-อาจารย์ในแต่ละสาขาที่เปิดสอน ข้อที่ 9 การ
สนับสนุนให้ครูอาจารย์เข้ารับการอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการตรงกับสาขาที่สอน

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2540 ตามความคิดเห็น
ของผู้บริหาร และครูอาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ มีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายดังนี้

ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2540 ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและ
ครูอาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เพราะเป็นวิทยาลัยการอาชีพ
กลุ่มภาคใต้มีการจัดการและบริหารหลักสูตรตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
ตลอดจนครูอาจารย์ และผู้บริหารก็มีความคล่องตัวและดำเนินการจัดการเรียน การสอนได้ตรงตาม
วัตถุประสงค์ของหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับสวัสดิ์ สุวรรณอักษร (2527 : 27) เห็นว่า ผู้บริหาร
สถานศึกษาต้องศึกษาและสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะหรือสภาพของบริเวณที่ตั้งของสถานศึกษา
อาคารสถานที่ บุคลากรทุกประเภทที่มีอยู่ วัสดุอุปกรณ์ เพื่อวางแผนหรือพัฒนาสถานศึกษา เพื่อให้
การบริหารหลักสูตรดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สถานศึกษาควรกำหนดรายละเอียดในการ
ปฏิบัติ เพื่อให้การใช้หลักสูตรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ในการบริหารหลักสูตรนั้น สบ ลักษณะ

(2524 : 39) กล่าวว่าต้องวางแผนและจัดการในการใช้ทรัพยากรทุกด้านที่มีอยู่อย่างชาญฉลาดทั้งในด้านบุคคล งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และเทคนิควิธีต่าง ๆ

เมื่อพิจารณาถึงรายงานของปัญหา ผู้บริหารและครูอาจารย์เห็นว่า งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร การนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรมีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครูอาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ที่เป็นอาจารย์ประจำ มีจำนวนน้อย จึงไม่ค่อยมีโอกาสได้รับการอบรมสัมมนาทางวิชาการที่ตรงกับสาขาที่สอน จึงส่งผลกระทบต่อระบบการนิเทศ การประเมินและการให้ความสำคัญต่อการติดตามผู้เรียนหลังจากจบการศึกษา ซึ่งเกี่ยวกับการนิเทศ และติดตามนี้ บรรจง ชูสกุลชาติ (2528 : 82-85) กล่าวว่าการพัฒนาบุคลากรในสถานศึกษามีความจำเป็นและมีความสำคัญในการที่แก้ปัญหา และเพิ่มประสิทธิภาพด้านการเรียนเพื่อให้เกิดผลผลิตคือทรัพยากรที่มีคุณภาพ และสงัด อุทรานันท์ (2531 : บทคัดย่อ) ได้พบว่าปัญหาและอุปสรรคของการนิเทศการศึกษานั้น ส่วนใหญ่เกิดจากขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการจัดการนิเทศ การศึกษา ขาดวิทยากร ครู-อาจารย์ไม่ยอมรับและไม่ศรัทธาคือผู้ให้การนิเทศ จึงเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาที่ครูอาจารย์ผู้ปฏิบัติได้พบกับสภาพที่เกิดขึ้นโดยตรง นอกจากนี้ จากผลการวิจัยของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา (2536 : บทคัดย่อ) พบว่า ผู้มีตำแหน่งเกี่ยวกับงานบริหารสถานศึกษามีความเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนมีความต้องการการนิเทศในระดับมากทุกด้าน กล่าวคือ ด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล ดังนั้น ผู้บริหารควรจะได้เป็นผู้ริเริ่มในการที่จะจัดให้มีการนิเทศภายใน โดยอาจจัดให้มีคณะกรรมการชุดหนึ่งเพื่อพิจารณาถึงการดำเนินงานขอบเขตของการนิเทศ รวมทั้งการจัดทำโครงการนิเทศภายในอย่างเป็นระบบ โดยควรจะได้ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการนิเทศ จัดทำแผนการนิเทศ และนำแผนไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ และควรมีการประเมินผลโครงการนิเทศ เพื่อนำไปพัฒนาระบบนิเทศภายในสถานศึกษาให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น เมื่อพิจารณารายละเอียดในงานต่าง ๆ ปรากฏผลดังนี้

1. งานบริหารและบริการหลักสูตร มีปัญหาในระดับปานกลาง ซึ่งมีงานอยู่ 5 ด้าน ด้านที่มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 คือ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิทยาลัย วิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ซึ่งส่วนใหญ่เป็นวิทยาลัยเปิดใหม่ได้รับงบประมาณไม่เพียงพอต่อการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ครู-อาจารย์ผู้สอน และการจัดเก็บเงินบำรุงการศึกษา ซึ่งเก็บในอัตราที่ต่ำมาก เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้มีรายได้น้อยเข้ามาศึกษาในหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับพัฒนาพงศ์ แจ่มวัฒนชัย (2536 : 162) ปัญหาสูงสุดในการจัดการสอนคือ การจัดงบประมาณเพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน ส่วนนครจิต กษมาภรณ์ (2524 : บทคัดย่อ) ได้พบว่าปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร คือ โรงเรียนขาดเอกสารตำราที่จะให้ครูได้ศึกษาค้นคว้า ขาดงบประมาณในการจัดทำอุปกรณ์การสอนและหนังสือในห้องสมุดมีไม่เพียงพอสำหรับให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้า

เมื่อแยกพิจารณาในด้านต่าง ๆ จำนวน 5 ด้าน ประกอบด้วย

1.1 ด้านบุคลากร พบว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับที่ 1 คือ การปฏิบัติงานพิเศษจนไม่มีเวลาพัฒนาและเตรียมการสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจำนวนบุคลากรในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ มีจำนวนน้อย และรับภาระชั่วโมงการสอนและปฏิบัติหน้าที่พิเศษตามที่ได้รับมอบหมายค่อนข้างมาก จึงทำให้ไม่สามารถพัฒนาการเรียนการสอนได้เท่าที่ควร ซึ่งกองแผนงาน กรมสามัญศึกษา (2538 : 6) พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ขาดความพร้อม เนื่องจากบุคลากรไม่เพียงพอทำให้ครูต้องสอนทั้งวิชาสามัญและอาชีพ และมีจำนวนคาบสอนมาก ส่วนวิชช ราษฎรศิริ (2522 : 11-12) กล่าวว่า การสอนของครูเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุด ครูเป็นตัวจักรที่สำคัญในการนำหลักสูตร ไปใช้ หลักสูตรจะดีได้ต้องอาศัยการสอนที่ดีประกอบกันการส่งเสริมให้ครูทำหน้าที่ของตนเองได้นั้น ผู้บริหารต้องแนะนำช่วยเหลือ จัดหาหลักสูตรและเอกสารหลักสูตรให้พร้อมและพอเพียง จัดประชุมครู จัดทำแผนการสอน ตารางสอน จัดครูเข้าสอนตามความเหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ จัดให้มีการเสริมความรู้แก่ครู สร้างขวัญและกำลังใจแก่ครู เมื่อพิจารณาผลจากการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรระหว่างผู้บริหารกับครู-อาจารย์ เป็นที่น่าสังเกตว่า ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้การอบรมสัมมนาแก่ครู-อาจารย์ ผู้บริหารมองว่ามีปัญหาในระดับปานกลางค่อนข้างมาก เช่น ข้อ 3 การสอบถามความต้องการเพื่อฝึกอบรม/สัมมนาทางวิชาการ ข้อ 4 การส่งครูอาจารย์ ไปดูงาน/ฝึกปฏิบัติงานจากสถานประกอบการเพื่อนำความรู้มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม อาจจะเป็นเพราะผู้บริหารเดินทางไปราชการ อบรมสัมมนา บ่อยแต่ครู-อาจารย์ ซึ่งมีจำนวนน้อย ไม่ค่อยได้ไปฝึกอบรม สัมมนา เพราะการจัดครูเข้าสอนแทนได้ลำบาก

1.2 ด้านการจัดครูเข้าสอน พบว่ามีปัญหาในระดับน้อย เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับที่ 1 คือ เมื่อครูประจำวิชาไปอบรม ไปราชการหรือไม่มาสอน มีการจัดครูเข้าสอนแทน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจำนวนบุคลากรในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้มีจำนวนน้อย และมีจำนวนคาบการสอนมาก และมีงานพิเศษมากเนื่องจากกรมอาชีวศึกษาไม่สามารถจัดสรรอัตราให้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพราะเป็นนโยบายจำกัดจำนวนข้าราชการของคณะรัฐมนตรี ซึ่งสอดคล้องกับสนิท สุขศิริ (2541 : 247) ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรที่อยู่ในระดับมาก คือ ครูที่มีอยู่ได้รับมอบหมายให้ทำการสอนหลายวิชาและมีงานพิเศษมาก นอกจากนี้ พรทิพย์ ชีรวรางกุล (2528 : บทคัดย่อ) พบว่าครูอาจารย์มีชั่วโมงสอนมากเกินไป เมื่อพิจารณาผลจากการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรระหว่างผู้บริหารกับครู-อาจารย์ เป็นที่น่าสังเกตว่า ข้อ 11 เมื่อครูประจำวิชาไปอบรม ไปราชการหรือไม่มาสอนมีการจัดครูสอนแทน ผู้บริหารมองว่ามีปัญหาในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย ส่วนครู-อาจารย์ เห็นว่ามีปัญหาในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย อาจจะเป็นเพราะผู้บริหารเป็นผู้ดำเนินการเกี่ยวกับการจัดสอนแทนโดยตรง จึงเป็นปัญหาที่ใกล้ชิดตัว มองเห็นปัญหาเด่นชัดกว่าครู อาจารย์

1.3 ด้านการจัดการหลักสูตร พบว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับที่ 1 คือ การประชาสัมพันธ์และแนะแนวการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิทยาลัยการอาชีวศึกษากลุ่มภาคใต้ขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการประชาสัมพันธ์ ปรียพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 61) กล่าวว่า การประชาสัมพันธ์หลักสูตรก่อนนำหลักสูตรไปใช้เป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพราะการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรจะมีผลกระทบต่อการบริหารหลักสูตรผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรนับตั้งแต่ผู้บริหารสถานศึกษา ครู อาจารย์ นักเรียน นักศึกษาจะต้องได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงมากบ้างน้อยบ้าง ในลักษณะที่แตกต่างกันทั้งนี้เพราะการจัดหลักสูตรเกี่ยวข้องกับหลายสิ่งหลายอย่าง ไม่เฉพาะการจัดการเรียนการสอนเท่านั้น แต่ยังสัมพันธ์กับสื่อการสอน ห้องสมุด สิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ รวมทั้งงบประมาณค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร โดยเฉพาะผู้มีหน้าที่บริหารหลักสูตร เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรระหว่างผู้บริหารกับครูอาจารย์ ในด้านการจัดการหลักสูตรเป็นที่น่าสังเกตว่า การประชาสัมพันธ์และแนะแนว การเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ผู้บริหารเห็นว่ามีปัญหาในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย ส่วนครูอาจารย์ เห็นว่ามีปัญหาในระดับปานกลางค่อนข้างมาก ซึ่งอาจจะเป็นเพราะผู้บริหารไม่ค่อยให้ความสำคัญกับหลักสูตรระยะสั้นเท่ากับหลักสูตรในระบบอื่น ๆ ที่เปิดสอน ส่วนครู อาจารย์ ผู้สอนหลักสูตรระยะสั้นโดยตรง ซึ่งใกล้ชิดกับปัญหานี้โดยตรง จึงมองเห็นว่าผู้บริหาร ไม่ค่อยให้ความสำคัญต่อหลักสูตรระยะสั้นเท่าที่ควร

1.4 ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร พบว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับที่ 1 คือ การขาดแคลนครุภัณฑ์การศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะส่วนใหญ่วิทยาลัยการอาชีพเป็นวิทยาลัยเปิดใหม่ จึงไม่สามารถจัดหาครุภัณฑ์ให้ครบตามเกณฑ์ที่กำหนดได้ เพราะงบประมาณถูกจำกัดเนื่องจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจสอดคล้องกับงานวิจัยของ เรวัตร์ อาจฤทธิ์รงค์ (2528 : บทคัดย่อ) พบว่าสภาพการจัดการเรียนการสอนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม มีการใช้ห้องปฏิบัติการสอนทฤษฎีด้วยอุปกรณ์และเครื่องมือภายในห้องอย่างจำกัด ส่วนทองพูน กิ่งนาค (2533 : 162) พบว่า ความเพียงพอของวัสดุฝึก เครื่องมือครุภัณฑ์และชุดฝึกทดลอง สำหรับการเรียนภาคปฏิบัติของนักเรียนมีปัญหาในระดับมาก

1.5 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร พบว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับที่ 1 คือ การขาดแคลนงบประมาณในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารมองไม่เห็นความสำคัญด้านสื่อการเรียนการสอน จึงนำเงินงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัดไปปรับปรุงงานอย่างอื่น ๆ ที่เห็นว่าสำคัญกว่า เช่น งานอาคารสถานที่ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สนิท สุขศิริ (2541 : 248) พบว่า การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการเรียนการสอนมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และพัฒนาพงศ์ แจ่มวิวัฒน์ชัย (2536 : 150) พบว่า โรงเรียนขาดแคลนวิทยากรในการจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับการผลิตและการใช้สื่อการเรียนการสอน ขาดงบประมาณที่จะจัดส่งครูเข้ารับการศึกษาอบรมในการผลิตสื่อการเรียนการสอน

เรียนการสอน ส่วนพรทิพย์ ชีรวรางกุล (2528 : บทคัดย่อ) พบว่าสถาบันการศึกษาส่วนมากขาดแคลนอุปกรณ์และไม่มีศูนย์โสตทัศนศึกษาเป็นสัดส่วนของตนเอง ส่วนมากจะจัดกระจายอยู่ตามหน่วยงานอื่น การใช้และการจัดหาโสตทัศนูปกรณ์เพื่อประกอบในการสอนของครู อาจารย์ โดยเฉลี่ยแล้วน้อยมาก นักเรียนนักศึกษามีความต้องการให้มีการใช้โสตทัศนูปกรณ์ในการเรียนรู้ ดังที่สมบูรณ์ สงวนญาติ (2534 : 56) กล่าวว่า ผู้บริหารส่วนมากไม่เข้าใจงานด้านโสตทัศนศึกษา ไม่ตระหนักในคุณค่า และความสำคัญของสื่อการเรียนการสอน ส่วนมากจะมุ่งแต่งานด้านบริหารมากกว่าทางวิชาการ โดยโยนภาระด้านการสอนให้แก่ครู อาจารย์ เป็นผู้แก้ปัญหาเอง ไม่ได้เอาใจใส่หรือวางแผนเพื่อพัฒนาการเรียนให้ก้าวทันต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลง บางท่านอาจมองเห็นความสำคัญ แต่ไม่ทราบว่า จะพัฒนาให้ดีขึ้นได้อย่างไร หรืออาจทราบแต่มีข้อจำกัดบางประการที่ทำให้ไม่สามารถดำเนินการติดตาม และประเมินผลการใช้วัสดุ อุปกรณ์ โสตทัศนได้

2. งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น พบว่ามีปัญหาระดับปานกลาง เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีปัญหาเป็นอันดับที่ 1 คือ การให้การอบรมและการส่งเสริม การนำเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิทยาลัยไม่ให้ความสำคัญกับสถานประกอบการหรือผู้ชำนาญงานในอาชีพมาถ่ายทอดเทคนิคใหม่ ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทองพูน กิ่งนาค (2533 : 157) พบว่า การปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น การดำเนินงานที่เป็นปัญหาระดับมาก คือ การเชิญเจ้าของสถานประกอบการ ผู้ชำนาญงาน นายช่าง มาร่วมวางแผนการเรียนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารกรมอาชีวศึกษา (2533 : 153) ระบุว่า สถานประกอบการหลายแห่งไม่สนใจที่จะติดต่อประสานงานกับสถานศึกษาเพราะว่ามีแต่เรื่องเสียผลประโยชน์ส่วนบรรเลง คำพรรณ (2530 : บทคัดย่อ) พบว่า การให้โอกาสผู้ชำนาญงานในอาชีพบางอย่างในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการวางแผนเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาชีพในสถานศึกษา มีการปฏิบัติค่อนข้างน้อย เพื่อการเตรียมนักเรียนนักศึกษาให้เป็นสมาชิกที่มีประสิทธิภาพของสังคม สุนทร พานิชกุล (2530 : 40) กล่าวว่า ผู้บริหารต้องศึกษาสภาพและความต้องการของท้องถิ่นนั้น ๆ เกี่ยวกับอาชีพที่มีอยู่แล้ว ความต้องการกำลังคนในท้องถิ่น และสำรวจอาชีพในท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและเพื่อการมีงานทำของผู้สำเร็จการศึกษา ประสานงานกับหน่วยงานสถานประกอบการในการฝึกงาน รวมทั้งการใช้ทรัพยากรมนุษย์และวัสดุในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์แก่การศึกษาวิชาชีพ และหาทางสนองความต้องการของท้องถิ่น นอกจากนี้ สงัด อุทรานนท์ (2528 : 263) กล่าวว่า ควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น

3. งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรกรณีพิเศษและติดตามผลการใช้หลักสูตร พบว่ามีปัญหาระดับปานกลาง เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับที่ 1 คือ การเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญพิเศษให้ความรู้แก่ครู อาจารย์ ในแต่ละสาขาที่เปิดสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารไม่ให้ความสำคัญกับวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญจากภายนอก หรือเกรงว่าจะ

กระทบกับงบประมาณหรือค่าใช้จ่ายในกิจกรรมสอดคล้องกับงานวิจัยของสนธิ สุขศิริ (2541 : 251) พบว่า การอบรมสัมมนาแก่ครู อาจารย์ ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขในการจัดการเรียนการสอน มีปัญหาาระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทั้งผู้บริหารและครู อาจารย์ มิได้มีการจัดการนิเทศอย่างต่อเนื่องที่จะหาแนวทางการพัฒนาบุคลากร เพื่อให้บุคลากรมีความรู้เพิ่มเติมในสาขาที่ทำการสอน และอรรวรรณ สันติมานุวัตร (2541 : 93) พบว่า งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรมีปัญหาาระดับปานกลาง ส่วนนุชิต ศรีอาจ (2529 : บทคัดย่อ) พบว่ามีปัญหาด้านการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร ได้แก่ ขาดบุคลากรในการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบปัญหาการบริหารหลักสูตรระหว่างผู้บริหารกับครูอาจารย์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศการพัฒนาบุคลากร ผู้บริหารเห็นว่ามีปัญหาในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย ส่วนครูอาจารย์เห็นว่า มีปัญหาาระดับปานกลางค่อนข้างมาก เช่น ข้อ 3 ผู้บริหารให้ความสำคัญกับการนิเทศการศึกษา ข้อ 5 การเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญพิเศษให้ความรู้แก่ครู อาจารย์ ในแต่ละสาขาที่เปิดสอน ข้อ 9 การสนับสนุนให้ครู อาจารย์ เข้ารับการอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการตรงกับสาขาที่สอน ซึ่งอาจจะเป็นเพราะผู้บริหารเห็นว่า ครู อาจารย์ ผู้สอนหลักสูตรระยะสั้น มีความรู้ความสามารถเพียงพอ เหมาะสมกับรายวิชาที่สอนอยู่แล้ว แต่ครู อาจารย์ต้องการการพัฒนาการเรียนการสอนให้ทันกับเทคโนโลยีที่ทันสมัยอยู่เสมอ

การสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรนั้น สัจด์ อุทรานนท์ (2528 : 273-275) กล่าวว่า ศึกษานิเทศหรือนักวิชาการที่ทำหน้าที่พัฒนาหลักสูตรควรทำการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร ผู้บริหารโรงเรียนควรดำเนินการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรภายในโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ หัวหน้าหมวดหรือหัวหน้าสาขาวิชา ควรดำเนินการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ครูผู้สอนควรศึกษาหลักสูตร เพื่อสร้างความเข้าใจให้ชัดเจนและทำการปรับปรุง หลักสูตรให้มีความเหมาะสมกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลของการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู อาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะต่อวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้

1.1 ถ้าจะดำเนินการเปิดหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น วิทยาลัยฯ จะต้องคำนึงถึงเรื่องการสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร เพื่อให้หลักสูตรเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด เกี่ยวกับการให้ครู อาจารย์ มีความรอบรู้ ความสามารถในสาขาที่ตนเองรับผิดชอบอย่างลึกซึ้ง

1.2 การบริหารและบริการหลักสูตร เพื่อให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรในเรื่องการจัดให้มีสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมเพียงพอ

1.3 การใช้เทคนิค ทักษะ ขบวนการ การเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชากรในท้องถิ่น

2. ข้อเสนอแนะต่อกรมอาชีวศึกษา

การเปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ในวิทยาลัยการอาชีพกรมอาชีวศึกษา ต้องกำหนดเป็นนโยบาย เรื่องความมีคุณภาพและประสิทธิภาพของผู้สอน และสื่ออุปกรณ์การจัด การเรียนการสอนในสาขาอาชีพนั้น ๆ และสภาพของท้องถิ่น

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ. 2540 กรมอาชีวศึกษา ในวิทยาลัยการอาชีพทั่วประเทศ

2. ศึกษาความเป็นไปได้ในการนำผู้ชำนาญการจากสถานประกอบการมาทำสอน ในหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น วิทยาลัยการอาชีพ

บรรณานุกรม

กาญจนา คุณารักษ์. 2527. หลักสูตรและการสอน. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร
กรมวิชาการ. 2524. “การศึกษาสถานภาพของแผนการจัดการเรียนวิชาชีพและการใช้แหล่ง
วิทยาการและสถานประกอบการตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521”.

วิจัยสนเทศ ปีที่ 8 กองวิจัยการศึกษา

กรมอาชีวศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ. 2529. ระเบียบกรมอาชีวศึกษา ว่าด้วยการบริหาร
สถานศึกษา พ.ศ. 2529 กรุงเทพฯ สำนักเลขานุการกรม

———. สรุปการประชุมสัมมนาผู้บริหารสถานศึกษาทั่วประเทศ ประจำปี 2530 วันที่ 3-9
พฤศจิกายน 2529 (เอกสารอัดสำเนา)

———. 2532. รายงานการวิจัยการศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการใช้
หลักสูตร ปวช. 2530 ประเภทวิชาเกษตรกรรมของวิทยาลัยเกษตรกรรม : หน่วยศึกษา
นิเทศก์

———. 2536. ประวัติสถานศึกษาสังกัดกองการศึกษาอาชีพ. กรุงเทพฯ : กองการศึกษาอาชีพ

———. 2540. หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2540 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สารพัดช่างพระนคร

———. 2541. แผนพัฒนาอาชีวศึกษาระยะที่ 8 (2540 -2544). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สารพัดช่าง
พระนคร

การศึกษาอาชีพ.กอง,กรมอาชีวศึกษา. 2536. ประวัติสถานศึกษาสังกัดกองการศึกษาอาชีพ.

กรุงเทพฯ : เอกสารอัดสำเนา

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2535. แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535.

กรุงเทพฯ : ฟันนี้ พบบลิชซิ่ง

ตรรชิต กษมากรณ์. 2524. “การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหาร

ส่วนจังหวัดสิงห์บุรี”. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

จกกลณี อรุณ ไพโรจน์. 2527. “ปัญหาในการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช

2524 กลุ่มวิชาชีพพื้นฐาน วิชาอาชีพสาขาพาณิชยกรรม ของโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียง

เหนือ” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารต้นฉบับที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่าในรูปแบบใดก็ตาม หากมีข้อสงสัย กรุณาติดต่อสำนักพิมพ์

ชัยสวัสดิ์ เทียนวิบูลย์. 2528. การสอนวิชาทฤษฎี-วิชาปฏิบัติ. กรุงเทพฯ. แผนกเอกสารการพิมพ์

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา. วิทยาเขตนนทบุรี.

- คุณหญิง พงษ์ศาสตร์. 2535. “ การบริหารหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้” การบริหารงานวิชาการ
ในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : กรมสามัญศึกษา เอกสารอัดสำเนา
- ทองพูน กิ่งนาค. 2533. การศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ
พุทธศักราช 2530 สาขาช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ ตามทัศนะของผู้บริหารและอาจารย์
ผู้สอนในวิทยาลัยเทคนิคกลุ่มภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิตสาขาสหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาบริหารอาชีพและเทคโนโลยีศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัยสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้า
คุณทหารลาดกระบัง
- ธำรง บัวศรี. 2531. ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบพัฒนา. กรุงเทพฯ : เรวดีการพิมพ์.
- นุชิต ศรีอาจ. 2529. “การใช้หลักสูตรวิชาพุทธศาสนา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช
2524 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษาฯ” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- บรรจง ชูสกุลชาติ. 2528. อาชีวครอบครัว. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช.
- บรรเลง คำพรรณ. 2530. “ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครู-อาจารย์เกี่ยวกับกระบวนการบริหาร
งานของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษาภาคใต้” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต, สาขาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- บุญยงค์ศักดิ์ ใจจงกิจ. บทความทางวิชาการ. ข่าว ส.จ.พ.2, (1 ธันวาคม 2523) : 1.
- บุญสม ศิริธำนันท์. 2529. “สภาพปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524
แผนการเรียนวิชาชีพประเภทช่างอุตสาหกรรมในเขตการศึกษา 5.” วิทยานิพนธ์ปริญญา
โท บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ปฐม ทศพล. 2524. “ทัศนะของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการดำเนินการด้านวิชาการของ
วิทยาลัยเทคนิคในภาคเหนือ” วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก
- ประมุข กอปอสิริพัฒน์ และสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์. 2522. แนวทางการศึกษาหลักสูตรและแบบ
เรียน. นครราชสีมา : ศิริอักษรการพิมพ์.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2535. การบริหารวิชาการ. กรุงเทพฯ: สหมิตรออกเซ็ท
- ปัญญาคุณ รัตนเสถียร. 2535. “ปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นวิชาช่างเดิน
สายไฟในโรงเรียนสารพัดช่างทั่วประเทศ.” วิทยานิพนธ์ สาขาบริหารอาชีพและเทคโนโลยี
ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- แผนงาน, กอง กรมสามัญศึกษา. 2538. รายงานการศึกษาสภาพการดำเนินงานโครงการเปิดสอน
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในโรงเรียนมัธยมศึกษา. ฝ่ายวิจัยและ
ประเมินผล กองแผนงาน กรมสามัญศึกษา

พรทิพย์ ชีรวรางกุล. 2522. “สถานภาพทางโสตทัศนูปกรณ์ของสถาบันการศึกษา

ในสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาบริหารการศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัฒน์พงศ์ แจ่มวัฒนชัย. 2536. ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521

(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ตามทัศนะของผู้บริหารงานวิชาการและผู้บริหาร โรงเรียน
มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร ปรินญาณิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต, วิชาเอกการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร.

พิชัย เพ่งพิพัฒน์. 2529. “ปัญหาการเรียนการสอนวิชาช่างอุตสาหกรรมของแผนกวิชาช่างไฟฟ้า

กำลังระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา.”

วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

ภิญโญ สาร. 2517. หลักการบริหารการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช

เมธี ปิลันธนานนท์. 2531. การบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา. กรุงเทพฯ. โอเดียนสโตร์

เรวัตร อาจอุทธีรงค์. 2528. “ความคิดเห็นของ อาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อสภาพ

การจัดการเรียนการสอน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม สาขาเทคนิควิศวกรรมไฟฟ้า

หลักสูตร ปวท. พุทธศักราช 2527 กรมอาชีวศึกษา” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรม

มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

พระนครเหนือ

วัลลภ จันทร์ตระกูล. 2533. “การศึกษาปัญหาการสอนวิชาช่างอุตสาหกรรมสาขาเครื่องกลใน

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของอาจารย์ใน โรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐบาล.” วิทยานิพนธ์

สาขาบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

พระนครเหนือ.

วณิช บุญชู. 2529. “การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพื้นฐานวิชาอาชีพ ใน โรงเรียนมัธยม

ศึกษาตอนปลายในจังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรีและระยอง” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษา

มหาบัณฑิตสาขาบริหารศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร.

วิจิตร วรุตบางกุลและคณะ. 2524. การนิเทศการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วิทยากร.

วิชัย ราษฎร์ศิริ. 2522. หลักสูตรและแบบเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช

วิชัย วงศ์ใหญ่. 2523. พัฒนาหลักสูตรและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์

รุ่งเรืองธรรม

วิทยา จันทร์ศิลา. 2532. “การบริหารงานวิชาการของศูนย์ศึกษาอาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา.”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามนำข้อมูลไปเผยแพร่ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาควิชาครุศาสตร์เครื่องกลบัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

พระนครเหนือ

วิรัช กุมุทมาศ และคนอื่นๆ . 2522. **แนะแนวการศึกษาต่อปีการศึกษา 2522.** กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์สารพัดช่างพระนคร

วุฒิ จุลพรหม. 2521. **“การบริหารงานวิชาการ โรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”**

วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สงบ ลักษณะ. 2524. **“สิ่งท้าทายของการวิจัยประเมินผล”** สารพัฒนาหลักสูตร เดือนตุลาคม 2524

สงัด อุทรานันท์. 2528. **พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร.** เช่นเตอร์พับลิเคชั่น พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ

_____. 2531. **“การศึกษางานวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทย”**,วารสารการวิจัยทางการศึกษา, เดือนมกราคม – มีนาคม 2531.

สมิท สุขศิริ. 2541. **การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)**

สาขาแผนกวิชาการ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย,สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

สมบูรณ์ สงวนญาติ. 2534. **เทคโนโลยีทางการเรียนการสอน.** พิมพ์ครั้งที่ 3 . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา 2524.

สมศักดิ์ สุหราวكيمหันต์. 2530. **“การบริหารงานวิชาการตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2527 ประเภทช่างอุตสาหกรรมของวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 12.”**

ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร. 2527. **ปัจจัยเสริมงานบริหารหลักสูตร.** วิทยากรย์ . นุถิยานน 2527.

สวาสดี ไชยคุณา. 2528. **“หัวใจของการอาชีวศึกษา คือวิชาชีพ ปัจจัยส่งเสริมในการจัดอาชีวศึกษา คือ ครูอาชีวศึกษา.”** วารสารอาชีวศึกษา (สิงหาคม 2528)

สันต์ ธรรมบำรุง. 2525. **หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร.** กรุงเทพฯ : เกรียงศักดิ์การพิมพ์

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540. **ระบบการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์

สุจริต เพ็ชรขอบ. 2524. **“ครูใหญ่กับการนิเทศการศึกษา”** วารสารครุศาสตร์. (เมษายน : 26-27)

สุดใจ เหล่าสุนทร. 2505. **หลักการบริหารโรงเรียนด้านวิชาการ.** ธนบุรี : โรงพิมพ์บรรหาร.

เอกส ฐิระ ธานตวมิช. 2525. **การบริหารวิชาการการบริหารงานโรงเรียนและการนิเทศการศึกษา.** ทุนด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ชลบุรี : ภาควิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน ครั้งที่มีการนำไปใช้

- สุนทร พานิชกุล. 2530. “คู่มือหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 ประเภทวิชา
คหกรรม” ศูนย์ฝึกอบรมและพัฒนาอาชีวศึกษา 4 ประเภทวิชาคหกรรม หน่วยศึกษา
นิเทศ กรมอาชีวศึกษา.
- สุมิตร คุณากร. 2528. หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์
- สุวัฒน์ สิทธิหล่อ. 2529. “การบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษา.” วิทยานิพนธ์ ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์และคณะ. 2538. รายงานการวิจัย “การศึกษาเกี่ยวกับงานอาชีพ:
ผลกระทบจากการจัดการศึกษาอาชีพ” บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
- หวน พันธุ์พันธ์. 2525. “การบริหารงานวิชาการในโรงเรียน.” วารสารมิตรครู. ปีที่ 22
(พฤศจิกายน 2525).
- อนงค์ พรหมเมตตา. 2542. “สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ใน โรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 11”
วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิต
วิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- อนันต์ สิทธิไชยากุล. 2533. “ความคิดเห็นของผู้บริหาร - ผู้สอน เกี่ยวกับการจัดการเรียนการ
สอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น ของ โรงเรียนสารพัดช่าง กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”
วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิต
วิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- อเนก รัตน์ปิภาภรณ์. 2528. “สื่อการเรียนการสอนที่ใช้อยู่ในโรงเรียนและสถานศึกษาปัจจุบัน”
สารพัฒนาหลักสูตร ปีที่ 41 (สิงหาคม 2528)
- อรวรรณ สันติขานูวัตร. 2541. “การศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรระยะสั้น 225 ชั่วโมง
คณะวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย,
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- เอกวิทย์ ณ ถลาง. 2511. ข้อคิดเรื่องหลักสูตร คู่มือนิเทศการศึกษา กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครู
สวนสุนันทา

Calen Saylor J. and William M. Alexander. 1974. **Planning Curriculum for Schools,**

New York : Rinehart and Company.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น มิใช่เพื่อการค้า อนุญาตให้นำไปใช้
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามนำผลไปลงสื่อใดๆ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Hilda Taba. 1962. **Curriculum Development: Theory and Practice** (New York : Harcourt
Brace and World

John Best W. 1981. **Research in Education**. 4th ed. New Delhi : Prentice-Hall of India.

Vandyke L.A. 1964. **The high School curriculum**. New York. The Ronald Press Company.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้น พุทธศักราช 2540

หมวด 1

สภาพนักศึกษา

ส่วนที่ 1

พื้นความรู้และคุณสมบัติของผู้เข้าเรียน

ข้อ 7 ผู้เข้าเรียนจะต้องเป็นผู้มีพื้นความรู้สอบได้ไม่ต่ำกว่าระดับประถมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่า หรือตามที่ระบุไว้ในหลักสูตร หรืออยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษา

ข้อ 8 ผู้เข้าเรียนจะต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

- (1) มีความประพฤติเรียบร้อย
- (2) มีร่างกายแข็งแรงและเหมาะสมในการเรียนวิชาชีพนั้น ๆ
- (3) ไม่เป็นโรคที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพหรือจิตวิทยาเสียด้านร้ายแรง
- (4) เป็นผู้ผ่านการสอบคัดเลือกหรือคัดเลือกให้เข้าเรียน
- (5) มีภูมิลำเนาเป็นหลักแหล่ง โดยมีสำเนาทะเบียนบ้านฉบับเจ้าบ้าน หรือ

หลักฐานที่ทางราชการจัดทำขึ้นในลักษณะเดียวกันมาแสดง

ในกรณีที่ไม่มีหลักฐานดังกล่าวข้างต้น ให้ใช้ทะเบียนประวัติเด็กที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยหลักฐาน วัน เดือน ปีเกิด ในการรับนักเรียนนักศึกษาเข้าเรียนในสถานศึกษา พ.ศ. 2535

(6) มีความเคารพ เลื่อมใส ศรัทธาต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(7) มีเจตคติที่ดีต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

ส่วนที่ 2

การรับผู้เข้าเรียน

ข้อ 9 สถานศึกษาจะรับผู้เข้าเรียนในประเภทวิชาและสาขาวิชา หรือสาขางาน/กลุ่มงาน หรือรายวิชาใด จำนวนเท่าไร ให้เป็นไปตามที่กรมอาชีวศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายกำหนด หรืออนุมัติแล้วแต่กรณี

เอกสารนี้เป็น ข้อ 10 สถานศึกษาจะรับนักศึกษาเข้าเรียนได้ ดังนี้ ฉบับนี้ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อี (1) ก่อนเปิดภาคเรียนหรือภายในระยะเวลาที่สถานศึกษาเห็นสมควร ที่มีกรณีนำไปใช้

(2) รับเข้าแทนที่นักศึกษาที่ขอลาออกหรือลาพักการเรียนระหว่างภาคเรียน หรือภาคเรียนถัดไป หรือถูกสั่งให้พ้นสภาพนักศึกษาได้

ข้อ 11 การรับผู้เข้าเรียน ให้เป็นไปตามข้อ 8 (4)

ข้อ 12 ในกรณีที่มีการสอบคัดเลือก ให้ปฏิบัติ ดังนี้

(1) ให้ทำการสอบข้อเขียนตามความต้องการของสถานศึกษา หากสถานศึกษาจะทำการทดสอบความถนัดทางการเรียนวิชาชีพ และหรือ สอบปากเปล่าด้วยก็ได้

(2) ให้สถานศึกษากำหนดวันและเวลารับสมัคร สอบคัดเลือก และประกาศผลสอบ

(3) ถ้าเหตุการณ์เกี่ยวกับการสอบเป็นไปโดยปกติ ให้สถานศึกษาเก็บรักษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอบคัดเลือกไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 1 ปี นับแต่วันประกาศผลสอบ

ส่วนที่ 3

การเป็นนักศึกษา

ข้อ 13 ผู้เข้าเรียนจะมีสภาพเป็นนักศึกษาต่อเมื่อ ได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาของสถานศึกษา

ข้อ 14 ให้สถานศึกษาออกบัตรประจำตัวให้แก่นักศึกษา เมื่อนักศึกษาได้ยื่นคำร้องขอมีบัตรประจำตัว

บัตรประจำตัว ต้องระบุเลขที่ ชื่อสถานศึกษา ชื่อ - ชื่อสกุลนักศึกษา รหัสประจำตัว วันออกบัตร วันหมดอายุ ลายมือชื่อหัวหน้าสถานศึกษา หรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจให้ทำการแทน และให้มีรูปถ่ายครึ่งตัวของนักศึกษา ขนาด 3 x 3.5 ซม. หน้าตรง ไม่สวมหมวก ไม่สวมแว่นตา แต่งกายสุภาพ ถ่ายไว้ไม่เกิน 6 เดือน ติดลงในบัตร กับให้มีลายมือชื่อของนักศึกษาได้รูปถ่ายให้ประทับตราของสถานศึกษาที่มุมใดมุมหนึ่งของรูปถ่ายของนักศึกษา โดยให้ติดที่รูปถ่ายบางส่วน

บัตรประจำตัวให้มีอายุเท่ากับระยะเวลาที่มีสภาพเป็นนักศึกษา ในสถานศึกษาแห่งนั้น

ข้อ 15 สถานศึกษาจะแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาให้แก่นักศึกษา เพื่อทำหน้าที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียน ตักเตือน และดูแลความประพฤติของนักศึกษาด้วยหรือไม่ก็ได้

ข้อ 16 การพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา

(1) นักศึกษาพ้นสภาพไปเอง ในกรณีใดกรณีหนึ่ง ต่อไปนี้

ก. สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

ข. ลาออก

ค. ถึงแก่กรรม

(2) สถานศึกษาสั่งให้พ้นสภาพนักศึกษา ในกรณีใดกรณีหนึ่ง ต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งสงวนเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ก. ขาดเรียนติดต่อกันเกินกว่าร้อยละ 20 ของเวลาเรียนตามหลักสูตรนั้น โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้ว เห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมีพฤติกรรมอย่างอื่นที่แสดงว่าไม่มี ความตั้งใจที่จะศึกษาเล่าเรียน

ข. ประพฤติฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษา หรือของทางราชการ หรือประพฤติผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรง จนเป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงแก่สถานศึกษา หรือประพฤติคน เป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง

ค. ต้องโทษคดีอาญา โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ความผิดลหุ โทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

ง. ขาดคุณสมบัติของการเป็นนักศึกษาตามที่กำหนดไว้ในข้อ 7 หรือ ข้อ 8 (1) - (7) แห่งระเบียบนี้ ข้อใดข้อหนึ่ง

ข้อ 17 ผู้ที่พ้นสภาพนักศึกษา ตามข้อ 16 (1) ข. 16 (2) ก. และ ข้อ 22 หากประสงค์จะ สมัครเข้าเรียนในสถานศึกษาแห่งเดิม ให้อยู่ในดุลพินิจของหัวหน้าสถานศึกษาที่จะพิจารณา อนุญาตตามที่เห็นสมควร

ผู้ได้รับอนุญาตให้กลับเข้าเรียนตามวรรคหนึ่ง มีสิทธิรับการศึกษาในรายวิชาเดิม ต่อ เนื่องก่อนพ้นสภาพนักศึกษา

ส่วนที่ 4

การพักการเรียน

ข้อ 18 สถานศึกษาอาจพิจารณาอนุญาตให้นักศึกษาพักการเรียนได้ตามที่เห็นสมควรเมื่อมี เหตุจำเป็นกรณีใดกรณีหนึ่งต่อไปนี้

- (1) ได้รับทุนการศึกษาทางอื่นให้ไปศึกษาต่อ หรือดูงาน หรือเป็นตัวแทนของ สถานศึกษาในการเข้าร่วมประชุม หรือกรณีอื่นอันควรแก่การส่งเสริม
- (2) เจ็บป่วยต้องพักรักษาตัว
- (3) เหตุจำเป็นอย่างอื่นตามที่สถานศึกษาเห็นสมควร

ข้อ 19 นักศึกษาที่ขออนุญาตลาพักการเรียน จะต้องยื่นคำขอเป็นลายลักษณ์อักษรต่อหัว หน้าสถานศึกษา เมื่อได้รับอนุมัติแล้ว จึงจะพักการเรียนได้ มิฉะนั้นจะถือว่าขาดเรียน เว้นแต่เหตุ สุดวิสัย

ข้อ 20 สถานศึกษาอาจสั่งให้นักศึกษาพักการเรียน โดยถือปฏิบัติตาม โฉมตามระเบียบนี้ ด้านการกำ ไรว่า กระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา จึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรณีไปใช้

ข้อ 21 การอนุญาตให้นักศึกษาลาพักการเรียน และการสั่งให้นักศึกษาพักการเรียน ให้ สถานศึกษาทำหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรแจ้งให้นักศึกษาทราบ

ข้อ 22 นักศึกษาที่ลาพักการเรียน หรือถูกสั่งให้พักการเรียน เมื่อครบกำหนดเวลาที่ลาพักการเรียน หรือถูกสั่งให้พักการเรียนแล้ว ให้ยื่นคำขอกลับเข้าเรียนพร้อมด้วยหลักฐานการอนุญาตให้ลาพักการเรียน หรือถูกสั่งให้พักการเรียนต่อหัวหน้าสถานศึกษา ภายใน 7 วัน นับแต่วันถัดจากวันครบกำหนด เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว จึงจะกลับเข้าเรียนได้ หากพ้นกำหนดนี้ให้ถือว่าพ้นสภาพนักศึกษา เว้นแต่เหตุสุดวิสัย

ส่วนที่ 5

การลาออก

ข้อ 23 นักศึกษาที่ประสงค์จะลาออกจากการเป็นนักศึกษา จะต้องยื่นคำร้องต่อสถานศึกษาเป็นลายลักษณ์อักษร

ข้อ 24 นักศึกษาที่ลาออกแล้ว หากได้รับอนุญาตให้กลับเข้าเรียนในภาคเรียนด้วยกัน ให้ถือว่าศึกษาผู้นั้นมีสภาพนักศึกษามาตั้งแต่ต้นภาคเรียนนั้นทุกประการ

หมวด 2

การเรียน

ส่วนที่ 1

การลงทะเบียนเรียน

ข้อ 25 ให้สถานศึกษากำหนด วัน เวลา ให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียน ได้ตามที่เห็นสมควร

ข้อ 26 ในกรณีที่มิอาจารย์ที่ปรึกษา การลงทะเบียนเรียนต้องได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา

ข้อ 27 นักศึกษาจะต้องลงทะเบียนเรียนด้วยตนเอง ตามวันและเวลาที่สถานศึกษากำหนด พร้อมทั้งชำระค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตามประกาศกรมอาชีวศึกษา เรื่อง กำหนดการเก็บเงินบำรุงการศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา

ในกรณีที่นักศึกษาไม่สามารถลงทะเบียนเรียนด้วยตนเองได้ จะมอบหมายให้ผู้อื่นมาลงทะเบียนเรียนแทน ก็ให้สถานศึกษาพิจารณาเป็นราย ๆ ไป

ข้อ 28 รายวิชาที่ต้องเรียนต่อเนื่องกันเป็นลำดับตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร นักศึกษาต้องได้เรียนรายวิชาต้นก่อน จึงจะมีสิทธิลงทะเบียนเรียนรายวิชาที่ถัดไปได้ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากหัวหน้าสถานศึกษา

ข้อ 29 การเปลี่ยนแปลงรายวิชาที่ได้ลงทะเบียนเรียน หรือการเปลี่ยนแปลงเวลาของการเรียนให้อยู่ในดุลพินิจของหัวหน้าสถานศึกษา

ข้อ 30 นักศึกษาจะขอเพิ่มรายวิชาที่เรียนมากกว่า 1 รายวิชา ซึ่งเวลาเรียนไม่ซ้ำกัน ในภาคเรียนนั้นก็ได้ ถ้าหัวหน้าสถานศึกษาพิจารณาเห็นสมควร

ส่วนที่ 2 การขอเลื่อนสอบ

ข้อ 31 นักศึกษาที่ไม่สามารถเข้าสอบตามวันและเวลาที่สถานศึกษากำหนด อาจขออนุญาตเลื่อนการสอบได้ในกรณีต่อไปนี้

- (1) ประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยระหว่างสอบหรือก่อนสอบ
- (2) ถูกควบคุมตัวโดยพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย
- (3) เป็นตัวแทนของสถานศึกษาในการเข้าร่วมประชุม หรือกิจกรรมพิเศษอย่างอื่น โดยได้รับความยินยอมจากหัวหน้าสถานศึกษา
- (4) มีความจำเป็นอย่างอื่น โดยหัวหน้าสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นความจำเป็นอย่างแท้จริง

ข้อ 32 นักศึกษาที่ประสงค์จะขอเลื่อนการสอบ จะต้องยื่นคำร้องหรือมอบหมายให้ผู้อื่นยื่นคำร้องแทน พร้อมทั้งแสดงหลักฐานประกอบต่อหัวหน้าสถานศึกษาก่อนการสอบ หากไม่สามารถกระทำได้ ก็ให้หัวหน้าสถานศึกษาพิจารณาเป็นราย ๆ ไป

การอนุญาตให้เลื่อนการสอบ ให้หัวหน้าสถานศึกษาทำเป็นลายลักษณ์อักษรมอบให้นักศึกษา

ข้อ 33 นักศึกษาจะขอเลื่อนการสอบไปได้ ไม่เกินวันเปิดภาคเรียนถัดไป เว้นแต่หัวหน้าสถานศึกษาจะพิจารณาผ่อนผันตามความจำเป็น เป็นราย ๆ ไป

ข้อ 34 เมื่อเหตุจำเป็นที่ขอเลื่อนการสอบสิ้นสุดลง หรือครบกำหนดที่ขอเลื่อนการสอบให้นักศึกษายื่นคำร้องต่อหัวหน้าสถานศึกษาเพื่อขอเข้าสอบ พร้อมทั้งหลักฐานการอนุญาตให้เลื่อนการสอบ ภายใน 7 วัน หากพ้นกำหนดนี้ ให้ถือว่าขาดสอบ เว้นแต่เหตุสุดวิสัย

ข้อ 35 สถานศึกษาจะดำเนินการสอบให้แก่คนที่ไม่สามารถเข้าสอบตามข้อ 31 (2) ได้ต่อเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณา หรือศาล ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าไม่มีความผิด หรือเป็นความผิดที่กระทำโดยประมาท หรือเป็นความผิดลหุโทษ หรือให้ประกันทัณฑ์บนไว้ หรือรอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ เท่านั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่ 3 การเปิดเรียน

ข้อ 36 ให้หัวหน้าสถานศึกษากำหนด การเปิด - ปิดภาคเรียน ได้ตามความเหมาะสม โดยกำหนดวันเปิดทำการสอนสัปดาห์ละไม่เกิน 5 วัน

ข้อ 37 สถานศึกษาอาจกำหนดเวลาทำการ โดยเปิดทำการสอนในเวลาและนอกเวลาราชการปกติ ตั้งแต่เวลา 07.00 น. ถึง 21.00 น.

ให้หัวหน้าสถานศึกษาเป็นผู้อนุมัติบุคลากรที่ทำการสอนและปฏิบัติหน้าที่อื่น ทั้งในและนอกเวลาราชการปกติ

ข้อ 38 สถานศึกษาอาจเปิดทำการสอนนักเรียนกลุ่มพิเศษนอกระยะเวลาที่กำหนดในข้อ 36 และ 37 ได้

ส่วนที่ 4 การประเมินผลการเรียน

ข้อ 39 การประเมินผลการเรียน ให้ปฏิบัติตามระเบียบกรมอาชีวศึกษา ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยศชั้น พุทธศักราช 2540 พ.ศ. 2540

ประกาศ ณ วันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ. 2540

(นายทองอยู่ แก้วไทรยะ)

อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540

(กรมอาชีวศึกษา 2540 :ผ3-1-ผ3-5)

โดยที่กรมอาชีวศึกษา มีคำสั่งใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันแล้ว จึงสมควรออกระเบียบว่า
ด้วยการประเมินผลการเรียน ให้สอดคล้องกัน

อาศัยอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการกรมอาชีวศึกษา กระทรวง
ศึกษาธิการ พ.ศ. 2535 กรมอาชีวศึกษาจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้ เรียกว่า “ระเบียบกรมอาชีวศึกษา ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตาม
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 พ.ศ. 2540”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2540 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ตั้งแต่วันที่ใช้ระเบียบนี้ ให้ยกเลิกบรรดาระเบียบ ข้อบังคับหรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่
กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ และให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 ให้สถานศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540
ดำเนินการประเมินผลตามระเบียบนี้

ข้อ 5 ในระเบียบนี้

“หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน” หมายความว่า การศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธ
ศักราช 2540

“สถานศึกษา” หมายความว่า สถานศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2540

“หัวหน้าสถานศึกษา” หมายความว่า ผู้อำนวยการสถานศึกษา หรือผู้ดำรงตำแหน่ง
หัวหน้าสถานศึกษาซึ่งเรียกชื่อเป็นอย่างอื่น

“นักศึกษา” หมายความว่า ผู้ที่กำลังเรียนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในสถานศึกษาตาม
ระเบียบนี้

“ภาคเรียน” หมายความว่า ภาคเรียนปกติมี 2 ภาคเรียนต่อปีการศึกษา

ข้อ 6 ให้รองอธิบดีกรมอาชีวศึกษาซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมอาชีวศึกษา ให้รับผิดชอบ
งานหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจตีความและ
วินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หมวด 1

หลักการในการประเมินผลการเรียน

ข้อ 7 ให้สถานศึกษามีหน้าที่รับผิดชอบในการประเมินผลการเรียน

ข้อ 8 ให้ประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชา โดยคิดเป็นชั่วโมงหรือหน่วยกิต หรือวิธีอื่นตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ข้อ 9 ให้สถานศึกษาทำการประเมินผลการเรียน เมื่อสิ้นสุดการเรียน

ข้อ 10 ให้กรมอาชีวศึกษาร่วมกับสถานศึกษา ดำเนินการส่งเสริมคุณภาพ และมาตรฐานของการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น

หมวด 2

วิธีการประเมินผลการเรียน

ข้อ 11 การประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชา ให้มีการวัดผลหรือประเมินผลระหว่างเรียน และเมื่อสิ้นสุดการเรียน ให้ครอบคลุมจุดประสงค์และเนื้อหาที่เรียน ทั้งด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย โดยใช้วิธีวัดผลวิธีหนึ่งวิธีใด หรือหลาย ๆ วิธีผสมกัน

อัตราส่วนของการวัดผลหรือประเมินผลระหว่างเรียนและเมื่อสิ้นสุดการเรียน ให้สถานศึกษาเป็นผู้กำหนด

ข้อ 12 ให้ใช้ตัวเลขและตัวอักษรแสดงระดับผลการเรียนในแต่ละรายวิชาดังต่อไปนี้

4	หมายถึงผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
3	หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี
2	หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
1	หมายถึงผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด
0	หมายถึงผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ (ตก)
ม.ส.	หมายถึง ไม่สมบูรณ์ ยังตัดสินผลการเรียนไม่ได้
ข.ร.	หมายถึงขาดเรียนติดต่อกันเกินกว่าร้อยละ 20 ของเวลาเรียนตาม

หลักสูตร โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควร หรือมีพฤติกรรมอย่างอื่นที่แสดงว่าไม่มีความตั้งใจที่จะศึกษาเล่าเรียน

ข้อ 13 นักศึกษาที่ทำการทุจริตหรือ سوءเจตนาทุจริตในการสอบ หรืองานที่มอบหมายให้ทำในหน่วยวิชา หรือรายวิชาใด ให้พิจารณาโทษตามสถานความผิด ดังนี้

- (1) ให้ได้คะแนน 0 (ศูนย์) เฉพาะครั้งนั้น หรือ
- (2) ให้ได้ระดับผลการเรียนเป็น 0 (ศูนย์) ในรายวิชานั้น

หมวด 3
การตัดสินผลการเรียน

ข้อ 14 การตัดสินผลการเรียน ให้เป็นไปตามนี้ ดังนี้

- (1) ตัดสินผลการเรียนเป็นรายวิชา
- (2) รายวิชาที่มีผลการเรียน ตั้งแต่ระดับ 1 ขึ้นไป ถือว่าสอบได้
- (3) รายวิชาที่ผลการประเมินไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้ ให้ได้ระดับผลการเรียน 0

เรียน 0

(4) นักศึกษาที่ไม่ได้รับการประเมินผลระหว่างเรียน ไม่ได้รับการประเมินผลการเรียนเมื่อสิ้นสุดการเรียน ไม่ได้ส่งงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ หรือมีเหตุสุดวิสัยที่ทำให้ประเมินผลการเรียนไม่ได้ ให้ได้ระดับผลการเรียน ม.ศ.

ข้อ 15 เมื่อประเมินผลการเรียนแล้ว ปรากฏว่าได้ระดับผลการเรียน 0 ให้สอบแก้ตัวได้ 1 ครั้ง ภายในเวลาที่สถานศึกษากำหนด หากสอบแก้ตัวไม่ผ่าน นักศึกษาประสงค์ขอเรียนซ้ำในรายวิชานั้นอีกก็ได้

การสอบแก้ตัว ให้ระดับผลการเรียนไม่เกิน “1”

ข้อ 16 นักศึกษาที่ได้ผลการเรียน ม.ศ. เพราะเหตุสุดวิสัย เมื่อได้เข้าสอบ หรือส่งผลงานที่คิดค้างอยู่เรียบร้อยแล้ว ให้สถานศึกษาทำการตัดสินผลการเรียนซึ่งสามารถให้ระดับผลการเรียนได้ตั้งแต่ 0 - 4

ในกรณีที่ได้ระดับผลการเรียน 0 ให้มีสิทธิสอบแก้ตัวได้

ข้อ 17 นักศึกษาที่ได้ระดับผลการเรียน ม.ศ. โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่ใช่เหตุสุดวิสัย เมื่อได้สอบ หรือส่งผลงานที่คิดค้างอยู่เรียบร้อยแล้ว ให้ได้ระดับผลการเรียนไม่เกิน 1

ข้อ 18 การอนุมัติการจบหลักสูตร

(1) สำหรับหลักสูตรที่มีรายวิชาเดียว เมื่อนักศึกษาสอบได้ในรายวิชานั้น ถือว่าจบหลักสูตร

(2) สำหรับหลักสูตรที่เป็นกลุ่มวิชา หรือ สาขางาน เมื่อนักศึกษาสอบได้ครบทุกรายวิชาตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ถือว่าจบหลักสูตร

ข้อ 19 ให้หัวหน้าสถานศึกษาเป็นผู้อนุมัติผลการเรียน และการจบหลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หมวด 4

การโอนผลการเรียน

ข้อ 20 สถานศึกษาจะรับโอนผลการเรียนรายวิชาหรือแต่ละหน่วยวิชา เพื่อนำมารวมเป็นผลการจบหลักสูตรในรายวิชา หรือกลุ่มวิชา หรือสาขางานนั้น ๆ ได้ ตามเงื่อนไข ดังนี้

(1) เป็นรายวิชาเดียวกัน หรือ

(2) เป็นรายวิชาที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกัน และมีจำนวนเวลาเรียนไม่น้อยกว่าเวลาเรียนของรายวิชาที่ระบุไว้ในหลักสูตรที่ใช้ระเบียบนี้ หรือ

(3) เป็นหน่วยวิชาในรายวิชาเดียวกัน หรือรายวิชาที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกัน ซึ่งมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าเวลาเรียนของหน่วยวิชาในหลักสูตรที่ใช้ระเบียบนี้

(4) สถานศึกษาจะรับโอนผลการเรียน หรือทำการทดสอบใหม่แล้วจึงรับโอนหน่วยวิชาหรือรายวิชานั้นก็ได้

ถ้ามีการทดสอบใหม่ ระดับผลการเรียนให้เป็นไปตามที่ได้จากการทดสอบ แต่ต้องไม่สูงไม่ต่ำกว่าเดิม

ข้อ 21 นักศึกษาต้องชำระเงินค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตามประกาศกรมอาชีวศึกษา เรื่อง กำหนดการเก็บเงินบำรุงการศึกษาในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา ให้สถานศึกษาแห่งใหม่ ด้วย

ข้อ 22 สถานศึกษาจะอนุญาตให้นักศึกษาไปเรียนรายวิชา หรือหน่วยวิชา จากสถานศึกษาแห่งอื่นตามระเบียบนี้ก็ได้ โดยให้สถานศึกษาทั้งสองแห่งทำความตกลงร่วมกัน ในการจัดสอน และรับโอนผลการเรียน

ข้อ 23 นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงาน หรือฝึกงานในสถานฝึกงานอาชีพ หรือทำงานในอาชีพนั้นอยู่แล้ว หรือมีความรู้ในหน่วยวิชา หรือในรายวิชา ตามหลักสูตรนี้มาก่อนเข้าเรียน จะขอสอบเทียบประสบการณ์ และหรือสอบเทียบความรู้ หรือขอเทียบประสบการณ์งานอาชีพได้ ตามเงื่อนไข ดังนี้

(1) สอบทั้งรายวิชา เพื่อประเมินผลว่านักศึกษามีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ในรายวิชานั้นจริง ถ้าสอบผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ถือว่านักศึกษาสอบได้ไม่ต้องเรียนรายวิชานั้น

ถ้าหลักสูตรนั้นมีรายวิชาเดียว ถือว่า นักศึกษาจบหลักสูตร มีสิทธิได้รับประกาศนียบัตรของหลักสูตรนั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ (2) สอบก่อนเรียนรายวิชาเพื่อดูความรู้พื้นฐานของนักศึกษาว่าจำเป็นต้องเรียนในหน่วยวิชานั้น ๆ อีกหรือไม่ หากตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หมวด 5
หน้าที่ของสถานศึกษา

ข้อ 24 สถานศึกษาต้องจัดให้มีเอกสารการประเมินผลการเรียนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- (1) ระเบียบแสดงผลการเรียนประจำตัวนักศึกษา (รบ. 1 ส.) ตามแบบกำหนดท้ายระเบียบนี้
- (2) แบบรายงานผลการเรียนของผู้จบหลักสูตร (รบ. 2 ส.) ตามที่กำหนดท้ายระเบียบนี้ และต้องเก็บรักษาไว้ตลอดไป
- (3) ประกาศนียบัตร ตามแบบที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด
- (4) สมุดประเมินผลรายวิชา และหลักฐานเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรูปแบบอื่นนอกเหนือจาก รบ. 1 ส. และ รบ. 2 ส.
- (5) ให้สถานศึกษาออกประกาศนียบัตร โดยถือปฏิบัติตามโลมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการออกประกาศนียบัตร

หมวด 6
ใบรับรองผลการเรียน

ข้อ 26 ให้ใช้สำเนาระเบียนแสดงผลการเรียน (รบ. 1 ส.) เป็นเอกสารรับรองผลการเรียน

ข้อ 27 การทำสำเนา รบ. 1 ส. จะใช้วิธีถ่ายเอกสาร หรือเขียนขึ้นใหม่ก็ได้

ให้หัวหน้างานทะเบียน หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ทำการแทน ลงลายมือชื่อรับรองสำเนาพร้อมทั้งวัน เดือน ปี ที่ออกสำเนา

ถ้าหัวหน้าสถานศึกษาไม่สามารถลงลายมือชื่อในต้นฉบับและสำเนาของ รบ. 1 ส. ได้ให้ผู้รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าสถานศึกษา ลงลายมือชื่อแทน

ประกาศ ณ วันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ. 2540

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
(นายทองอยู่ แก้วไทรชะ)
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาหรือข้อมูลของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำสั่งคณะกรรมการคุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ ๒๐๖ /2542

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อ
และเค้าโครงวิทยานิพนธ์ของ นายธนา หยีหล้าหนี

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ นายธนา หยีหล้าหนี เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
และมีประสิทธิภาพ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อควบคุมและพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

ผศ.ดร.สมพร	ไชยะ	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
ดร.รักเกียรติ	แก้วจ๋านง	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม
2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

อาจารย์อัจฉรา	สืบสินธุ์สกุลไทย	ประธานกรรมการ
รศ.ดร.ปรียาพร	วงศ์อนุตรโรจน์	กรรมการ
ดร.มาลัย	จิรวัดมนเกษตร	กรรมการ
ผศ.ดร.สมพร	ไชยะ	กรรมการ
ดร.รักเกียรติ	แก้วจ๋านง	กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 3 สิงหาคม พ.ศ. 2542

W. S. S. S.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อ (รศ.ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์) ใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึง **คุณบตี** เอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ดังนี้

ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2542

1. นายธนา หยี่หล้าหนี ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และ ครู-อาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้” โดยมี รศ.ดร.สมพร ไชยะ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และ ดร.รักเกียรติ แก้วจาง เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ.2542

(รศ.ดร.มนัส สังวรศิลป์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 4212

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๗ ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.ศิริพรรณ ชุมนุม

ด้วยคณะกรรมการอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาระดับปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายธนา หยีหล้าหนี ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และ ครู-อาจารย์ วิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้"

คณะกรรมการอุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

0- งานบัณฑิตศึกษา เอกสารที่ส่งมาไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642 ปรึกษาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4212

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๗ ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน รศ.ดร.ลำดวน เกษตรสุนทร

ด้วยคณะกรรมการอุดมศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายธนา หยีหล้าหนี ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาซีพระยะสั้น ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และ ครู-อาจารย์ วิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้"

คณะกรรมการอุดมศึกษา หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4212

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๙ ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายมนตรี อวยยะพัฒน์

ด้วยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายธนา หยีหล้าหนี ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และ ครู-อาจารย์ วิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒนะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642 โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารราชการ ใช้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
หากมีข้อสงสัยหรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642 โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4212

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๙ ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายสุธรรม เดชนครินทร์

ด้วยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายธนา หยีหล้าหนี ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และ ครู-อาจารย์ วิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี สীগัจฉมนะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่าในรูปแบบใดก็ตาม หากมีข้อสงสัยหรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4212

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายประทีป ท้าวกัญญา

ด้วยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม ของนักศึกษา ชื่อ นายธนา หยีหล้าหนี ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และ ครู-อาจารย์ วิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี สীগิจวัฒนะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

เอกสารบัณฑิตศึกษา ส่งงานไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่า โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642 เนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4620

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

พศจิกายน 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างพัทลุง

ด้วย นายธนา หยีหล้าหนี เป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัย
เพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ตามความคิดเห็นของ
ผู้บริหาร และครู - อาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาได้ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี สীগิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา ที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642 ปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทรสาร 3269040

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

ที่ ทม 1504/ 4620

พศศจิกายน 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างสงขลา

ด้วย นายธนา หยีหล้าหนี เป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัย
เพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ตามความคิดเห็นของ
ผู้บริหาร และครู - อาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดพิจารณาอนุญาต
ให้นักศึกษาได้ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒนะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504/ 4843

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. คำโครงการวิทยานิพนธ์
 2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์
 3. รายชื่อสถานศึกษาที่ต้องการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

ด้วย นายธนา หยีหล้าหนี ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นตามความคิดเห็นของผู้บริหารและ ครู-อาจารย์ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้" ซึ่งได้รับอนุมัติหัวข้อและคำโครงการวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 30 กันยายน ๒๕๕๒

ในการทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาสังกัดหน่วยงานของท่าน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาตให้นักศึกษาทำการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาสังกัดหน่วยงานของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร. 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาดูงานนี้ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหากับและห้องอื่นของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

รายชื่อสถานศึกษาที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
โดย นายธนา หยี่หล้าหนี

1. วิทยาลัยการอาชีพห้วยยอด
2. วิทยาลัยการอาชีพพรหมคีรี
3. วิทยาลัยการอาชีพอ่าวลึก
4. วิทยาลัยการอาชีพคลองท่อม
5. วิทยาลัยการอาชีพบางแก้ว
6. วิทยาลัยการอาชีพสายบุรี
7. วิทยาลัยการอาชีพปัตตานี
8. วิทยาลัยการอาชีพท้ายเหมือง
9. วิทยาลัยการอาชีพนาทวี
10. วิทยาลัยการอาชีพหลวงประธานราษฎร์นิกร
11. วิทยาลัยการอาชีพสุโขทัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0913/ 5327

กองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ กทม.10300

๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๒

เรื่อง ให้ความร่วมมือนักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัย.....

ด้วย คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ขอความอนุเคราะห์จากกรมอาชีวศึกษา ให้ นายธนา หทัยล้ำหนี่ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย เรื่อง "ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชั้นพระยะสั้นตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูอาจารย์ ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้" นั้น

กรมอาชีวศึกษา พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ นายธนา หทัยล้ำหนี่ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ดังกล่าวข้างต้น ได้ตั้งเสนอ สำหรับแบบสอบถามที่ได้รับความเห็นชอบจากกรมอาชีวศึกษาแล้ว จะมีตราประทับที่มุมด้านขวาของแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และให้ความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถามด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมศักดิ์ สุรราษฎร์นิษฐ์)
เลขาธิการสภาการศึกษา
ผู้อำนวยการกองการศึกษาวชิพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฝ่ายพัฒนาการศึกษา

โทร.281-5482-6 ต่อ 1908,1909

โทรสาร 281-5487

แบบสอบถามประกอบการวิจัย

เรื่อง

ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น
ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และ ครู-อาจารย์
ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้

**Administrators and Teachers' Opinions on Short
Course Curriculum Administrative Problems in
Southern Region Industrial and Community
Education Colleges.**

นายธนา หยี่หล้าหนี

วิทยาลัยการอาชีพหลวงประธาณราษฎรนิกร

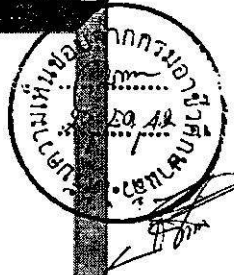
ถนนกาญจนาภิเษย์ อำเภอหาดใหญ่

จังหวัดสงขลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทร 074-232036

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ปัญหาการบริหารหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันตามความคิดเห็นของผู้บริหาร-ครูอาจารย์
ในวิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้

คำชี้แจง ในการทำแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามชุดนี้ผู้ตอบคือ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ และครู-อาจารย์
ผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540
2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับของปัญหาที่เกิดขึ้นจากการบริหารหลักสูตร
วิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการบริหารหลักสูตรพระยะสัน โดยทั่วไป

โครงการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการปรับปรุง การบริหาร
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2540 ด้านการบริหารและบริการหลักสูตร ด้านดำเนินการ
เรียนการสอนตามหลักสูตร และด้านสนับสนุนหลักสูตรเท่านั้น ผู้วิจัยต้องการข้อมูลนี้ เพื่อนำไป
ทำการวิจัยประกอบวิทยานิพนธ์ สาขาบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

คำตอบของท่านมีคุณค่ายิ่งต่อการศึกษาครั้งนี้ ดังนั้นจึงขอความกรุณาจากท่าน โปรดตอบ
แบบสอบถามตามความคิดเห็นของท่านให้ครบทุกข้อ และทุกตอนตามสภาพความเป็นจริงมาก
ที่สุด

ผู้วิจัยจะเก็บหลักฐานของท่านไว้เป็นความลับและจะนำไปใช้เฉพาะการวิจัยในครั้งนี้เท่านั้น

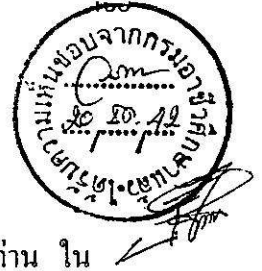
ขอขอบพระคุณที่ท่านกรุณาตอบแบบสอบถามครั้งนี้เป็นอย่างดี

นายธนา หทัยล้ำหนี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์อื่นใด
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไป

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1

ภูมิหลังหรือข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่สอดคล้องกับความเป็นจริงของท่าน ในแต่ละข้อเพียงข้อเดียว

1. เพศ

 ชาย

 หญิง

2. ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน

 ผู้อำนวยการ

 ผู้ช่วยผู้อำนวยการ

 ครูอาจารย์

3. ประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน

 ต่ำกว่า 5 ปี

 5-10 ปี

 มากกว่า 10 ปี

4. วุฒิการศึกษา

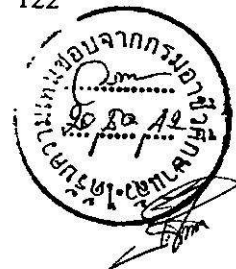
 ต่ำกว่าปริญญาตรี

 ปริญญาตรี

 สูงกว่าปริญญาตรี

 อื่นๆ (โปรดระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับสภาพปัญหาการบริหารหลักสูตร
วิชาชีพพระยาศรีสุนทร สุทศักราช 2540 วิทยาลัยการอาชีพกลุ่มภาคใต้

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน ช่องระดับความคิดเห็นที่ตรงตาม
ความรู้สึกของท่านโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

5 หมายถึง มีปัญหามากที่สุด เกิดอุปสรรคมากที่สุดจนไม่สามารถจะดำเนินการ
ใด ๆ ได้ ต้องรีบแก้ไขอย่างเร่งด่วน

4 หมายถึง มีปัญหามาก ปัญหาค่อนข้างรุนแรง ดำเนินการบางอย่างได้เล็กน้อย
ถ้าปล่อยไว้จะทำให้เกิดผลเสียหายได้

3 หมายถึง มีปัญหาปานกลาง พอจะดำเนินการบางอย่างได้ แต่ถ้าได้รับการแก้ไข
จะทำให้การบริหารหลักสูตรเกิดผลดี

2 หมายถึง มีปัญหาน้อย ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายโดยตรงแต่มีผลกระทบ
เสียหายบ้าง

1 หมายถึง มีปัญหาน้อยที่สุด หรือไม่มีปัญหาเลย

รายละเอียด	ระดับปัญหา				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อยที่ สุด
1.) งานบริหารและบริการหลักสูตร ก. ด้านบุคลากร					
1. สัดส่วนระหว่างจำนวนครู อาจารย์กับจำนวนนักเรียน					
2. การบำรุงขวัญและกำลังใจครู อาจารย์					
3. การสอบถามความต้องการเพื่อการฝึกอบรม/สัมมนา ทางวิชาการ					
4. การส่งครู อาจารย์ไปดูงาน/ฝึกปฏิบัติงานจาก สถานประกอบการเพื่อนำความรู้มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม					
5. การจัดอบรมสัมมนาแก่ครู อาจารย์ก่อนสอนทุกวิชาทั้งทฤษฎี และปฏิบัติ					
6. การปฏิบัติงานพิเศษจน ไม่มีเวลาพัฒนาและเตรียมการสอน					
7. ความรู้และประสบการณ์เดิมของนักศึกษา					
8. ความรู้และความเข้าใจของครูอาจารย์เกี่ยวกับ ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ภาษาท้องถิ่น					

รายละเอียด	ระดับปัญหา				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อยที่ สุด
ข) ด้านการจัดครูเข้าสอน					
1. การกำหนดครู อาจารย์เข้าสอนตามความถนัดและ ประสบการณ์ ในรายวิชาที่ได้รับมอบหมาย					
2. การที่ครู อาจารย์มีความพร้อมและสมัครใจในรายวิชาที่ได้รับ มอบหมาย					
3. เมื่อครูประจำวิชาไปอบรม ไปราชการหรือไม่มาสอน มีการจัดครูสอนแทน					
4. การจัดแบ่งรอบการสอนในรอบเช้า รอบบ่าย รอบค่ำ					
ค.) ด้านการจัดการหลักสูตร					
1. การประชุมวางแผนร่วมกันของผู้บริหารและครู อาจารย์เพื่อ ให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์หลักสูตร					
2. การแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามผล การใช้หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น					
3. การจัดเตรียมเอกสาร หนังสือ หลักสูตรและเอกสารประกอบ การสอน เช่น ใบงาน คู่มือครู เพื่อบริการแก่ครู อาจารย์อย่าง เพียงพอ					
4. การเตรียมอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอน เช่น คู่มือครู ใบงาน					
5. การจัดงบประมาณมีความเพียงพอเหมาะสมตามรายวิชา					
6. การประชาสัมพันธ์และแนะแนวการเรียนการสอนหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้น					
7. การสร้างข้อสอบมาตรฐานเที่ยงตรงและเชื่อถือได้					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานของบุคลากรในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายละเอียด	ระดับปัญหา				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
ง.) ด้านวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องจักร					
1. การขาดแคลนวัสดุฝึกในรายวิชา					
2. การขาดแคลนครุภัณฑ์การศึกษา					
3. การดูแลบำรุงรักษาครุภัณฑ์					
4. การเสื่อมคุณภาพของครุภัณฑ์					
5. ความล้าหลังของครุภัณฑ์					
6. จำนวนเครื่องมือ อุปกรณ์มีความเพียงพอกับจำนวนนักเรียน					
7. การได้รับวัสดุฝึกตรงตามเวลาและมีคุณภาพตามที่ต้องการ					
จ.) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆแก่ผู้ใช้หลักสูตร					
1. ความเพียงพอของอุปกรณ์โสตทัศนศึกษา					
2. การขาดแคลนงบประมาณในการพัฒนาสื่อการเรียน การสอน					
3. การจัดบรรยากาศของห้องสมุดที่เอื้ออำนวยต่อการค้นคว้า					
4. ขนาดของห้องเรียนมีความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน					
5. การจัดเจ้าหน้าที่ไว้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ					
6. การปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนเพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี					
2. การดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น					
1. ความสอดคล้องของหลักสูตรที่ใช้กับความต้องการของท้องถิ่น					
2. ประชาชนกระตือรือร้นสมัครเข้าศึกษาในหลักสูตรรายวิชาแบบใหม่ๆ					
3. การให้อบรมและการส่งเสริมการนำเทคนิคใหม่ๆมาใช้ในการเรียนการสอน					
4. การเตรียมการสอนของครู อาจารย์					

รายละเอียด	ระดับปัญหา				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
5. ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอนของนักศึกษา					
6. การปรับและเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานและเทคโนโลยีใหม่ๆ					
7. การจัดนิทรรศการหรือจัดแสดงผลงานนักศึกษา					
8. การมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการเสนอหลักสูตรรายวิชา					
9. การระดมทรัพยากรและภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการเรียนการสอน					
3. ด้านสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตรการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร					
1. ความรู้และความเข้าใจของครูอาจารย์ในการใช้หลักสูตร					
2. การประเมินผลการใช้หลักสูตร					
3. ผู้บริหารให้ความสำคัญกับการนิเทศการศึกษา					
4. การแต่งตั้งผู้รับผิดชอบการนิเทศภายในอย่างเป็นทางการ					
5. การเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญพิเศษให้ความรู้แก่ครู-อาจารย์ในแต่ละสาขาที่เปิดสอน					
6. ความเข้าใจและความร่วมมือในการนิเทศ					
7. การนำเอาวิธีการหรือข้อนิเทศไปปรับปรุงการปฏิบัติงาน					
8. การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันกับความต้องการของตลาดและเทคโนโลยีใหม่					
9. การสนับสนุนให้ครูอาจารย์เข้ารับการอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการตรงกับสาขาที่สอน					
10. การติดตามผู้เรียนหลังจากจบการเรียน					
11. การนำผลการติดตามไปปรับปรุงแก้ไข					

งานเพื่อการศึกษาเป็น อนุญาตให้นำไป ชปรับ ขนคำ การค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งหากมีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อผู้เขียน	นายธนา หยี่หล้าหนี
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 10 ตุลาคม 2503
สถานที่เกิด	อำเภอทับปุด จังหวัดพังงา
ประวัติการศึกษา	จบการศึกษาระดับประถมศึกษาจากโรงเรียนบ้านบ่อแสน ปี 2517 จบการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนดีบุกพังงาวิทยายน ปี พ.ศ. 2520 จบการศึกษาระดับ ปวช. ช่างยนต์ จากวิทยาลัยเทคนิคพังงา ปี พ.ศ. 2523 จบการศึกษาระดับ ปวส. ช่างยนต์ จากวิทยาลัยช่างกลปทุมวันปี พ.ศ. 2525 จบการศึกษาระดับ คอบ. วิศวกรรมเครื่องกล จากสถาบันเทคโนโลยี ราชมงคล เทเวศร์ ปี พ.ศ. 2534
ประวัติการทำงาน	เข้ารับราชการตำแหน่งครู 2 วิทยาลัยเทคนิคระนอง ปี พ.ศ. 2525 ตำแหน่งอาจารย์ 1 วิทยาลัยเทคนิคภูเก็ต ปี พ.ศ. 2531 ตำแหน่งอาจารย์ 2 วิทยาลัยการอาชีพหลวงประธานราษฎร์นิกร อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2537-ปัจจุบัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้